OSTATIC LA TALIBANI

Într-un Afganistan fără de lege, o luptă sălbatică pentru salvarea vieții unui ostatic !

GERARD DE VILLIERS

METEOR PRESS

Gérard de Villiers

OSTATIC LA TALIBANI

Traducere din limba franceză
de Marian Tiu

METEOR PRESS

CAPITOLUL I

Trei puncte negre apărură deodată în imensitatea de ocru a deşertului Khash, ivite de nicăieri, înaintând înspre drumul Zaranj-Delaran. Peisajul era magnific şi aproape selenar. O întindere plată, presărată cu stânci care păreau aşezate atent pe sol, fără nicio urmă de vegetaţie, cât vedeai cu ochii.

Acest drum parcă făcut din tablă ondulată, plin de gropi enorme, cu stânci ascuţite, urca din extremitatea sudică a Afganistanului, la frontiera cu Iranul, pentru a se intersecta cu drumul Kandahar-Herat, o şosea asfaltată, traversând de la sud la nord provincia Hilmand, învecinată cu Kandahar la est. Nimic nu diferenţia cele două provincii cu geografie identică, presărate cu sate unde casele se confundau cu deşertul. O zonă aproape complet consacrată culturii de mac, a cărui recoltă, constând în trei etape de stoarcere pentru a extrage sucul din tulpină, tocmai se încheia. Toyota Land Cruiser sălta cu atâta violenţă din groapă în groapă, încât Ron Lauder, aşezat în spatele lui Mohammad, şoferul, avu nevoie de mult timp pentru a identifica cele trei puncte negre, a căror traiectorie urma să se întâlnească cu a lor.

Era vorba de trei motociclete de teren, în şir indian, lăsând în urma lor nori de praf gălbui. Ron Lauder se uită pe harta aşezată pe genunchi. Parcurseseră deja aproape o sută zece mile din Zaranj şi le mai rămâneau aproape tot atâtea până la destinaţie: aeroportul Shindand, în mijlocul deşertului, între

Farah şi Herat, capitala provinciei. Trupele de genişti US îl repuseseră în stare de funcţionare, cu o pistă capabilă să primească F-16, dar degeaba. Niciun zbor nu îl deservea, cu excepţia câtorva aparate – elicoptere sau avioane uşoare – pentru misiuni discrete, precum recuperarea lui Ron Lauder, ofiţerul de teren superior al Central Intelligence Agency, şi a partenerei sale, Suzie Foley. Un elicopter Blackhawk îi aştepta la Shindand, pentru a-i transporta până la aeroportul din Kandahar, de unde un aparat al US Air Force îi va duce la Bagram, marea bază de la nord de Kabul. Apoi, urmau întoarcerea în ţară, informările şi concediile.

Cele trei motociclete rulau de acum aproape paralel cu drumul şi Ron Lauder îi putea vedea pe cei care le conduceau: bărbaţi cu turbane închise la culoare, cu Kalaşnikov după gât, cu capătul liber al turbanului strâns în dinţi pentru a nu zbura.

Americanul simţi cum pulsul îi creşte. Kalaşnikovurile nu însemnau mai nimic. Erau la fel de indispensabile unui afgan precum era periuţa de dinţi pentru el. Dar motocicletele de teren erau utilizate frecvent de talibani. Aceştia mişunau în regiune, de la frontiera iraniană, la vest, până la Kandahar, la est. Ascunşi în nenumăratele sate de unde ieşeau doar pentru operaţiuni rapide împotriva patrulelor ISAF (International Security Assistance Force), în special asupra britanicilor care îşi stabiliseră baza la Hilmand.

Înfruntări care se terminau mereu în acelaşi mod: talibanii, printr-o ambuscadă sau un IED (Improvised Explosive Device[1]) bine plasat, provocau

[1] Dispozitiv exploziv improvizat, cu comandă de la distanţă.

ceva pierderi militarilor şi se retrăgeau într-un sat. Aceştia chemau „cavaleria" în ajutor, iar F-16 sau elicopterele de asalt aruncau în aer satul vinovat că adăpostea insurgenţi. Deşi „inteligente", bombele nu erau selective, omorând aproape de două ori mai mulţi civili decât talibani.

La numărarea cadavrelor, toţi morţii erau cataloga ţi ca talibani, de aceea şi comunicatele legate de victorie erau liniştitoare. Şi le permiteau adevăraţilor talibani să înroleze uşor supravieţuitori ai familiilor nimicite de bombe. De unde şi numărul tot mai mare de talibani care operau în sudul Afganistanului. Lipsiţi de armament greu, ţineau totuşi piept relativ uşor celor 37 000 de membri ai coaliţiei eteroclite a ISAF, în care se amestecau aproape douăsprezece naţionalităţi şi care părea să fi uitat faptul că în urmă cu un sfert de secol 140 000 de soldaţi ai Uniunii Sovietice nu reuşiseră să le vină de hac *mujahedinilor* afgani. Dintre care făceau parte talibanii.

Neliniştit, Ron Lauder se aplecă spre Aziz, translatorul aşezat lângă şofer. Cele trei motociclete rulau în dreptul lor, paralel cu drumul.

– Ce credeţi?

Mohammad, aplecat pe volan, cu faţa acoperită de praf, transpirat leoarcă în ciuda climatizării date la maximum, părea încordat, dar Aziz scutură din cap cu un zâmbet liniştitor.

– *No problem! They are probably talibans, but they are not chasing us*[2].

---

[2] Nicio problemă! Probabil că sunt talibani, dar nu ne urmăresc pe noi.

Cele trei motociclete tocmai intrau pe drum în urma lor, săltând prin gropi. Ron Lauder îşi zise că ar fi preferat să fie deja la Delaran, unde erau mai mereu britanici la punctul de control al armatei afgane. Dar se aflau încă la vreo douăzeci de kilometri depărtare.

Deodată, o motocicletă acceleră, depăşi Land Cruiserul şi parcurse câţiva metri, apoi se opri în mijlocul drumului...

Ron Lauder simţi cum i se ridică inima în gât. În trei luni de şedere în Afganistan, era prima dată când aveau probleme. Instalaţi la Zaranj, chiar lângă frontiera iraniană, erau presupuşi reprezentanţi ai unui ONG canadian care monta aparate ortopedice copiilor mutilaţi de minele antipersonal. La Zaranj, care semăna cu un oraş de pe vremea Vestului sălbatic, cu unica sa stradă dând înspre deşert, localnicii se obişnuiseră uşor cu prezenţa lor. În general ospitalieri, aceşti afgani îi vedeau cu ochi buni pe cei doi canadieni veniţi să se ocupe de copiii mutilaţi. Fără încetare, cei doi „ONG" cutreierau satele de-a lungul frontierei cu Iranul, distribuind aparatele lor ortopedice şi îndeplinindu-şi în acelaşi timp misiunea: să repereze orice prezenţă iraniană în această zonă de frontieră sensibilă. CIA voia neapărat să afle modalitatea în care arme iraniene – explozivi, rachete sol-aer sau antitanc – ajungeau în mâinile talibanilor.

Direcţia Operaţiuni a CIA ezitase îndelung până să-i trimită pe cei doi agenţi în această zonă îndepărtată, în afara oricărui suport militar al ISAF sau al celor 8 000 de soldaţi americani din cadrul operaţiunii „Enduring Freedom". Aeroportul din Zaranj era

dezafectat, iar acest drum era singura legătură cu lumea exterioară.

*
* *

Zâmbetul lui Aziz dispăru brusc. Motociclistul pusese piciorul pe pământ şi trăgea de pe umăr Kalaşnikovul. Cu arma în mâini, se mulţumea doar să ridice braţul, făcând semn maşinii 4x4 să oprească. Ron Lauder se întoarse şi zise în şoaptă, pe un ton aparent calm:

– *Don't worry, Suzie*, vor doar să ne controleze. *Keep smiling*[3].

Tânăra agentă CIA se simţea rău... Aceste trei luni fuseseră dificile. Mai întâi, din cauza căldurii – între 40 şi 48 de grade –, a obligaţiei de a se înfăşura permanent cu haine care să o acopere până la călcâie, a *hijab*-ului (vălului), totuşi mai puţin incomod decât *burqa*[4]. Cel mai uimitor este că paştunii[5] nu erau nişte fanatici religioşi: doar oameni extrem de conservatori, pentru care rolul femeii era de a naşte şi de a găti, fără a se arăta. Era exclusiv un univers al bărbaţilor.

Madrasele[6] erau foarte frecventate de ţăranii săraci doar pentru că le ofereau elevilor adăpost şi hrană.

Maşinal, Suzie Foley băgă mâna în geantă, în căutarea paşaportului canadian, creaţie a Diviziei

---

[3] Nu te îngrijora, Suzie. Zâmbeşte în continuare.

[4] Vestimentaţie care acoperă în întregime corpul femeii, cu o plasă din ţesătură în dreptul ochilor, pentru a putea vedea.

[5] Etnie care populează o mare parte din Afganistan.

[6] Şcoli coranice.

Tehnice din CIA. Realiză că avea mâinile transpirate, şi nu doar din cauza căldurii.

La rândul lor, ceilalţi doi motociclişti tocmai se opreau, lăsând vehiculele în spatele Land Cruiserului, după care se alăturară camaradului lor.

Toţi trei semănau între ei, cu barba neagră, privirea aprigă şi alura juvenilă.

Aziz, translatorul, coborâse din maşina 4x4. Cu mâna în dreptul inimii, după obiceiul afgan, îi salută pe cei trei bărbaţi.

– *Salam aleikum!*

– *Aleikum salam,* răspunse politicos primul taliban, continuând conversaţia în dialectul paştun, pe un ton măsurat, aproape timid.

După câteva minute, Aziz se întoarse.

– Vor să ştie de unde venim şi încotro mergem.

– Explicaţi-le cu ce ne ocupăm noi aici, zise imediat Ron Lauder.

În acelaşi timp, îi întinse cele două paşapoarte canadiene, fără a fi sigur că aceşti tineri cunosc despre existenţa Canadei. În ochii majorităţii afganilor, toţi străinii erau americani...

În spate, Suzie Foley îşi strângea mâinile pentru a le împiedica să tremure.

Fără climatizare, căldura era copleşitoare. Nicio suflare de aer. Cei trei talibani îmbrăcaţi în culori închise examinau paşapoartele discutând în şoaptă. În cele din urmă, unul dintre ei îi zise o frază scurtă lui Aziz, care se întoarse spre Land Cruiser.

– Ei spun că este posibil să fiţi spioni, zise el pe un ton nesigur.

Ron Lauder încercă să zâmbească.

– Suntem de mult timp în această ţară, oamenii ne cunosc la Zaranj. Am venit în scop umanitar. Şi, în plus, plecăm. Dacă ne reţin prea mult, o să pierdem avionul.

Argumentul nu păru să-i tulbure pe talibani. Primul dintre ei pronunţă o frază scurtă şi îşi puse Kalaşnikovul după gât, urcându-se pe motocicletă. Aziz, decepţionat, îi zise lui Ron Lauder:

– Vor să-i urmăm, pentru a ne întâlni cu şeful lor, mollahul Mahmoud Shah Nazay, Dumnezeu să-l aibă în pază. El va fi cel care va decide soarta voastră.

Ron Lauder se întoarse spre Suzie.

– OK, nu e nimic de făcut. Sunt sigur că se va termina cu bine.

Nu deţineau arme, niciun document compromiţător, ci doar un Thuraya[7].

Land Cruiserul părăsi drumul şi începu să ruleze prin deşert, înspre est, urmând o potecă aproape invizibilă, puţin mai rea decât drumul principal. Cei doi motocicliţti îi urmau la o distanţă considerabilă, înecaţi de acelaşi nor de praf. Ron Lauder ridică telefonul Thuraya de pe planşeu, scoase antena şi apăsă pe un buton roşu situat lângă ecran, care declanşa un semnal automat de alarmă, retransmis imediat prin satelit. Astfel, se va afla că se produsese un incident şi se va putea stabili şi locul exact. Thuraya indica poziţia ca un GPS.

Ceea ce nu le schimba cu nimic soarta...

---

[7] Telefon conectat direct la satelit.

Hurducăind prin imensitatea ocru, încercă să-şi alunge neliniştea mestecând gumă. Rugându-se cerului ca acest moment să nu se termine prea rău.

Elicopterul care îi aştepta la Shindand va pleca în trei ore dacă ei nu apăreau, pentru a evita să zboare noaptea.

*
* *

Rulaseră aproape o jumătate de oră prin deşert. Ajunseră într-un sătuc ascuns la picioarele unei enorme stânci golaşe. Era şi ceva vegetaţie mulţumită unui pârâiaş care curgea în apropiere. Afganistanul avea numeroase puncte în care se găsea apă, ceea ce explica fertilitatea.

Prima motocicletă se opri în faţa unei case cu pereţi din chirpici. Câţiva copii le aruncară o privire curioasă fără să se apropie. Talibanul dădu un ordin scurt.

– Coborâţi din maşină şi aşezaţi-vă în faţă, traduse Aziz.

Suzie Foley şi Ron Lauder se conformară fără comentarii, aşezându-se pe jos, sub soare. Terifiaţi în sinea lor. Aziz, interpretul lor, coborî şi el şi îi apostrofă violent pe talibani. Fără niciun cuvânt, şeful lor îşi dădu de pe umăr Kalaşnikovul şi îl lovi pe afgan cu patul într-o parte a capului!

Primul act de brutalitate.

Aziz scoase un ţipăt şi căzu, alături de cei doi americani. Ron Lauder schimbă o privire cu Suzie Foley, luptându-se cu panica.

– Poate că le-a zis ceva neplăcut! făcu el. Nu trebuie să ne opunem.

Suzie Foley era albă ca varul.

– Or să ne omoare! şopti ea. *My God,* numai să nu mă violeze...

– Talibanii nu violează femeile, afirmă cu un aplomb de necontestat ofiţerul de teren.

Aşa citise în manual...

Aziz, prăbuşit lângă ei, rămânea tăcut. Mohammad li se alăturase, impasibil, pentru a se aşeza lângă ei. Aparent deloc preocupat. Aziz îşi ţinea capul însângerat în mâini, cu faţa spre sol. Brusc, Ron Lauder îşi zise că această interceptare în plin deşert nu era accidentală. Cum ajunseseră direct la ei? Talibanii nu aveau GPS... Cineva, la Zaranj, cu siguranţă le semnalase plecarea. Existau informatori ai talibanilor în toate satele, iar ei erau singurii străini pe o rază de două sute de kilometri.

Suzie Foley se aplecă deodată spre el şi şopti:

– *Look!*

Cei trei tineri tocmai goleau Land Cruiserul de tot ce era în el! Bagaje, medicamente, aparate ortopedice, calculatoare!

Thuraya fu examinat cu atenţie, apoi aşezat pe una dintre motociclete. Soarele ardea puternic, iar Ron Lauder avea impresia că se topeşte.

– O să-mi vină rău, făcu Suzie Foley cu glas slab. *My God*, mi-e frică!

Unul dintre talibani, ignorându-l intenţionat pe interpret, îi dădu lui Mohammad un ordin pe care acesta îl repetă imediat:

– Trebuie să le daţi telefoanele mobile, ceasurile, actele, banii.

Ron Lauder se conformă, zicându-şi că era chiar un semn bun. Dacă erau doar tâlhari la drumul

mare, îi vor elibera după ce îi vor uşura de tot ce aveau... Unul dintre talibani strigă ceva şi o femeie în *burqa* albastră apăru în uşa casei.

– O vor percheziţiona pe *ghanome* (doamna) Suzie! anunţă Mohammad.

Un bărbat nu putea percheziţiona corporal o femeie. Suzie Foley intră împreună cu femeia în casă şi ieşi câteva minute mai târziu, vizibil şocată.

– Căuta nu ştiu ce, zise ea. M-a ciupit de sâni.

Se aşeză la loc în soare. Land Cruiserul era complet golit. Unul dintre talibani se urcă la volan şi porni, urmat de o altă motocicletă. Ron Lauder simţi cum i se chirceşte stomacul: dacă le luau maşina, nu era un semn bun, de data aceasta... Soarele era tot mai apăsător. În afară de păsări şi de chicotelile copiilor, niciun alt zgomot.

Cei patru prizonieri păreau să nu existe pentru locuitorii acestui sat, care îşi continuau ocupaţiile lor cotidiene. Deodată, auziră un zgomot de motor şi o camionetă veche veni dinspre drum într-un nor de praf, plină cu vreo zece militanţi, bărboşi, înarmaţi până în dinţi, cu Kalaşnikovuri, RPG 7[8] şi acoperiţi cu tocuri din pânză în care se aflau încărcătoare. Unul dintre aceştia înaintă spre ei, cu o faţă subţire, prelungă, cu o barbă lungă, neagră şi zburlită, care îl făcea să semene cu Bin Laden, mai tânăr.

Unul dintre talibani începu o declaraţie lungă, tradusă imediat de Aziz, interpretul.

– Este mollahul Mahmoud Shah Nazay, şeful districtului Bakwa. Ne va judeca, în numele islamului.

---

[8] Lansatoare de rachetă.

Ron Lauder simţi cum îi îngheaţă sângele în vene şi Suzie deveni livid㠄. Americanul protestă imediat.

– Să ne judece? Dar nu am făcut nimic!

Şeful taliban îl fulgeră cu o privire plină de ură şi izbucni în câteva cuvinte.

– Sunteţi spioni! traduse Aziz, şi aţi intrat ilegal pe teritoriul acestui emirat islamic.

Buzele lui Suzie Foley se mişcară tăcute: se ruga.

*

* *

Căpitanul Robert Lewis se uită la ceas, tot mai neliniştit: cinci şi un sfert. Putea să mai aştepte încă cincisprezece minute. Apoi, ar trebui să decoleze spre Kandahar. Cu sau fără pasagerii pe care îi aştepta. Aşezaţi sub fuzelajul elicopterului Blackhawk, sergentul Ross, de la Forţele Speciale americane, examina orizontul prin binoclu, dar drumul ce venea dinspre sud rămânea pustiu. Radioul zumzăi şi al doilea pilot stabili legătura, zicând imediat după aceea:

– FOB (Forward Operating Base[9]) a captat un semnal automat de alarmă emis de Thuraya prietenilor noştri, la sud de Delaran, acum mai bine de două ore.

El şi căpitanul Lewis se aplecară spre o hartă: era la aproape o sută cincizeci de mile sud de aeroportul Shindand. Radioul zumzăi din nou.

---

[9] Bază de operaţiuni avansată.

– Avem aprobare să decolăm şi să ajungem în punctul indicat, anunţă copilotul. Interdicţie de zbor sub 3000 de picioare altitudine. Poate au rămas în pană.

Niciunul dintre ei nu credea asta. În acest caz, echipa CIA ar fi utilizat Thuraya pentru a cere ajutor.

Cei şase membri ai Forţelor Speciale urcară în elicopterul ale cărui pale începură să se învârtă cu un şuierat tot mai ascuţit, până ce Blackhawkul se ridică într-un nor de praf ocru şi o luă în direcţia sud-est. În această zonă, deşertul era plat ca în palmă, în afară de câteva masive stâncoase puţin înalte şi, chiar şi la 3000 de picioare, se distingea uşor un vehicul.

La această altitudine, elicopterul era relativ la adăpost de rachetele sol-aer care începeau să abunde în zonă. Douăzeci de minute mai târziu, ajungeau în punctul în care Thuraya emisese pentru ultima dată.

Blackhawkul începu să se învârtă în cerc. Nici urmă de vreun vehicul. Inutil să coboare mai jos. La întâmplare, pilotul lărgi cercurile, fără niciun rezultat. Cu strângere de inimă, căpitanul Robert Lewis, însărcinat cu recuperarea celor doi agenţi ai CIA, se resemnă să apeleze FOB din Kandahar, pe o frecvenţă protejată.

– *Black and White are missing*[10]. Nici urmă de vehiculul lor. Ne întoarcem.

În timp ce elicopterul pornea spre est, sergentul Ross, aplecat în exterior prin uşa laterală, cu faţa biciuită de vânt, îşi suci gâtul pentru a verifica pentru ultima dată drumul aproape invizibil.

[10] Black şi White au dispărut.

Era o treabă încurcată. Această parte din Afganistan era sub controlul mollahului Dadullah Akhund, cunoscut pentru ura sa faţă de americani.

*

* *

Cu o voce gravă, cu accente ascuţite, mollahul Mahmoud Shah Nazay, aşezat în faţa lui Aziz, interpretul, psalmodia o frază interminabilă: „Pace asupra Profetului Mahomed, Conducătorul Omenirii! În numele Domnului Atotputernic şi Milostiv, care îmi inspiră această sentinţă justă..."

Ultima frază fu acoperită de un urlet inuman scos de Aziz. Încercă să se ridice, respins cu lovituri de pat de puşcă. De o oră, prizonierii aveau mâinile legate la spate cu laţuri din plastic. Îi forţaseră să îngenuncheze în praf, în timp ce căldura soarelui începea să se diminueze.

– Ce spune? Îi strigă Ron Lauder lui Mohammad.

– O să-l omoare, bâigui şoferul. Zic că a trădat Islamul lucrând pentru voi...

Îl forţau deja să se ridice. Încadraţi de talibanii care îi mustrau fără încetare, cei patru prizonieri trebuiră să meargă pe o potecă ce ducea la râu. Abia ajunseră, că patru tineri robuşti săriră pe Aziz. Îl aplecară în faţă, apoi îi băgară capul în apa nisipoasă a râului.

„Comandantul" Mahmoud Shah Nazay se apropie, apucă cu mâna stângă părul prizonierului, forţându-l să ridice puţin capul. Apoi, cu viteza fulgerului, îi trecu un pumnal pe sub gât şi mişcă rapid mâna.

Aziz scoase un geamăt lung, întrerupt imediat. Nisipul se colora în roşu, în timp ce corpul îi era agitat de câteva frisoane. Talibanul începu să taie efectiv gâtul victimei!Până ce reuşi să despartă capul de corp! Îl puse pe umerii mortului şi dădu un ordin scurt. Cei patru bărbaţi luară mai întâi capul şi îl aruncară în râu, în timp ce talibanul îşi ştergea lama pumnalului de hainele mortului. Apoi, aceiaşi oameni aruncară cadavrul în apă, acesta fiind luat de curent.

Suzie Foley plângea fără oprire, cu capul în piept, aşteptându-se să aibă aceeaşi soartă. Alb ca varul, Ron Lauder încerca să-şi păstreze demnitatea, şocat de această execuţie sălbatică.

Din nou, talibanii se răstiră, iar Mohammad traducea.

– Ne întoarcem spre drum!

Îi urmară, cu picioarele tremurând, prea fericiţi că se depărtează de acest loc sinistru. Din nou răcnete, traduse de Mohammad.

– Urcaţi fiecare pe câte o motocicletă. Dacă încercaţi să scăpaţi, veţi fi omorâţi!

Cei doi americani se supuseră, la fel ca şi şoferul. Odată instalaţi pe motociclete, talibanii îi legară de şa, precauţie suplimentară, apoi cele trei vehicule demarară.

Din nou, parcurseră un drum abia vizibil, şerpuind de această dată printre hectarele de mac încă în floare! Minunatele flori roşii şi albe emanau un miros dulceag, aproape plăcut...

De câteva săptămâni, mii de lucrători sezonieri crestau tijele pentru a le extrage seva: opiul brut de

culoare negricioasă, destinat fabricării heroinei. Producţia acestui an 2007 era de şase mii de tone, în creştere cu 40%. Afganistanul devenise primul furnizor din lume şi o mană de aproape trei miliarde de dolari cădea în fiecare an peste această ţară medievală, unde doar 6% din locuinţe aveau electricitate. Un kilogram de heroină valora 2000 de dolari la Kandahar, 4000 de dolari la Kabul şi 200 000 de dolari în Europa. Comerţul exterior reprezenta 60% din PIB-ul Afganistanului. Talibanii se mulţumeau să perceapă o taxă pe fiecare *man*[11] vândut cu aproape 600 de dolari către angrosişti. Suficient pentru a cumpăra covoare de rugăciune noi, pentru a trimite câţiva pelerini la Mecca şi, mai ales, pentru a cumpăra arme... Or, nu era nevoie de mult teren: un hectar de mac producea patruzeci şi cinci de kilograme de opiu.

Zguduiţi, asfixiaţi de praf, cei doi americani sufereau cumplit pentru a se menţine în şa, realizând că, dacă scăpaseră de la o moarte imediată, de acum erau ostatici.

O soartă deloc de invidiat. Talibanii aveau prostul obicei să-şi decapiteze prizonierii, dacă nu li se dădea satisfacţie...

În fine, cum începea să se lase noaptea, ajunseră la un alt sat şi puseră în cele din urmă picioarele pe pământ. Uşurarea lor fu de scurtă durată: talibanii îi împinseră spre un fel de hambar cu pardoseală din pământ bătătorit, umplut cu baloturi înfăşurate în plastic negru. Un miros fad îi înţepă pe gât. Era opiu

[11] Aproximativ 4,5 kilograme.

din sezonul precedent, stocat pentru a nu scădea preţurile. Îi dezlegară pe cei doi americani, dar doi talibani intrară imediat cu lanţuri, urmaţi de o femeie în *burqa*, purtând un Kalaşnikov după gât. Se îndreptă spre Suzie Foley şi o apucă de braţ. Americanca începu să urle, certată imediat de Mohammad.

– Nu protestaţi. Nu vor să lase bărbaţii şi femeile în aceeaşi încăpere.

Suzie Foley se lăsă trasă şi dispăru într-o altă parte a clădirii. Ron Lauder era ca bolnav: unde mai punea că se oferise voluntară pentru această misiune!

Un taliban se aplecă la picioarele lui şi îi legă lanţuri de glezne: avea impresia că era un condamnat. Apoi, îl împinse într-un colţ al încăperii unde se aşeză pe jos. Cât îi legară mâinile cu lanţuri şi îi acoperiră ochii, îl auzi pe Mohammad zicând, înainte de a fi tras afară:

– Nu vă opuneţi! Nu încercaţi să evadaţi. Vă vor omorî. Altfel totul va fi bine...

Era umor negru. Cu ochii legaţi, înlănţuit, într-un loc despre care nu ştia nimic, agentul CIA nu vedea deloc cum ar fi putut să încerce să evadeze. Se întinse, aşezându-şi capul pe o cărămidă pe care o reperase înainte de a fi legat la ochi, şi încercă să se calmeze. Dacă nu îi executaseră imediat, aveau o şansă de supravieţuire... Trebuia să se agaţe de această idee... Epuizat de cursa nebună pe motocicletă şi de orele petrecute sub soare, începea să-l cuprindă somnul, când un vacarm dinspre exterior îl făcu să tresară.

Tamburine, fluiere, acompaniate de cântecele unor voci de copii. Afară, era sărbătoare! Descum-

pănit, se consolă cu gândul că operaţiunea de căutare deja începuse, cu siguranţă. Cu o şansă de succes de unu la un milion...

Agăţându-se de această speranţă, încercă să-şi alunge din minte imaginile ostaticilor din Irak, ucişi în direct.

CAPITOLUL II

Vestea ajunsese până la CentCom (Comandamentul Central) din Bagram, la nord de Kabul, la generalul Dan McNeil, comandantul forţelor NATO în Afganistan, apoi la Washington. Doar prin mesaje securizate: nimeni nu trebuia să ştie că cei doi „umanitari" canadieni, răpiţi de talibani, erau în realitate agenţi CIA. Ura patologică a anumitor talibani faţă de America era atât de mare, încât ar fi însemnat condamnarea lor imediată la moarte.

Ordinele se întorseseră cu viteza fulgerului: într-o primă fază, să se facă totul pentru a-i găsi. Aceasta privea în mod special unitatea Forţelor Speciale americană instalată într-un fost „compound" al mollahului Omar, la vest de oraşul Kandahar, în mijlocul deşertului. De obicei, aceste trupe de elită sprijineau forţele britanice staţionate în provincia Hilmand, învecinată. Erau trupele americane cele mai apropiate şi cele mai apte să ducă o operaţiune „delicată". Graţie elicopterelor grele Chinook, puteau să se deplaseze rapid cu echipamentele, susţinuţi de F-16 americane de la baza din Kandahar.

Ordinul ajunse la colonelul Steve Davidson, comandantul detaşamentului Forţelor Speciale, la ora opt şi zece seara, când noaptea se lăsase deja. Ofiţerul îşi convocă imediat subordonaţii în sala de operaţiuni, în faţa unei hărţi a celor două provincii,

Hilmand şi Kandahar, marcată cu numeroase puncte roşii: bastioanele talibane. Erau peste tot, de-a lungul celor două mari râuri, Argendalb şi Hilmand. Locul unde dispăruseră cei doi americani şi însoţitorii lor afgani nu era prea îndepărtat. Colonelul ridică privirea şi le comunică ofiţerilor:

– Vom pleca la ora 4 pentru a fi în zonă la primele raze de soare. F-16 ne vor apăra, dacă este nevoie.

– Care este misiunea? întrebă un căpitan, care ajunsese în urmă cu două săptămâni şi nu mai participase încă la o operaţiune.

– *Find'em*[1]! zise colonelul Davidson. Vom porni din punctul 0, acolo unde au lansat mesajul de ajutor, şi vom scotoci satele învecinate. Va trebui să fim atenţi, căci se aşteaptă la acest gen de operaţiune şi vom fi cu siguranţă atacaţi.

Cu echipamentul lor greu, vestele antiglonţ, muniţia, proviziile, oamenii săi abia puteau să se deplaseze sub soarele deşertului. Ofiţerii şi subofiţerii se retraseră în linişte. Cei mai experimentaţi ştiau că nu exista, practic, nicio şansă să-i găsească pe cei doi americani dispăruţi. Talibanii mişunau în această zonă, ascunzându-se în zecile de sate.

Dar nu puteau abandona doi agenţi CIA.

*

* *

Mollahul Mahmoud Shah Nazay, aşezat confortabil pe pernele puse direct pe jos şi pe lângă

[1] Să-i găsim!

perete, cu picioarele îndoite sub el, după obiceiul afgan, îi urmărea din ochi pe tinerii care dansau în cerc pentru el şi pentru oamenii săi. Copii fermecători din provincia Uruzgan, care veneau să danseze în satele din regiune.

Cei din Uruzgan erau cei mai căutaţi. Pentru talentul şi gentileţea lor. Adică nu ezitau să-şi acompanieze cântecele şi dansurile cu câteva prestaţii sexuale.

În universul paştun, exclusiv masculin, aceasta nu şoca deloc. Trebuia ca trupul să exulte uneori. Mai ales al celor care se luptau curajos pentru islam.

În mare parte pentru această distracţie hotărâse mollahul Mahmoud Shah Nazay să petreacă noaptea în acest sat, evaluând riscul asumat, după ce expediase ostaticii într-un alt sat. Urma să se declanşeze căutarea celor pe care îi răpiseră şi era mult mai prudent să se îndepărteze, chiar dacă riscul era minim...

Degeaba. Cedase în faţa ochilor verzi ai tânărului Rahimullah, conducătorul trupei, care dansa uimitor, unduindu-se senzual, chiar în faţa lui... Foarte moralist, mollahul se asigurase că tânărul Rahimullah avea doisprezece ani împliniţi de câteva săptămâni. Dacă ar fi fost mai tânăr, ar fi fost pedofilie, sever pedepsită de Coran. Începând de la doisprezece ani, vârsta ultimei soţii a Profetului Mahomed, relaţiile erau teologic legale.

De parcă simţise interesul pe care îl stârnea, tânărul Rahimullah se apropie pentru a dansa la un metru de mollahul Mahmoud, cu frumoşii lui ochi

verzi fixaţi asupra lui. Ţinuta *camiz-charouar*[2] nu lăsa să se vadă mare lucru din corpul său, dar mollahului i se scurgeau ochii. Oamenii săi, la rândul lor, erau fascinaţi de aceşti tineri din Uruzgan, graţioşi şi plini de delicateţe.

Tamburinele încetară brusc şi băieţii se opriră din dansat.

Nu exista electricitate în sat, iar singura lumină provenea de la un foc mare, aprins direct pe sol. Sătenii, obişnuiţi să se culce odată cu asfinţitul soarelui, tocmai se retrăgeau. Mollahul Mahmoud Shah Nazay îi făcu un semn discret tânărului care veni imediat să se încline în faţa lui,

– Allah ţi-a dat multă graţie şi talent!

Tânărul dansator coborî privirea minunată în pământ.

– Vino! îi propuse mollahul.

Rahimullah veni şi se aşeză imediat lângă el, sprijinindu-şi capul de pieptul lui. Rămaseră aşa minute lungi, fără să vorbească. Talibanul simţi un foc în vintre. Privi pleoapele lungi care se mişcau ca aripile unui fluture, se aplecă şi îl întrebă în şoaptă:

– Vrei să fii drăguţ cu mine?

– *Baleh! Baleh*[3]! şopti tânărul.

Foarte flatat că a fost remarcat de un om mare, puternic şi influent. Cu totul natural, mâna lui dreaptă se strecură sub hainele mollahului şi se aşeză pe abdomenul lui, fără să se mişte. Mahmoud

---

[2] Cămaşă lungă şi pantalon larg.

[3] Da! Da!

Shah Nazay avu impresia că ia foc. Fără să facă nicio mişcare, sexul i se încordă ca un arc, umflând *charouar*-ul.

Cu un gest discret, degetele tânărului îl cuprinseră, la început nemişcate. Apoi, imperceptibil, începură să îl maseze, provocându-i mollahului un oftat răguşit. Acesta din urmă începu să se foiască, agitat. În cele din urmă, se ridică şi îi zise băiatului:

– Vino!

*

* *

Blând, îl expedie pe tânăr.

– Du-te să te rogi lui Allah! îl sfătui el, să te aibă în grijă. Ai fost foarte drăguţ.

Băiatul se îmbrăcă şi veni să-i sărute mâna mollahului, după care dispăru. După ce îmbrăcă *charouar*-ul, din respect, mollahul îngenunche cu faţa spre Mecca şi începu cea de-a cincea şi ultima rugăciune a zilei. Rugându-se la Allah să-i dea forţă să continue lupta împotriva necredincioşilor, începută în urmă cu un sfert de secol împotriva *chouravis*[4].

Şeful său, mollahul Dadullah Akhund, căruia îi trimisese un mesager, avea să fie mulţumit de captură. Ceruse şi ordine în privinţa lui Mohammad, şoferul, care îi informase despre prezenţa celor doi spioni, după ce remarcase în casa lor o încăpere încuiată mereu cu cheia, unde doar cei doi „canadieni" aveau acces.

---

[4] Sovietici.

Într-o zi, femeia pusese legătura de chei pe o masă în timp ce se ducea la toaletă, iar Mohammad profitase. Încăperea secretă conţinea aparatură de comunicaţie sofisticată... Nu erau umanitari adevăraţi.

Trebuia să-l recompenseze sau să-l omoare?

Odată terminată rugăciunea, mollahul Mahmoud Shah Nazay se întinse şi adormi imediat.

Cu sufletul împăcat.

*

* *

Cele cinci enorme Chinook camuflate erau aproape invizibile pe pista aeroportului din Kandahar, aliniate chiar lângă cele trei drone Predator care semănau cu nişte libelule, cu aripile lor lungi.

Încărcaţi ca nişte cărăuşi, oamenii din Forţele Speciale urcau în linişte în elicopterele mari, fiecare putând să transporte cam patruzeci de luptători. Colonelul Steve Davidson, cu un ochi la ceas, supraveghea îmbarcarea. La ora patru şi treizeci dădu startul şi rotoarele începură să se învârtă lent.

În câteva minute, vacarmul deveni cumplit, apoi primul Chinook se ridică de la sol balansându-se ca o insectă ameţită, într-un nor de praf ocru, şi o luă spre vest.

În acelaşi moment, două F-16 americane decolau de pe pista principală, pentru a asigura sprijin aerian. Ziua abia se întrezărea. Douăzeci de minute mai târziu, primul Chinook ajunse la verticala locului semnalat de Thuraya agenţilor CIA, adică în mijlocul a nicăieri, drumul fiind abia vizibil. Colonelul zări în binoclu un sat aflat lângă un grup de stânci, în dreapta.

– Numărul 2 să aterizeze la intrarea în acest sat, ordonă el. Vom scotoci acolo.

Unul dintre elicoptere părăsi formaţia şi se duse să aterizeze la o sută de metri de sat. Soldaţii coborâră imediat, aplecaţi, şi se dispuseră astfel încât să încercuiască cele câteva bordeie ocru.

Nici urmă de viaţă.

Chinook decolă din nou cu echipajul şi doi oameni cărora li se făcuse rău. Se afla la vreo zece metri de sol când o dâră luminoasă ţâşni dintr-o casă dărăpănată, de la intrarea în sat. Pilotul nici nu avu timp să efectueze vreo manevră. Racheta auto-propulsată lovi aparatul la baza rotorului din spate, smulgându-l. Aparatul începu să se învârtă şi se lovi ca un bolovan de sol, aprinzându-se instantaneu.

Încremenit, colonelul Davidson urlă în microfon. în direcţia bazei.

– *Chinook down! Chinook down! Request air support*[5]*!*

Soldaţii debarcaţi din elicopter alergau spre aparatul care ardea, dar nu aveau ce să facă pentru a-i salva pe cei prinşi în interior. Cu furie în suflet, un pluton al Forţelor Speciale se îndreptă spre sat, întâmpinat de o rafală de Kalaşnikov. Mai mulţi luptători erau ascunşi în ruinele de unde fusese trasă racheta RPG 7. Americanii reuşiră să-i încercuiască şi să-i suprime, cu grenade.

Când intrară în ruine, doi talibani erau morţi şi un al treilea grav rănit.

---

[5] Chinook doborât! Chinook doborât! Cerem sprijin aerian!

Aproape instantaneu, un sergent îi trase un glonţ în cap cu un pistol de calibru 22 cu amortizor, arma preferată a Forţelor Speciale. Ordinul era să nu ia prizonieri decât în caz de excepţie.

Radioul zumzăi.

– *Pull back! Pull back*[6]*!*

Două minute mai târziu, într-un zgomot infernal, cele două F-16 efectuau o trecere pe deasupra satului, lansând două bombe de cinci sute de kilograme.

*

* *

Ron Lauder fu trezit chiar când reuşise să adoarmă, devorat de miile de purici. Trei talibani intrară în hambar şi începură să-l bată cu ţevi din cauciuc, urlând cuvinte neînţelese. Apoi, îl ridicară şi îl traseră afară, unde îl regăsi pe Mohammad şoferul, înlănţuit şi el.

– Ce se întâmplă? întrebă el.

Şoferul avea gura strâmbă din cauza unei lovituri şi vorbea greoi.

– Avioane au bombardat satul unde se afla mollahul Mahmoud. *Madrasa* a fost distrusă de bombe. Au murit şapte copii şi a fost ucis şi el. Imposibil de verificat.

Unul dintre talibani tocmai îi desfăcea lanţurile. Îl traseră până la motocicletele care aşteptau şi porniră pe o potecă mărginită de lanuri de mac.

– Şi Suzie? strigă americanul.

---

[6] Retragerea! Retragerea!

Nimeni nu-i răspunse.

Se forţă să stea în echilibru pe motocicleta care sălta din groapă în groapă, orbit de praf. După poziţia soarelui, trebuia să fie ora şase dimineaţa.

Rulară aproape două ore până ce ajunseră într-un alt hambar, situat la intrarea într-un sat, foarte aproape de un curs de apă. Abia coborâţi, li se puseră din nou lanţurile şi fură despărţiţi. Mohammad părea îngrozit când îl traseră după ei.

*

* *

Operaţiunea de salvare se încheiase. Epuizaţi, cei din Trupele Speciale se întorceau la cele patru Chinook rămase, cu gâtul uscat şi sufletul greu. Sub cele 48 de grade, se deshidratau rapid, chiar dacă beau trei litri de apă. Bineînţeles, nu găsiseră nicio urmă a persoanelor răpite, nici maşina. Dar această regiune era plină de sate pe care nu le puteau verifica sistematic. În deşert, nimeni nu putea supravieţui la soare mai mult de câteva ore.

Colonelul Davidson era abătut. Pe lângă cei şapte morţi din Chinook, mai erau şi sătenii bombardaţi. ISAF publicase un comunicat în care preciza moartea a şaisprezece talibani. Numărul cadavrelor reperate în sat.

Dintre care şapte copii.

Evident, cum aceştia se aflau în *madrasa*, îi puteau considera ca viitori talibani...

Hamid Karzai, preşedintele Afganistanului, pus de americani, avea să protesteze faţă de pagubele colaterale. Era tot ce putea face. Colonelul Davidson adormi, extenuat. Trebuia să mai redacteze un raport,

în care să precizeze că nu dăduse de nicio urmă a celor doi agenţi ai CIA răpiţi. Ceea ce nu era deloc surprinzător. Acest război transversal era imposibil de câştigat... Va fi nevoit să apeleze la alte mijloace pentru a-i recupera pe cei doi americani şi pe asistenţii lor afgani.

*
* *

Mohammad Saleh Mohammad, corespondent la Kandahar al *New York Times*, auzi telefonul scoţând un ţiuit: tocmai primise un mesaj.

Întins sub domul moscheii mollahului Omar, neterminată din cauza fugii sale în grabă, chiar în faţa universităţii din Kandahar, se odihnea după ce vorbise cu câţiva studenţi care se temeau să se întoarcă în satul lor, din cauza ameninţării cu moartea: talibanii le interziceau să studieze în afara *madraselor* unde nu se învăţa decât Coranul... Cei pe care îi intervievase preferau să fie agronomi, ingineri sau informaticieni... Dar erau condamnaţi să muncească în India...

Deschise telefonul şi intră la mesaje.

Imediat, pe ecran i se afişă o imagine care îi dădu fiori pe şira spinării: un bărbat şi o femeie îngenuncheaţi, cu mâinile legate la spate, cu faţa destul de vizibilă, în ciuda basmalei purtate de femeie. Mai mulţi talibani, cu faţa ascunsă de cagule, îi încadrau, în spatele femeii stând o afgană îmbrăcată în *burqa* şi ţinând un Kalaşnikov.

Ostatici.

Nu ştia că avusese loc o luare de ostatici, dar la Kandahar, fostă capitală a talibanilor, de unde porniseră în 1996 în cucerirea Afganistanului, veştile

circulau greu, iar jurnaliştii era prost văzuţi. Pentru a se deplasa, Mohammad utiliza taxiuri şi nu maşina personală, dându-se drept un ţăran.

O voce gravă şi cam tremurată începu să citească un text, transmis şi pe telefon:

„În numele Domnului Atotputernic şi Milostiv, anunţăm că deţinem doi spioni americani capturaţi în districtul Bakwa. Trădătorul care le servea drept interpret a fost executat în urma judecării de un tribunal islamic, iar corpul i-a fost abandonat câinilor. Cei doi spioni vor fi executaţi la rândul lor dacă şeicul Hadji Habib Noorzai nu este predat mollahului Dadullah Akhund în termen de opt zile. *Allahu Akbar!*"

Jurnalistul afgan reciti de două ori textul. Nu era prima dată când talibanii îi trimiteau mesaje. Ei, care huleau tehnica, se schimbaseră, din 2001, folosind de minune mijloacele de comunicaţie moderne. Toţi mollahii combatanţi trimiteau jurnaliştilor locali mesaje prin care îşi anunţau faptele de arme, care nu trebuiau apoi decât verificate la ISAF sau în satele la care făceau referire.

În general, erau fiabile.

Mohammad Saleh Mohammad se ridică şi ieşi de sub umbra răcoroasă a moscheii. Caută în memoria telefonului numărul interlocutorului său din cadrul forţelor britanice staţionate în Hilmand, maiorul Brougham, care îl lua uneori în elicopter când survola câmpiile de mac sau îi permitea să însoţească – *embedded*[7] – o operaţiune. Era singurul său contact cu trupele străine.

[7] Ca parte integrantă.

Maiorul britanic răspunse imediat.

– Am o informaţie să vă transmit, îl anunţă Mohammad Saleh Mohammad, cred că este interesantă...

– OK. Vă sun eu, făcu britanicul după ce ascultase.

Sună înapoi după trei minute, vizibil nervos.

– Informaţia dumneavoastră pare OK, zise el pe un ton stresat. Am primit confirmarea de la Kabul. Aveţi posibilitatea să daţi de aceşti oameni?

– Am un număr, dar nu răspunde mereu, explică prudent afganul.

– OK, sunaţi-l: spuneţi că mesajul a fost primit şi cereţi numele unui interlocutor pentru a începe negocierile.

Urcând în vechea sa Corolla, Mohammad Saleh Mohammad era agasat. Britanicii urmau să-i pună telefonul sub urmărire, pentru a încerca localizarea eventualului său interlocutor taliban. Pentru a lovi apoi ca fulgerul. Dacă talibanii aflau, era mort. Şi, oricum, nu erau proşti. Cel care fusese însărcinat cu negocierea nu se afla desigur în acelaşi loc cu ostaticii.

Hilmand şi provincia Kandahar colcăiau de grupuri de talibani în nenumăratele sate care trăiau doar din cultura macului, în plin deşert, graţie puţurilor de apă. Talibanii circulau cu motociclete, ca toată lumea, şi nu puteau fi deosebiţi de ţăranii obişnuiţi. În aceste condiţii, o operaţiune militară de salvare se dovedea imposibilă.

Imediat ce ajunse acasă, sună la biroul *New York Times* de la Kabul şi transmise materialul video,

fiindcă nu-i era interzis să o facă. Acesta valora o primă de cinci sute de dolari. Şi recunoştinţa talibanilor.

Nu era de partea lor, dar cadavrele civililor ucişi în raidurile de represalii îl dezgustau. Fără a mai socoti că aceasta servea intereselor talibanilor. Mulţi orfani ai familiilor decimate de bombele americane erau înrolaţi apoi de talibani şi antrenaţi să devină kamikaze, după ce li se spăla bine creierul.

Se întrebă cine era acest şeic Hadji Habib Noorzai pe care talibanii îl voiau în schimbul celor doi preţioşi ostatici americani. Noorzai era unul dintre marile triburi din sudul Afganistanului.

CAPITOLUL III

– *My God!*

Ted Simpson, noul şef al Direcţiei de Operaţiuni a CIA, murmură aceste două cuvinte aproape pentru sine, lăsând din mână mesajul care tocmai îi fusese remis de Francis Redmond, Deputy Director of Intelligence[1] . Exclamaţia sa răsună ca un clopot în sala de conferinţă de la etajul şapte al OHB[2] al CIA, care domina cele o sută de hectare ale complexului aparţinând Central Intelligence Agency, de-a lungul râului Potomac, la nord de Washington. *Meeting*-ul tocmai începea, reunindu-i pe Myron Garland, responsabilul sectorului „Afganistan-Irak" de pe lângă DO[3], adjunctul lui Ted Simpson, Wilbur Murray, un roşcat abia ieşit de la Harvard, şi şeful său, Francis Redmond.

Ted Simpson ridică ochii şi îi aruncă o privire întunecată lui Francis Redmond.

– Ce v-a apucat să-i trimiteţi pe cei doi în locul acela groaznic? întrebă el cu o voce amară. Printre care şi o femeie.

---

[1] Directorul adjunct pentru informaţii.

[2] Original Headquarter Building.

[3] Direcţia de Operaţiuni.

Cel interpelat arătă cu degetul peretele care separa încăperea de biroul generalului Hayden, noul şef al CIA.

– DCI[4], zise el simplu. Din ordinul Casei Albe. Acolo există oameni care sunt obsedaţi de Iran. Voiau să afle ce se petrece în zona de frontieră cu Afganistanul.

– Şi au obţinut oamenii voştri informaţii?

În timp ce Francis Redmond cobora privirea în pământ, adjunctul său, Wilbur Murray, sări curajos în ajutorul lui:

– Au reperat mişcări de vehicule semnificative, *sir*.

Ted Simpson scutură din cap:

– Şi sateliţii la ce folosesc? Acum, cei doi ofiţeri de teren sunt în mâinile talibanilor, izbucni el, stăpânindu-şi o furie rece. Iar voi îmi cereţi să-i scot din rahat!

– Aparent, această situaţie nu se prezintă prea rău, protestă Francis Redmond. După spusele celor de la Kabul, talibanii sunt dispuşi să îi elibereze pe cei doi agenţi în schimbul unui anume Hadji Habib Noorzai. Tot conform celor de la Kabul, acest individ ar fi în mâinile noastre. Dacă schimbul rămâne secret, s-ar putea rezolva.

În faţa naivităţii DDI, Ted Simpson aproape că explodă. Cu un ton prea calm, întrebă:

– Francis, ştii cine este Hadji Habib Noorzai?

---

[4] Director of Central Intelligence: şeful CIA.

– Un afgan, *sir*. Un partizan al talibanilor, care se află sub controlul nostru. Sau, mai bine zis, sub cel al guvernului Karzai.

Ted Simpson, reprimându-şi o puternică dorinţă de a-şi înfige stiloul în ochiul lui Francis Redmond, reuşi să spună pe un ton calm:

– Domnilor, talibanii vor să-l predăm pe Hadji Habib Noorzai pentru a-l omorî.

Un înger trecu prin cameră într-o tăcere apăsătoare şi se strivi de perete. Francis Redmond rămase nemişcat, iar privirea albastră a lui Wilbur Murray îşi pierdu din strălucire.

Ted Simpson continuă imediat:

– O să vă explic cine este Hadji Habib Noorzai, înainte de a vă spune unde se află acum. Hadji Habib Noorzai este un şef de trib afgan, originar din Kandahar, care, din 2002, locuia la Quetta, în Baluchistan, împreună cu cele trei soţii şi cei şaptesprezece copii. Venea la Kabul doar pentru a se întâlni cu amanta sa, Bianca Robinson, o jurnalistă canadiană îndrăgostită nebuneşte de el. Noorzai a luptat împotriva ruşilor, din 1980 până în 1989, în fruntea tribului său. Este un om respectabil, conform criteriilor paştune. Şi un prieten al Statelor Unite. Vă amintiţi de operaţiunea *Stingers*, din 1989?

– Vag, recunoscu Francis Redmond.

Avea o scuză, trecuseră şaptesprezece ani de atunci. Ted Simpson le reaminti cu plăcere faptele. Războiul împotriva Armatei Roşii odată terminat, CIA începuse să caute rachete sol-aer „stingers" nefolosite, împărţite generos *mujahedinilor* şi celor care contribuiseră la înfrângerea Armatei Roşii.

– Domnul Noorzai ne-a ajutat să recuperăm vreo sută de „stingers", continuă Ted Simpson. Desigur, percepând 100 000 de dolari pe bucată, deşi erau inutilizabile. Dar acestea erau ordinele Casei Albe. I-am mulţumit deci domnului Noorzai, care a putut face câteva cadouri copiilor săi... Apoi, într-o zi, un informator al DEA[5] a venit să facă scandal şi să ceară să întrerupem orice legătură cu Hadji Habib Noorzai, pretinzând că acesta era unul dintre cei mai importanţi baroni ai drogurilor din sudul Afganistanului, controlând cel puţin 20% din macul produs acolo! L-am trimis la plimbare! Drogurile nu erau treaba noastră, iar Noorzai ne mai putea fi util în continuare. Câţiva ani mai târziu, prin 1996, staţia noastră din Kandahar a fost cea care ne-a anunţat. Hadji Habib Noorzai înarma talibani care se pregăteau să meargă spre Kabul... L-am interogat şi a negat. Căzând din nou în uitare. Până în 11 septembrie 2001... Ordinul a venit de la Casa Albă în octombrie 2001: trebuie eradicaţi talibanii, complicii Al-Qaida. Şeful lor, mollahul Omar, îl luase pe Osama bin Laden sub protecţia sa. S-a început atunci identificarea şefilor de trib dispuşi să coopereze. În numele „vechii noastre prietenii", l-am recontactat pe Hadji Habib Noorzai. Acesta din urmă – poate pentru a se proteja de DEA – a acceptat cu entuziasm, după o serie de întâlniri la Kandahar. Drept dovadă a eficacităţii sale,

[5] Drug Enforcement Administration – Administraţia Antidrog. (n. trad.)

a făcut o razie pe teritoriul controlat de tribul său, aducând la baza noastră cincisprezece camioane pline cu arme şi muniţii, printre care 400 de rachete SAM 7. Ne pupam pe gură cu el!

Ted Simpson făcu o pauză, cât să parcurgă cu privirea auditoriul.

– Încurajat de acest prim succes, Agenţia i-a cerut un alt mic „serviciu", reluă el. La acea vreme, în nordul Afganistanului, generalul Dostom, membru al Alianţei Nordului[6], închidea sute de talibani în containere şi ni-i vindea nouă... Aceasta a contribuit la popularea bazei de la Guantanamo. Doar că era ceva subţire. Or, noi voiam să punem mâna pe ministrul taliban al Afacerilor Externe, Wakil Muttawakil, dispărut din 11 septembrie. Am discutat cu Hadji Habib Noorzai. Miracol: era fiul mollahului din satul său natal. Graţie intervenţiei lui, Wakil Muttawakil a acceptat să ne întâlnim „pentru discuţii", la proprietatea din Kandahar a prietenului său, Hadji Habib Noorzai. Întâlnirea nu a durat prea mult: cât să-i citim drepturile, după care să-l urcăm în avionul spre Guantanamo... Noorzai i-a jurat că nu cunoştea intenţiile noastre, dar, câteva zile mai târziu, vreo zece membri ai familiei sale, din fericire destul de îndepărtaţi, erau decapitaţi de talibani, iar el fugea la Quetta, pentru a scăpa de aceeaşi soartă.

– Deci ne este un *adevărat* prieten, sublinie Francis Redmond.

---

[6] Alianţa Nordului sau Frontul Unit – grupare armată musulmană opusă regimului talibanilor. (n. red.)

– Continui, zise Ted Simpson. Refugiat la Quetta, cu deplasări la Kabul pentru a se întâlni cu iubita lui, Noorzai şi-a reluat viaţa liniştită, controlând, potrivit DEA, munţi de opiu. Ceea ce îi asigura ceva bani de buzunar. Nu s-a întâmplat nimic până în 2005. DEA a reuşit să-l includă pe o listă secretă cu persoane căutate pentru trafic de droguri, chiar după Pablo Escobar. Fără să ne spună, precizez. Or, la Quetta, fusese victima mai multor tentative de asasinare, ameninţat de talibanii ranchiunoşi care nu se dădeau înapoi de la nimic. Speriat, a recontactat Agenţia şi a întrebat dacă, în numele serviciilor aduse, ar putea obţine statutul de refugiat politic în Statele Unite. DCI a obţinut un acord de principiu de la Departamentul de Stat pentru ca domnul Noorzai să continue să coopereze. A acceptat şi, în aprilie 2005, a luat avionul de la Dubai spre New York City. Îi rezervasem un apartament la Embassy Suite Hotel pentru a putea discuta liniştiţi.

Se opri ca şi cum ar fi vrut să sporească suspansul.

– Şi? întrebă Francis Redmond.

Ted Simpson zâmbi trist.

– Domnul Hadji Habib Noorzai nu a beneficiat niciodată de apartamentul respectiv. O echipă a DEA îl aştepta la JFK cu un mandat de arestare pentru a-l duce direct în închisoarea din Bronx, sub acuzaţia de trafic de droguri în formă agravată. Câteva ore mai târziu, DEA publica un comunicat triumfător, anunţând „capturarea" unui baron al drogurilor, echivalentul afgan al lui Pablo Escobar, care va primi multe sute de ani de închisoare.

Un înger trecu prin încăpere, foarte repede, uimit de atâta duplicitate, iar DDI îndrăzni totuşi să întrebe:

– Nu aţi putut face nimic pentru a-l elibera?

Ted Simpson îi aruncă o privire severă.

– Vedeţi Agenţia intervenind pe lângă ministerul Justiţiei pentru a elibera un traficant de droguri? S-a încercat, discret, să i se spună DEA că făcea o prostie, dar aceasta s-a prefăcut că este surdă. Odată ce arestase un adevărat *druglord*...

– Este şi acum în închisoare? întrebă Wilbur Murray.

– În continuare! zise DDO. Dar acum, ne urăşte...

Îngerul se învârtea greoi deasupra mesei. Nu era plăcut ce se întâmpla.

– Ce intenţionaţi să faceţi pentru a vă salva agenţii? întrebă, în cele din urmă, Francis Redmond.

Ted Simpson îşi regăsi zâmbetul.

– Mai întâi, vom încerca să-i muştruluim pe aceşti nenorociţi de la DEA. Trimit o notă la Casa Albă pentru a le arunca pisica moartă.

– Şi dacă refuză să cedeze? întrebă timid Wilbur Murray. Nu ne putem lăsa oamenii de izbelişte...

Directorul de Operaţiuni zâmbi din nou.

– În acest caz, vom aplica planul B.

– Adică?

– Demascări în presă. Am un prieten bun la *Washington Post*. Va fi bucuros să pună DEA la zid. Îi urăşte. Iar tâmpiţii vor explica greu cum pun principiile lor înaintea vieţii a doi curajoşi agenţi americani.

Îngerul trecu din nou, acoperindu-şi faţa... Francis Redmond se scutură.

– Ted, obiectă el, în acest caz, suntem obligaţi să le spunem că cei doi „umanitari canadieni" sunt în realitate agenţii noştri. Asta le-ar putea pune viaţa în pericol.

Ted Simpson îi aruncă o privire compătimitoare.

– Francis, dacă aceşti nemernici de talibani *ni-l* cer pe Hadji Habib Noorzai, înseamnă că ei ştiu... Nu ştiu cum, dar cineva probabil a vorbit. OK, vă ţin la curent.

Liniştea fu din nou întreruptă de Francis Redmond.

– Ted, remarcă el, acest Noorzai ştie că talibanii îi vor pielea. Poate că nu va coopera.

– Francis, ai fost vreodată în închisoarea din Bronx? întrebă Ted Simpson. Cu perspectiva a zeci de ani de stat într-un penitenciar? Din ceea ce ştiu, Noorzai va profita de ocazie pentru a se întoarce în ţara sa.

– Şi apoi?

Ted Simpson nu ezită:

– Apoi, îl păcălim. Îi cerem să ne facă un serviciu mare, negociind cu talibanii. Vom improviza, dar, cu atenţie, ar trebui să meargă. Va fi nevoie de un şef de misiune ceva mai şiret. Noorzai a scăpat mereu din orice. Trebuie să aibă încredere în steaua sa.

Îngerul, înnebunit, zbura în cerc prin cameră, covârşit de atâta perfidie. Tăcerea se prelungi până ce Ted Simpson concluzionă:

– OK, şedinţa este încheiată. Ţineţi pumnii şi rugaţi-vă ca oamenii de la Casa Albă să reacţioneze

favorabil. Aceşti nenorociţi de la DEA nu vor îndrăzni să se opună preşedintelui Statelor Unite.

De ani de zile, CIA şi DEA duceau un război înverşunat, cei din urmă acuzându-i pe primii că închid ochii la activităţile ilicite ale „aliaţilor" lor în ţări precum Columbia, Afganistan sau Pakistan. Din fericire, eradicarea drogurilor, în ochii Casei Albe, se situa imediat după războiul împotriva Al Qaida.

Până în acest moment, mass-media vorbise puţin de cei doi umanitari canadieni luaţi ostatici de talibani. Nu era o treabă americană. Dacă lucrurile evoluau prost, situaţia risca să se schimbe. Şi, din nou, CIA va fi pusă la zid pentru „imprudenţele" sale.

Participanţii la şedinţă se retraseră în tăcere, gândindu-se la cei doi agenţi, aflaţi la mii de kilometri distanţă, care trebuiau să suporte un calvar. Pentru toţi americanii implicaţi în teatrele de operaţiuni externe, răpirea era coşmarul absolut.

*

* *

Ron Lauder asculta distrat cum un tânăr taliban bărbos, mirosind a jeg şi transpiraţie, aplecat în faţa lui, încerca, într-o engleză aproape neinteligibilă, să-l convingă să se convertească la islam. Agentul CIA era epuizat, demoralizat şi, dacă nu ar fi fost înlănţuit, i-ar fi sărit la gât.

Era la al patrulea transfer de când fusese răpit. De fiecare dată, suporta calvarul mersului pe motocicletă, timp în care era scuturat cumplit. Ultima dată, trebuise să stea întins în mijlocul unui câmp de mac timp de două ore, fiindcă un elicopter se

învârtea deasupra lor. Sub 52 de grade. În plus, de două zile, suferea de o diaree teribilă, ceea ce îi făcea să râdă pe călăii săi. Apa murdară pe care i-o dădeau să bea era, fără îndoială, cauza. Stomacul lui nu era obişnuit.

Şi, în continuare, nicio veste din lumea exterioară. Îl transportau ca pe un colet, din hambar în hambar. De acum, se obişnuise cu mirosul acru al opiului de care era înconjurat.

Pentru a-l face pe taliban să înceteze, întrebă:

– *Where is Suzie*[7]?

Celălalt nu răspunse, zâmbi blând şi ieşi, lăsându-l pe Ron Lauder să se târască până în colţul spaţiului pentru a-şi goli intestinele pentru a opta oară pe acea zi. Şi nu era decât ora două după-amiază! Meniul era de o simplitate biblică: orez, în care pluteau bucăţi de carne de animal care nu trăia pe aceeaşi planetă cu ei, însoţit de mango sau pepene verde. Cu apă în care credea că vede plutind amibe...

După câteva spasme, se întoarse să se întindă. Căldura era covârşitoare în interior, între 40 şi 45 de grade. Inuman.

Mai ales lipsa de veşti îl dobora. Totuşi, era sigur că Agenţia nu îl va lăsa de izbelişte. Nu-l mai revăzuse pe Mohammad, şoferul. Încercă să închidă ochii, pândind la zgomotele exterioare. Rugându-se în sinea sa să audă sunetul rotorului unui elicopter. Zicându-şi că talibanii ar avea timp suficient să-l omoare înainte ca Forţele Speciale să-l găsească, as-

[7] Unde este Suzie?

cuns printre baloţii de opiu. Începea să înţeleagă de ce talibanii se rugau tot timpul. Asta făcea şi el, în sinea lui, aproape în fiecare moment al zilei. Tresări: fără să-şi dea seama, tocmai se scăpa pe el.

Încet, ca o rană invizibilă. Şi, spre marea sa ruşine, nu se mişcă.

*

* *

Malko făcu, în cele din urmă, ceea ce dorea încă din timpul interminabilei cine servite în imensa sufragerie lambrisată din castelul din Liezen, unde adusese mai mulţi invitaţi.

Lipind-o pe Alexandra de peretele „camerei de dragoste", într-unul din turnuri, băgă mâna sub fusta neagră foarte mulată şi urcă de-a lungul coapsei, până ce găsi pielea caldă de deasupra ciorapului.

Alexandra îi aruncă o privire şmecheră şi plină de înţeles. Chiar în momentul în care îi atingea dantela chilotului.

– Ai grijă, Katzi, nu îl rupe, îl avertiză ea. O să-i dau jos.

– Nu, vreau să te penetrez aşa, insistă el.

Începuse deja să tragă în jos triunghiul de nailon de-a lungul coapselor eternei sale logodnice. Aceasta, darnică, îi coborî fermoarul pantalonului, eliberând membrul deja întărit. În doză rezonabilă, vodca avea efecte benefice.

Toată seara, Malko se gândise la acest moment. Alexandra, în acea rochie mulată care îi punea în valoare fundul bombat şi bustul, îl excita prodigios, chiar dacă sânii ei minunaţi erau complet acoperiţi. Doar îi pipăia şi dorinţa lui creştea.

Cu rochia ridicată pe şolduri, o pipăia violent cu o mână nerăbdătoare, simţind cum îi creşte dorinţa. Alexandra, cu bazinul împins în faţă, savura această posedare brutală care semăna aproape a viol. Ca o servitoare surprinsă de stăpânul ei şi penetrată în grabă. Din proprie iniţiativă, se apropie de patul mare cu baldachin şi îşi puse pantoful pe marginea patului, permiţându-i lui Malko să o pătrundă mai uşor. O penetră vertical şi, pentru un moment, nu se auziră decât respiraţiile lor gâfâite. Apoi, Alexandra, râzând, se trânti pe pat, trăgându-l pe Malko după ea, nevoit să se întrerupă. Culcat peste tânără, o penetră din nou, apoi îi ridică picioarele la verticală, începând să o străpungă fără milă. Oglinda mare în care se vedeau îi spori şi mai mult dorinţa. Picioarele lungi învăluite în negru, ridicate spre tavan, aveau o putere erotică magică.

Alexandra începu să gâfâie, apoi să geamă şi, în fine, când Malko acceleră ritmul, ţipă.

În momentul în care se elibera în ea.

Fusese rapid, dar rafinat. Telefonul lui Malko sună în momentul în care se ridica. Alexandra, încă întinsă, cu părul pubian blond expus, zise:

– Nu-mi spune că sunt acei „spooks"[8] ai tăi!

Având în vedere decalajul orar, era foarte posibil: la Washington, nu era decât ora cinci după-amiază. Malko luă telefonul şi zise:

– *Jawohl*[9].

---

[8] Spioni.
[9] Da.

Vocea guturală a lui Frank Capistrano, consilier special la Casa Albă, izbucni în aparat, foarte apropiată, călduroasă.

– *Malko! How are you*[10]*?*

– *Fine*, zise Malko, aranjându-se. *Just fine.*

Cinci minute mai devreme, l-ar fi blestemat pe american. Oricum, avea nevoie de banii CIA pentru a-şi asigura nivelul de trai.

– *Good!* zise Frank Capistrano. *I think I have a nice job for you. Something cool*[11].

[10] Malko! Ce mai faci?

[11] Bun. Cred că am misiune interesantă pentru tine. Ceva tare.

CAPITOLUL IV

Bărbatul care apăru în uşa culisantă a terminalului de sosiri de la aeroportul din Dubai avea o alură mândră. Foarte înalt, uşor aplecat, ochi mari, cam proeminenţi, un nas acvilin impozant. Purtată de el, ţinuta tradiţională afgano-pakistaneză – *camiz-charouar* şi vestă brodată – nu părea deloc ridicolă. În închisoare, Hadji Habib Noorzai îşi lăsase barbă, o minunată barbă albă, contrastând cu părul încă negru, care îi dădea un aer de patriarh plin de înţelepciune.

– El este, îi şopti lui Malko John Muffet, şeful staţiei CIA la Kabul.

Cu părul lui blond, faţa de păpuşă şi barbişonul mic, părea fragil pe lângă colosul afgan. În spatele lui, stăteau patru munţi de muşchi, printre care un negru, veritabile „bestii", îmbrăcate în ţinute paramilitare, cu enorme veste antiglonţ dotate cu suporturi pline de încărcătoare. Sosiţi de la Kabul ca gardă a lui John Muffet, erau agenţi de securitate ai firmei Blackwater[1], plătiţi cu cinci sute de dolari pe zi.

Malko, la rândul lui, sosise în aceeaşi dimineaţă de la Viena.

---

[1] Cea mai mare companie de securitate privată din lume, care foloseşte lucrători cu contract. (n. red.)

Agentul CIA care îl escorta pe Hadji Habib Noorzai îi strânse călduros mâna lui Malko.

– *Happy to meet you, sir. You're a legend*[2]*!* Se întoarse spre afgan şi preciză: Domnul Malko Linge va coordona eforturile noastre pentru a rezolva acest caz.

Hadji Habib Noorzai îi învălui mâna lui Malko în a sa pentru o strângere de mână de o blândeţe neaşteptată.

– Sunt fericit să vă întâlnesc, domnule Linge. Mi s-a spus că ştiţi ţara mea. Asta va uşura lucrurile. Sunt sigur că vom reuşi să rezolvăm această criză.

Părea perfect relaxat. Nu s-ar fi zis că ieşea dintr-o celulă pentru a merge într-o ţară unde era aşteptat ca să fie omorât. Bineînţeles, nu i se spusese tot adevărul. În mod special faptul că talibanii cereau să le fie predat în schimbul a doi ostatici. CIA îl întrebase dacă, graţie contactelor sale afgane, nu ar putea negocia cu talibanii. Acceptase imediat, încrezător în capacitatea sa de adaptare. În Afganistan, se putea schimba tabăra uşor.

– La ce oră este zborul nostru spre Kabul? întrebă el.

– Peste două ore, la terminalul 2, răspunse John Muffet. Un zbor special al Agenţiei.

Terminalul 1 al aeroportului din Dubai era foarte animat. Un nod de reţea important pentru regiune. Hadji Habib Noorzai şi însoţitorul său sosiseră cu un zbor militar al US Air Force, care continua până la Duşanbe, în Tadjikistan. Şeful de trib afgan,

---

[2] Sunt bucuros să vă întâlnesc. Sunteţi o legendă.

nemişcat în mijlocul holului, se uita în jurul lui, urmărind cu privirea puţinele femei fără văl. În afară de străine, toate purtau văl, unele dintre ele semănând cu veritabile statui negre. După doi ani de stat în celulă, Hadji Habib Noorzai nu-şi pierduse gustul pentru viaţă.

Agentul CIA sosit de la New York cu Noorzai îl luă pe Malko deoparte şi îi întinse un plic sigilat.

– Acesta este un mesaj din partea domnului Ted Simpson. Este şi un bilet de la domnul Frank Capistrano, care vă urează succes.

Nu lipsea decât să-l blesteme... Frank Capistrano îi explicase că la Casa Albă se hotărâse să se utilizeze relaţiile lui Hadji Habib Noorzai la Kandahar pentru a negocia cu talibanii eliberarea celor doi ostatici americani. Acesta din urmă, sub ameninţarea unei condamnări pentru trafic de droguri, se vedea graţiat în cazul unui succes.

Oficial, se afla în continuare în fundul unei celule din închisoarea din Bronx. În baza unui ordin scris al Casei Albe, DEA acceptase să-l încredinţeze pentru un timp CIA pentru discuţii. DEA nu ştia că trebuia să părăsească teritoriul american şi că nu îl va revedea curând. Chiar dacă bănuia ceva, nu putea refuza nimic preşedintelui Statelor Unite. Deci, teoretic, afganul se afla în Carolina de Nord, la „Fermă", centrul de informări al CIA.

– Să mergem, propuse John Muffet.

Se îndreptară spre ieşire. Malko avu impresia că intră într-un furnal: erau 44 de grade. Venea direct de la Liezen, unde aterizase un elicopter pentru a-l duce la un avion al CIA, şi unde încă era iarnă...

Două Toyota Land Cruiser cu geamuri fumurii aşteptau în faţa aerogării. Hadji Habib Noorzai, John Muffet şi Malko urcară în primul vehicul, iar cei din Blackwater urcară în al doilea. Micul convoi porni spre aerogara nr. 2, rezervată anumitor zboruri regionale. Rulară mai mulţi kilometri: locuitorii din Dubai nu aveau simţul distanţei. Acest terminal era mult mai puţin luxos decât primul, deservind mai ales Afganistanul şi Pakistanul. Pasagerii erau în majoritate muncitori imigranţi.

Micul grup condus de John Muffet urcă pe lângă coada imensă, acompaniaţi de un ofiţer al poliţiei locale, şi trecu de vamă într-un timp record. La Dubai, americanii erau ca la ei acasă. Un Super-Citation aştepta în faţa terminalului, cu reactoarele la ralanti. Agentul CIA venit de la New York se întoarse spre John Muffet şi Malko.

– Ne despărţim aici. *Take care and good luck*[3].

– Nu aveţi veşti proaspete? întrebă Malko.

John Muffet răspunse primul.

– Ba da, au găsit cadavrul interpretului lor, decapitat, într-un râu...

Nu era chiar un semn bun. La Liezen, Malko avusese o discuţie lungă cu Frank Capistrano, subliniind caracterul important al acestei misiuni. Trebuia să-i salveze pe soldaţii Ron Lauder şi Suzie Foley... Dată fiind ura multor talibani faţă de americani, naţionalitatea neutră a lui Malko era un avantaj. Consilierul special de la Casa Albă se exprimase vag cu

[3] Aveţi grijă şi succes!

privire la rolul lui Hadji Habib Noorzai, mulţumindu-se să-l asigure că era de foarte mare folos. Malko avea toate drepturile pentru a negocia, dând seamă doar Casei Albe. Forţele Speciale americane staţionate la Kandahar erau la dispoziţia lui, precum şi staţia CIA instalată în hotelul Ariana din Kabul.

Luară loc în micul avion, în răcoarea plăcută a climatizării. Aşezat chiar în spatele lui Malko, Hadji Habib Noorzai închise ochii şi păru că adoarme. Era o oră şi jumătate de zbor până la Kabul. Malko aşteptă ca avionul să decoleze pentru a deschide scrisoarea care îi era destinată. Citi mai întâi biletul de la Frank Capistrano, călduros şi vag. Scrisoarea CIA era mult mai precisă. Un set de instrucţiuni.

Mai întâi, domnul Noorzai era în continuare un prizonier federal, aflat în responsabilitatea lui Malko şi a gărzilor de securitate, şi nu era imposibil să încerce să scape de ei.

Al doilea punct: trebuia intrat în contact cât mai repede posibil cu răpitorii, pentru ca aceştia să-şi precizeze intenţiile.

Al treilea punct: nicio negociere nu trebuia începută înainte de a avea o probă irefutabilă că cei doi ostatici sunt în viaţă.

Al patrulea punct: autorităţile afgane nu trebuiau implicate în negocieri.

Al cincilea punct: nu erau siguri de sentimentele anumitor talibani faţă de domnul Noorzai. Trebuia deci să fie prudent.

Al şaselea punct: în cazul solicitării unei răscumpărări, staţia CIA de la Kabul avea ordin să-i pună la dispoziţie toţi banii de care avea nevoie.

Malko îndoi la loc foaia de hârtie, cu o senzaţie de neîncredere.

Care era mai exact rolul său? Situaţia se putea foarte bine rezolva printr-o colaborare între John Muffet şi Hadji Habib Noorzai. Avea impresia că nu i se spunea totul. Intrigat, se duse lângă John Muffet.

– Cu ce voi începe? întrebă el.

– Cel mai bine este să-l contactăm pe jurnalistul pe care talibanii l-au utilizat pentru a anunţa ceea ce vor. Mohammad Saleh Mohammad. Stă în Kandahar. Îi veţi comunica numărul de telefon local pe care vi-l vom da.

– Care sunt primele lor revendicări, în acest mesaj?

Americanul păru încurcat şi avu nevoie de mai multe secunde pentru a răspunde.

– Vor să vorbească cu Noorzai, zise în cele din urmă. Nu uitaţi că aceştia nu vorbesc decât paştună.

Era o explicaţie ca oricare alta, dar Malko nu insistă. CIA îl lămurise că Hadji Habib Noorzai era un şef de trib puternic, ceea ce conta în Afganistan. Lucrurile se vor clarifica de la sine. Se întoarse la locul lui.

Survolau deşertul din Baluchistan, minunat ca privelişte sălbatică. Hadji Habib Noorzai se ridică şi i se alătură.

– Sunt bucuros să mă întorc în ţara mea! zise el cu un zâmbet plin de farmec.

– Trebuie să le mulţumim autorităţilor americane, remarcă Malko.

Afganul zâmbi cu o urmă de amărăciune.

– Le-am făcut multe servicii, totuşi, nu s-au purtat mereu bine cu mine. M-au arestat prin surprin-

dere când m-au invitat la New York. Sper că, de data aceasta, nu au astfel de idei în cap...

– Ce fel de idei?

Hadji Habib Noorzai făcu un gest evaziv.

– *Inch'Allah!* Vom vedea! abia aştept să ajung la Kabul.

– Dar vom continua imediat spre Kandahar, remarcă Malko.

– Eu mă opresc la Kabul, zise calm Noorzai. Prietena mea încă locuieşte acolo. Sunt doi ani de când nu am văzut-o, dar ne-am scris.

– Este afgană?

– Nu, canadiană. Jurnalistă. Am învăţat-o puţină paştună. Abia aştept s-o regăsesc.

– Dar ostaticii? obiectă Malko.

Afganul zâmbi candid şi rece.

– Voi începe cu contactele prin telefon. Pentru ei, câteva zile diferenţă nu sunt grave. Imediat ce talibanii vor afla că încep negocierile, ostaticii nu mai sunt în pericol. Nu voi rămâne mult timp la Kabul, *inch'Allah*.

*

* *

Aerogara din Kabul nu se schimbase chiar deloc de la ultima deplasare a lui Malko. O clădire mică şi sărăcăcioasă, izolată într-un *no man's land* de sârmă ghimpată, în plin proces de renovare, cu fire care atârnau peste tot şi cozi interminabile.

Imediat ce avionul SuperCitation se opri, apărură două Toyota Land Cruiser cu geamuri fumurii. Un colos mustăcios coborî primul, cu craniul ras, doi metri înălţime, alură de docher. Era mai aproape de

gorilă decât de om, cu două tocuri la centură. John Muffet îl prezentă lui Malko:

– Douglas Godley, adjunctul meu.

Aparate militare decolau şi aterizau fără încetare pe singura pistă. Mirosea a război. Kabul se afla într-o vale situată la 1800 de metri altitudine, mărginită de creste muntoase de aproape 3000 de metri. Un soare arzător te deshidrata în câteva secunde. Malko remarcă o jumătate de duzină de catarge care aveau drapelele în bernă, american, britanic, francez, olandez, australian, german, turc.

– De ce sunt în bernă? întrebă el.

– Sunt coborâte când una dintre ţările participante la ISAF a suferit pierderi, explică John Muffet. Nu au mai fost ridicate de la sfârşitul iernii...

Cei patru „Blackwater" coborâţi din micul avion îl încadraseră pe Hadji Habib Noorzai. John Muffet se apropie de afgan şi preciză cu un zâmbet:

– Ei sunt aici pentru protecţia dumneavoastră, *sir*, situaţia este instabilă.

Ţinuţi la distanţă, taxiuri şi călători se înghesuiau într-o mică parcare, în spatele gardurilor de sârmă ghimpată. Nimeni nu avea dreptul să se apropie de terminal din cauza atentatelor sinucigaşe. Trebuia să treci de trei puncte de control pentru a ajunge la aerogară. John Muffet se întoarse spre adjunctul său:

– Probleme mari, Doug?

Adjunctul dădu din cap.

– Un DEI cu opt kilograme de explozibil a fost dezamorsat dimineaţă, chiar înainte de trecerea ministrului de Interne. *Too bad*[4]...

[4] Păcat.

– De ce? se interesă Malko.

Douglas Godley se strâmbă dezgustat.

– Este unul dintre cei mai mari traficanţi de droguri din ţară. Haideţi.

Urcară într-una din cele două Land Cruiser care îşi făcură loc imediat prin parcare, claxonând.

Maşinile se opriseră pentru a lăsa să treacă un atelaj ciudat: un bărbat cu turban care împingea un olog aşezat, cu bustul drept, într-o roabă decorată cu un mic drapel verde: un *shahid*[5].

Apoi, mulţimea începu să se rărească: numeroase taxiuri galbene, şarete trase de oameni, camioane ruseşti vechi Kamaz sau Molotova, maşini japoneze. Strecurându-se printre negustorii ambulanţi instalaţi până în şosea, treceau fantomele albăstrui ale femeilor îmbrăcate în *burqa*, cu copii care se strecurau printre maşini.

La fiecare încetinire, „Blackwater" apucau puştile M 16, ca şi cum maşina 4x4 nu ar fi avut blindaj. La fiecare cinci sute de metri, apărea un fel de fort înconjurat de saci de nisip, sârmă ghimpată, foişoare, păzite de o mulţime de soldaţi înarmaţi, în uniformă neagră. Toate serviciile oficiale erau protejate în acelaşi mod. În ce-l privea pe Hamid Karzai, preşedintele, nu ieşea din palatul său decât cu elicopterul şi cât mai rar posibil. Securitatea sa era asigurată de lucrătorii din Blackwater, ceea ce reflecta popularitatea lui. Kabul era în stare de asediu, cu un trafic dementţial. Oraşul se mărise şi pantele golaşe ale

[5] Martir.

munţilor din jur se acoperiseră de nenumărate mahalale, fără apă sau electricitate. De altfel, generatoarele aglomerau trotuarele. Nu erau mai mult de două ore de electricitate pe zi... Oraşul crescuse prea repede.

John Muffet se întoarse spre Malko.

– Mă veţi lăsa la hotel Ariana, acolo suntem instalaţi. Doug va rămâne cu dumneavoastră pentru a vă duce la Serena, unde v-am instalat împreună cu Noorzai. Singurul loc decent din oraş. În principiu, nu am voie să ies din oraş fără cel puţin şase gărzi de corp. Deci, nu mă mişc prea mult...

– Asta nu vă deranjează în muncă? se miră Malko.

– Oh, lucrăm mult prin e-mail, răspunse filozofic americanul.

Era pentru prima dată când Malko auzea vorbindu-se despre lupta antiteroristă prin intermediul e-mailului. În mod clar, progresul face paşi rapizi.

Veritabile fortificaţii apărură după un sens giratoriu. Baraje din saci cu nisip şi blocuri de ciment încoronate cu sârmă ghimpată, păzite de afgani în uniformă albastră, înarmaţi până în dinţi şi protejaţi de un foişor dotat cu o mitralieră. Zidurile erau acoperite cu panouri care anunţau că se trăgea fără avertisment, că fotografiatul era interzis şi că era interzis să te apropii, chiar şi pe jos.

Unul dintre „Blackwater" coborî şi se duse să discute. Bariera barajului se ridică şi şerpuiră printre zidurile oarbe până la clădirea albicioasă pe care erau montate aparate de aer condiţionat vechi: hotelul Ariana, rechiziţionat de CIA. La doi paşi de

ambasada americană şi de cartierul general al ISAF, alte fortăreţe. Bulevardul Bibimahro era porţionat în tronsoane apărate ca nişte forturi.

Maşina 4x4 opri sub privirile suspicioase ale câtorva soldaţi nepalezi. John Muffet se întoarse spre Malko.

– *We keep in touch*[6]. Aveţi numărul meu. Doug vă va da un telefon pe care să-l folosiţi.

Malko era nerăbdător să ajungă la hotel pentru a se pune pe treabă. Kabul nu se schimbase: la fel de murdar, la fel de prăfuit, la anumite intersecţii, cu blindate turceşti ale ISAF. Cu cât te apropiai de centru, cu atât circulaţia era mai infernală, dirijată de poliţişti în uniforme gri, înfometaţi şi zdrenţăroşi, încercând să fluidizeze circulaţia cu nişte derizorii discuri roşii. Semafoarele nu mai existau la Kabul de ani de zile, şi trebuiau să se descurce fără.

În faţă, cei doi „Blackwater" priveau mulţimea ca şi cum ar fi fost formată din animale sălbatice feroce. Aceasta îi aminti lui Malko de Bagdad, în urmă cu trei ani, când ultimul restaurant nu sărise încă în aer cu tot cu clienţii săi.

*

* *

Blocat într-un ambuteiaj monstruos, Land Cruiserul se opri. Imediat, apăru un puştan zdrenţăros, cu un aer jalnic, şi începu să ciocănească în geam cu unghiile lui mici şi negre, cerând bani.

---

[6] Ţinem legătura!

„Blackwater"-ul îl privi ca şi cum ar fi fost un tigru înfometat şi îi zise lui Malko:

– În niciun caz să nu deschideţi: poate este o grenadă...

Îi era mai ales foame... Un 4x4 mare, de un alb imaculat, apăru lângă ei, strălucind de nou, plin cu umanitari graşi şi satisfăcuţi de ei înşişi. Aripa maşinii lovi băiatul, gata să-l strivească, iar acesta se dădu la o parte cu un ţipăt lipsit de răutate.

Malko întredeschise geamul şi lăsă să cadă o hârtie de cincizeci de afghani, în momentul în care Land Cruiserul demara, sub privirea reprobatoare a angajatului „Blackwater".

– Vor veni două sute! mormăi acesta din urmă.

Trecură prin faţa unei moschei neterminate şi opriră în cele din urmă în faţa unui bloc nou, apărat de bare din fier, saci cu nisip şi gărzi înarmate. Pe nişte panouri scria că era interzis să aduci arme înăuntru. Hotel Serena, perla hotelieră a oraşului, pe Froshbah Street, în plin centru. În realitate, fostul hotel Kabul, renovat de Aga Khan. Li se băgă o oglindă sub maşină, se deschise capota şi ajunseră în cele din urmă într-un hol spaţios. S-ar fi putut crede într-o ţară civilizată. Un tânăr deşelat se ridică şi veni spre Malko.

– Sunt Malcom Clipperton, anunţă el. Lucrez cu domnul Muffet. Acesta este telefonul mobil local al dumneavoastră. Puteţi apela toate numerele din Afganistan, fără probleme. Am şi un Thuraya pentru dumneavoastră, dar nu aveţi nevoie de el aici. Este şi un număr pe care trebuie să-l contactaţi de urgenţă la Kandahar. Cel al lui Mohammad Saleh

Mohammad. Iată cheia camerei dumneavoastră, 208, care dă spre grădină. Domnul Noorzai este la 220, pe acelaşi palier.

Abia intră Malko în posesia telefonului mobil, că Hadji Habib Noorzai se apropie de el, cu un zâmbet politicos.

– Pot să vă împrumut telefonul mobil câteva secunde?

Malko i-l întinse şi îl văzu pe afgan formând febril un număr, apoi faţa i se lumină când i se răspunse. Se depărtase şi Malko nu auzi ce spunea. Îi înapoie aparatul, vizibil mai fericit.

– Am putut vorbi cu prietena mea, Bianca, preciză el. Mi-a dat întâlnire într-un nou restaurant pe care nu-l ştiu, Atmosphere. Sunteţi invitat şi dumneavoastră. Pe la ora opt.

– Atunci, pe curând, zise Malko.

*

* *

Camera era spaţioasă şi umbroasă, dând spre o grădină plină de trandafiri. Niciun zgomot. Malko luă telefonul Nokia nou-nouţ care afişa ROSHAN, numele operatorului, şi formă numărul dat de adjunctul lui John Muffet.

– *Balleh!* făcu o voce afgană. Sunt Mohammad Saleh Mohammad.

– John Muffet mi-a spus să vă sun, zise Malko. Vă puteţi anunţa corespondenţii? Iată numărul meu.

Jurnalistul ascultă şi întrebă:

– Sunteţi la Kandahar?

– Nu, la Kabul.

– OK. Vă voi suna înapoi, cu siguranţă.

Abia terminase discuţia, că se auzi ciocănind la uşă. Deschise şi îl văzu pe Hadji Habib Noorzai, cu un aer furios. În spatele afganului, Malko îi reperă pe cei patru „Blackwater", la fel de încruntaţi.

– Ce se întâmplă?

– Ei ţin să mă urmeze peste tot unde merg, făcu afganul. Dacă este aşa, prefer să iau avionul înapoi spre New York.

Începeau problemele. De obicei, cazurile de răpiri erau „poluate" de actori exteriori care încercau să sustragă bani. Aici, poluarea părea să vină din interior.

CAPITOLUL V

Malko simţi că trebuia să dea dovadă de diplomaţie..

– Este pentru siguranţa dumneavoastră, îi zise afganului cu un zâmbet cât mai convingător posibil. Voi avea grijă ca aceşti domni să acţioneze cu maximă discreţie.

Întors spre „Blackwater"-i, zise hotărât:

– Cine este şeful?

Cel mai masiv se apropie, chiar bine dispus. Nici în visele sale cele mai nebune, nu s-ar fi gândit că va fi tratat cu „domnul". Fost şerif, luptător profesionist, venise direct din Tennessee în Afganistan.

– Cum vă numiţi? întrebă Malko.

– „Spiderman", *sir*.

Văzând surpriza lui Malko, adăugă imediat:

– Numele meu real este Ray Rayner.

– OK, să mergem. Nu-l stresaţi prea tare. Eu sunt cel responsabil de el. Cunoaşteţi un loc care se numeşte Atmosphere?

Faţa celui din „Blackwater" se lumină.

– Sigur! Unul dintre puţinele colţuri din Kabul unde găseşti alcool. Şi e plin de gagicuţe. Umanitare.

Zise câteva cuvinte în microfonul agăţat de umăr şi, când ieşiră din Serena, două Land Cruiser aşteptau în dreptul uşii. Hadji Habib Noorzai luă loc îm reună cu Malko e bancheta primei maşini,

„Spiderman" în faţă, cu şoferul, ţinând un M 16 pe genunchi, iar ceilalţi trei se înghesuiră în al doilea vehicul.

Malko remarcă faptul că uriaşul afgan îşi turnase pe el un flacon întreg de apă de Cologne. Rulară zece minute pe străzi deja pustii, pentru a opri în faţa unei porţi înguste, păzite de doi oameni, în fundul unei străduţe desfundate.

Cei patru „Blackwater" şi artileria lor intrară fără să bage în seamă anunţul *„No guns inside"*[1]. Mica intrare cu pereţii acoperiţi de tablouri dădea într-o grădină mare, slab luminată. Cam peste tot, mese joase şi scaune, dar majoritatea clienţilor se aflau în fundul grădinii, în jurul unei gropi unde cânta o mică orchestră, cu un restaurant sub un umbrar şi un bar lung unde se înghesuia o mulţime zgomotoasă, formată exclusiv din străini. Multe fete. Umanitari din toate ţările. Se înghesuiseră ca vrăbiile spre Afganistan, sosind cu o chitară veche şi plecând cu un 4x4, destui bani şi o chitară nouă. Fuseseră înregistrate 383 de ONG-uri diferite care, în majoritate, se cantonau prudent în zonele fără talibani.

Nu veniseră acolo pentru a fi ucişi.

Hadji Habib Noorzai mergea deja spre barul cufundat într-o penumbră propice oricăror activităţi. O tânără în rochie lungă, care îi ajungea până la piept, îl văzu şi, scoţând un ţipăt isteric, alergă spre el. Afganul o ridică în braţe, strângând-o cu pasiune. Malko concluzionase că era Bianca, amanta

[1] Fără arme în interior.

lui canadiană... Cei doi se se izolaseră deja în colţul cel mai îndepărtat pentru a-şi savura regăsirea.

Lăsându-l să se bucure, Malko îşi găsi un loc la bar şi comandă o vodcă, după ce îşi verificase telefonul. Nu primise încă niciun mesaj. Contrastul era sesizabil între cei doi ostatici ascunşi în fundul deşertului şi această mulţime fără griji care se distra mult. Toţi tineri, care beau zdravăn şi vorbeau cu voce tare. În fund, zări o piscină, lucru rarisim la Kabul. Se îndepărtă de orchestră şi ajunse lângă o blondă înaltă cu părul scurt, îmbrăcată într-un pulover roz bine mulat şi o fustă foarte scurtă. Era bronzată şi sexy. O jumătate de duzină de bărbaţi o înconjurau, lucru care, aparent, o amuza mult. Totuşi, părea diferită de toate celelalte „ONG"-uri lipsite de griji. Părea mai călită, mai dură. Întâlni fugitiv privirea ochilor albaştri care se uitau spre el. Egoul său nu fu flatat prea mult.

Blonda rupse cercul care o înconjura şi se duse spre Malko, dar trecu de el şi se încolăci în jurul lui „Spiderman", debarasat de o parte din carapacea sa, cu o bere în mână. Se îmbrăţişară cu chicoteli de bucurie şi cu bătăi de palme pe spate.

Recuperându-şi simţul ierarhiei, „Spiderman" potoli efuziunea şi se întoarse spre Malko.

– *Sir*, v-o prezint pe Maureen Kieffer. O femeie foarte tare.

Maureen Kieffer îi strânse mâna lui Malko aproape bărbăteşte, contrastând cu mersul ei legănat, foarte feminin.

– Ray este unul dintre cei mai buni clienţi ai mei, zise ea.

– Ah, bun! făcu Malko, întrebându-se ce putea ea să-i ofere gorilei.

– Reprezint o firmă din Johannesburg care vinde sisteme de blindaj, explică tânăra. Eu îi echipez pe cei de la „Blackwater". Dezafectăm Land Cruiserele şi le blindăm cu sistemul meu. Costă două sute de mii de dolari, jumătate din costul blindajului tradiţional. Şi, odată terminat, vehiculul nu cântăreşte decât patru tone...

Malko o privi diferit. Ciudată meserie pentru o blondă sexy.

Orchestra se oprise din cântat şi se auzeau mai bine.

– Vom sărbători întâlnirea noastră, zise el. Este şampanie aici?

Sud-africana izbucni în râs.

– Bineînţeles! Sunt de toate.

Îl interpelă pe barman care scoase de sub tejghea o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs 1998!

– Această şampanie este furată de la ambasada Franţei, preciză suav Maureen Kieffer. Ştiu pentru că am acelaşi furnizor...

Tânăra părea că uitase de cercul ei de ONG-işti.

– Ce faceţi la Kabul? întrebă ea.

– Sunt în trecere, merg spre Kandahar, răspunse Malko.

Sud-africana se strâmbă.

– Cam dificil, acolo. Nu reuşesc să furnizez...

Nu îl întrebase de ce mergea la Kandahar, iar el aprecie acest lucru. Barmanul aduse sticla de Taittinger aproape rece. Un iepure ieşi dintr-un tufiş, urmărit de o pisică, şi dispăru. Aproape peste tot, cupluri flirtau şi beau. Un loc ireal în acest oraş fără

bucurie. Malko o studie pe Maureen Kieffer. Era atrăgătoare şi ea o ştia... Deodată, silueta înaltă a lui Hadji Habib Noorzai apăru din mulţime, trăgând-o de mână pe mini-amanta canadiană. Se apropie de Malko şi zise în şoaptă:

– Este o mică petrecere în casa Biancăi. Mergem acolo.

– Vin imediat, făcu Malko.

Se întoarse spre Maureen Kieffer, cu un zâmbet resemnat.

– Sunt obligat să vă părăsesc...

– Plecaţi cu Bianca?

– Da.

– Atunci, vin cu dumneavoastră! Locuim în acelaşi complex. Aici e prea mult zgomot. Ştiţi, Kabulul e mic. Pe curând.

*
* *

Land Cruiserul se opri pe o străduţă întunecată, în faţa unei porţi albastre păzite de un afgan cu Kalaşnikov după umăr. De mult timp, nu mai exista iluminat public la Kabul şi se mergea pe un întuneric total. Maureen era deja acolo, dându-se jos dintr-un 4x4 alb. Deschise poarta şi Hadji Habib Noorzai se precipită pe urmele prietenei sale. Pe tot parcursul drumului se pipăiseră.

Traversară o grădină care deservea mai multe cabane, iar Maureen Kieffer explică:

– Avem câte o cabană fiecare: un francez care lucrează la UNHAS[2], Bianca, jurnalistă, şi eu. Este drăguţ.

[2] United Nations Humanitarian Air Service

Parcară la prima cabană, întâmpinaţi de un băiat sfrijit de aproape doi metri înălţime. O îmbrăţişă pe Maureen, dar ea se retrase cam rapid şi se duse să se aşeze pe canapea. Era aproape acelaşi zgomot ca la Atmosphere. Muzică dată tare şi televizorul pornit pe Al-Jazira în engleză. Malko se duse lângă sud-africană, care avea deja un pahar de şampanie în mână, şi picioarele aşezate unul peste celălalt.

– Aici, este acasă la Eric, zise ea. Era prietenul meu, dar s-a lăsat cucerit de o mică târfă kirghiză care îi ajunge până la genunchi.

În mod evident, asta nu-i plăcuse. Îl privi interesată pe Malko.

– Deci, dumneavoastră aţi venit să recuperaţi ostaticii?

– Cum aţi aflat? o întrebă Malko, mai degrabă mirat.

Sud-africana zâmbi.

– Bianca. De o săptămână, nu vorbeşte decât de iubitul ei, Habib Noorzai. Credea că nu-l va mai revedea. El i-a spus că americanii l-au trimis aici pentru a-i sprijini să recupereze cuplul din Zaranj. Cu un tip de-al lor. Dumneavoastră sunteţi?

– Da.

– Sunteţi american?

– Nu. Austriac.

– Mai bine. Americanii au fost acaparaţi de partidul Negrilor, iar noi ne-am pierdut ţara, făcu ea cu o undă de amărăciune. Când plecaţi la Kandahar?

– Încă nu ştiu, mărturisi Malko. Aştept să iau legătura cu cineva. Cum este situaţia acolo?

Nu avea completă încredere în „sponsorii" săi de la Langley, care înclinau să vadă situaţia în roz...

Maureen Kieffer se ridică şi îşi mai turnă şampanie, terminând sticla de Taittinger Comtes de Champagne deja începută, evitându-l pe fostul ei prieten, aşezat în faţa ecranului. Erau oameni aşezaţi pe jos, cufundaţi în canapele sau pe perne. Dopul unei noi sticle de Taittinger sări vesel. Aici, erau departe de război. Numai străini, în afară de Hadji Habib Noorzai. Sud-africana reveni şi îi explică:

– Se împute treaba, încet, dar sigur. Talibanii sunt înarmaţi şi finanţaţi de ISI[3], Arabia Saudită şi Iran, de ceva timp. Sunt la ei acasă, recrutează liber şi au o eternitate înaintea lor. Femeile paştune nasc cu puşca în dinţi. Evident, nu pot cuceri un oraş mare atât timp cât trupele ISAF sunt acolo. Dar americanii şi ISAF nu îi mai pot eradica. Sunt mii de sate în Afganistan şi nu le poţi bombarda pe toate. Nu uitaţi că 140 000 de soldaţi sovietici nu le-au venit de hac *mujahedinilor* în zece ani! Deci, cei 37 000 din ISAF... Doar că nimeni nu îndrăzneşte să le-o spună tare. De un timp, chiar şi în Kabul se cam strică situaţia.

– Sunt mulţi talibani în oraş?

– Sunt peste tot. Prin intermediul prietenilor mei din „Blackwater" aflu destule informaţii.

– Se ştie cine deţine ostaticii?

– Mollahul Dadullah Akhund. Un tip sângeros. El comandă întreg Sudul. Are baza la Hilmand. Să nu credeţi ce vă zic oficialii afgani. Mint. Poliţia este coruptă, incapabilă şi infiltrată de talibani.

---

[3] Serviciile pakistaneze de informaţii.

Încurajator.

Malko îl zări cu colţul ochiului pe Hadji Habib Noorzai care tocmai se retrăgea, tras de mână de Bianca. Maureen Kieffer râse cu poftă.

– Este foarte dornică să-şi umple fundul... După doi ani...

Împrumutase acest limbaj trivial de la prietenii ei din „Blackwater". Cum Malko, neliniştit că-l vede dispărând pe afgan, urma să se ridice, sud-africana propuse:

– Veniţi. O să vă arăt atelierul meu. Ei vor fi ocupaţi un timp.

Sub verandă, Malko îi zări pe cei trei „Blackwater" şi se mai linişti. Noorzai nu avea cum să-i scape printre degete. Şi oricum, până a doua zi dimineaţă, era pierdut pentru CIA. Maureen îl conduse până la un hangar mare, aflat în fundul grădinii. Deschise uşa şi aprinse lumina.

Imediat, un afgan zdrenţăros, culcat pe jos, se ridică, apucând Kalaşnikovul pus lângă el. Maureen Kieffer îl calmă cu o interjecţie scurtă. Vreo douăzeci de bărbaţi dormeau direct pe jos, peste tot, într-un miros pestilenţial.

– Îi ţin să doarmă aici, explică Maureen Kieffer. Eu câştig timp, iar ei nu trebuie să se întoarcă în satele lor unde riscă să fie ucişi dacă talibanii află că lucrează pentru mine,,,

– Îşi asumă riscul?

Se uită la el cu un zâmbet ironic.

– La Kabul, pentru două sute de dolari pe lună, îşi asumă toate riscurile.

Ceva mai deoparte, patru Land Cruiser, complet dezasamblate, aşteptau să le fie montate plăcile de blindaj importate din Africa de Sud.

– Rezistă la orice, mai puţin la RPG, zise tânăra.

Rezemată de o placă de blindaj, îl privea pe Malko cu o mândrie evidentă.

– Cine v-a dat ideea să faceţi treaba asta? o întrebă el.

Era ceva foarte diferit de broderie.

– Negrii, făcu ea caustic. Aceşti nemernici ne prindeau ca pe iepuri, în Transvaal. Atunci, am bricolat nişte blindaje şi l-am întâlnit pe tipul care le fabrica la Jo'Burg. Am stat un an împreună şi m-a învăţat meserie. A fost o cerere din partea „Blackwater" pentru zona de aici şi am venit.

Ieşiră din hangar. Aerul era plăcut de cald. La Kabul vremea se schimba la fiecare cinci minute. Malko aruncă o privire la acele luminoase al ceasului Breitling: aproape miezul nopţii.

– Mă voi întoarce la hotel, zise el. Trebuie să-i spun lui Noorzai să se întoarcă la Serena fără prea mult scandal, când îşi va termina treaba.

– O să vă arăt unde este, zise Maureen.

O urmă prin grădină, ajungând în faţa unei căsuţe bej. În momentul în care voia să bată la uşă, un ţipăt ascuţit de femeie îl făcu să se oprească. Venea din interior.

Maureen Kieffer izbucni în râs şi zise pe un ton schimbat:

– Tocmai şi-o trag ca nebunii.

Ţipătul lăsase loc unor gemete şi gâfâieli mai grave. Îşi putea imagina foarte bine scena. Maureen Kieffer se rezemă de balustrada verandei.

– Lăsaţi-i să mai profite puţin. Mergem să bem un pahar în cabana mea.

*
* *

Hadji Habib Noorzai era afundat la maximum în abdomenul micuţei Bianca. Timp de doi ani, în celula sa din Bronx, se gândise la aceste momente. Sub el, Bianca, strivită ca o clătită, ţintuită de pat de mădularul puternic al amantului ei, savura plăcerea. Se îndrăgostise de afgan când îl intervievase la Kandahar, în 2003. Iar când el îi adusese trandafiri la birou, la Kabul, după câteva zile, se dăduse la el pe loc, chiar pe canapeaua ocupată de teancuri de reviste.

Cu silueta ei subţire şi cei o sută cincizeci şi cinci de centimetri, Bianca amintea de Lolita. Ceea ce îl excita teribil pe Habib Noorzai. Acesta, după o pauză, reîncepu să se mişte şi, din nou, îşi inundă partenera cu sămânţa lui.

Calmat pe moment, se aşează pe spate, în timp ce Bianca îi prepara narghileaua. În loc de apă, umplu recipientul cu un amestec de vodcă şi suc de portocale. Afganul începu să tragă din narghilea, cu mintea liberă, în fine. Pentru prima dată de la plecarea din New York, încercă să se detaşeze puţin de situaţie.

La început, acceptase propunerea lui Burt Riesen, fostul lui ofiţer de legătură de la CIA, fără să se gândească prea mult. Faptul că americanii apelau la el pentru a-i ajuta într-un caz de luare de ostatici nu era de mirare. Evident, ştiau de trădarea sa faţă de ministrul de Externe taliban, Wakil Muttawakil, dar, probabil, se mai uitase...

El nu era sigur. Era primul punct de verificat, pentru a nu pica la mijloc. Evident, arestarea şi închiderea sa în Statele Unite contribuiseră la refacerea imaginii. Trebuia să verifice cât mai repede dacă mai era valabilă.

Puse narghileaua jos şi imediat Bianca se lipi de el, frecându-se de piciorul lui ca o pisică în călduri.

– Mai vreau! Serveşte-te de femeia ta!

Trebuia să cedeze în faţa micilor fese rotunde care se cambrau într-o poziţie foarte expresivă, dar decise mai întâi să-şi clarifice perspectivele.

– Dă-mi telefonul tău, ceru el.

El încă nu avea unul.

Bianca îi întinse Nokia şi afganul formă numărul vărului său cel mai apropiat care locuia la Kandahar. Hadji Farid Noorzai câştiga averi din cumpărarea opiului brut de la ţărani şi transformarea lui în heroină. Un tip în care avea o relativă încredere. Trebui să încerce de mai multe ori până să-i audă vocea. Vărul Farid fu uluit să afle că Hadji Habib Noorzai se afla la Kabul. Acesta nu se întinse la vorbă în privinţa circumstanţelor eliberării sale, dar preciză:

– O să vin la Kandahar. Americanii mi-au cerut să-i ajut în treaba cu ostaticii... Ştii cine îi are sub control?

Se lăsă o tăcere lungă la celălalt capăt al firului, apoi vărul Farid zise cu precauţie:

– Mollahul Dadullah Akhund. Dar dacă vrei să intri în legătură cu el, va trebui să fii foarte prudent. Am auzit zvonuri supărătoare în ce te priveşte.

– Care?

– Mollahul Dadullah te consideră un trădător. A zis că, dacă îi vei pica în mâini, te va judeca într-un tribunal islamic.

Care nu pronunţa decât o singură sentinţă: moartea.

Optimist din cale afară, Hadji Habib Noorzai se forţă să zică pe un ton lejer:

– Asta poate se aranjează. În plus, vei putea să mă ajuţi şi tu.

– Te aştept, făcu simplu vărul Farid. Eşti ca un frate şi am câţiva prieteni în Hilmand.

Hadji Habib Noorzai ştia că vărul său le procura talibanilor „precursori" (în principal anhidridă acetică şi sodă), adică produsele care le permiteau să transforme opiul în heroină. Importaţi din Pakistan. Aceasta crea unele legături.

– *Inch'Allah*, voi fi acolo până vineri.

Hadji Habib Noorzai începu să tragă din nou din narghilea, în timp ce Bianca, neastâmpărată, îl masturba uşor. Îi mai dorea sexul puternic. Dar şeful de trib avea gândurile în altă parte. Realizând că era prins la mijloc. Dacă nu le va da satisfacţie americanilor, aceştia îl vor retrimite în Statele Unite, unde risca să-şi petreacă restul vieţii într-un penitenciar.

Dar, dacă se apropia prea mult de talibani, îşi punea viaţa în pericol, şi într-un mod brutal.

Nu avea, deci, decât o singură soluţie: să scape de americani şi să fugă la Quetta, în zona tribală pakistaneză, unde nimeni nu ar veni să-l caute... De la Kandahar la Spin Boldak, frontiera pakistaneză, nu erau decât două ore de mers pe şosea. Va trebui

să-l „adoarmă" pe agentul CIA însărcinat să recupereze ostaticii.

*
* *

Malko se uită la Breitling: ora unu şi zece. În faţa lui, Maureen Kieffer nu înceta să-şi încrucişeze, extrem de sugestiv, unul peste celălalt picioarele lungi şi bronzate. Abia intrată în casă, luase din frigider o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Rosé 2002 şi continuaseră să bea şampanie. Evident, sud-africana adora şampania.

– O să mă duc după Noorzai, zise el.

Maureen Kieffer era deja în picioare.

– Lasă-l să se simtă bine! făcu ea cu un zâmbet complice. O să vă conduc eu. „Blackwater" îl vor duce înapoi la hotel. O să le explicăm.

Fără să-i lase lui Malko timp să răspundă, se aplecă şi luă de sub pat un Kalaşnikov cu două încărcătoare prinse unul de celălalt cu scotch. Deschise uşa.

– Să mergem. Maşina mea este afară.

În grădină, se apropie de „Spiderman", apoi se întoarse către Malko.

– Iată. Când va termina, îl vor duce la Serena. Nu aveţi de ce să vă temeţi, sunt ca nişte pitbulli...

Urcară într-un Land Cruiser alb, parcat în stradă. Se auzi un zgomot în spate. Malko tresări: un bărbat dormea pe un pat de campanie. Ca un câine de pază... Închizându-se, portiera făcu un zgomot ca de seif. Mândră, sud-africana preciză:

– Aceasta este prima pe care am aranjat-o.

În ciuda celor patru tone, maşina 4x4 părea că zboară pe deasupra găurilor care presărau şoseaua. Oraşul părea pustiu, abandonat. La o intersecţie zăriră soldaţi, iar Maureen aprinse imediat plafoniera.

Un punct de control organizat de soldaţi afgani nervoşi şi delăsători. Aruncară o privire la Kalaşnikovul pus pe banchetă şi le făcură semn să treacă. Până la Serena, nu mai văzură pe nimeni. Trebuiră să se supună din nou verificărilor de la dispozitivul de securitate.

Sub acoperişul de la intrarea în Serena, Maureen se întoarse spre Malko. Fusta scurtă i se ridicase şi mai mult, descoperindu-i cea mai mare parte a picioarelor.

– Dacă aveţi nevoie de ceva, propuse ea, poftim numărul meu de telefon.

I-l întinse.

– Mai sunt şi mâine la Kabul, zise Malko. Putem lua masa împreună.

Sud-africana nu ezită nicio fracţiune de secundă.

– S-a făcut! Vă duc la Bistro. Este simpatic şi aproape plăcut.

El coborî şi trânti uşa seifului rulant. Hotelul semăna cu un castel din „Frumoasa din pădurea adormită". Turiştii nu se înghesuiau la Kabul.

*

* *

Telefonul „local" al lui Malko sună la ora opt dimineaţa. Când răspunse, o voce care vorbea engleza cu accent afgan întrebă:

– I-aţi lăsat un mesaj lui Mohammad Saleh Mohammad?

– Da, confirmă Malko.

– Care este numele dumneavoastră?

– Malko.

– Să fiţi la prânz la intersecţia Chicken Street cu Turabar-Khan-Watt. Singur.

Necunoscutul închise imediat.

Pulsul lui Malko sări brusc. Chicken Street era fosta stradă a hipioţilor, una dintre puţinele care purtau nume la Kabul. Nu avea cum să o rateze, fiind în plin centru.

Deci, avea un contact cu răpitorii celor doi agenţi ai CIA. Bucuria îi fu temperată imediat de un aspect. Şi el reprezenta un potenţial ostatic... Doar că nu îşi putea permite să nu meargă la această întâlnire. Îl sună imediat pe John Muffet, şeful staţiei de la Kabul.

– Treceţi pe la mine, zise imediat americanul. Sunt anumite măsuri de luat. Nu mi-ar plăcea să dispăreţi şi dumneavoastră.

În principiu, negociatorii nu erau răpiţi, dar talibanii aveau regulile lor.

CAPITOLUL VI

Malko coborâse la intrarea pe Chicken Street, ocupată de un şir de buticuri de suvenire, bijuterii sau blănuri, oferind toate aceleaşi produse. În picioare, pe marginea trotuarului de pe Turabar-Khan-Watt, vedea maşini care hurducăiau pe şoseaua desfundată. În afară de John Muffet, nimeni nu era la curent cu această întâlnire. Hadji Habib Noorzai îşi savura orgasmele la Serena, vegheat de câinii de pază. Malko era totuşi atent. Desigur, Kabul nu era Bagdad, iar atentatele, deşi în creştere, rămâneau încă rare. Iar răpirile de străini erau practic necunoscute. Dar, aceştia nu îşi riscau viaţa ca Malko. Un vechi 4x4 albastru opri brusc în faţa lui. La bord, un singur bărbat bărbos, cu caschetă de baseball pe cap. Îi făcu un semn lui Malko care se apropie.

– *Haroyeh Malko*[1]?

– *Baleh!*

Cu un gest din cap, bărbosul îi făcu semn să urce şi, la sensul giratoriu Rahi-Ansar, făcu la stânga, mergând până la Salang-Watt, spre nord, apoi cotind spre vest, în mijlocul unor autobuze vechi, taxiuri galbene şi şarete. Zeci de negustori ambulanţi se aliniau cât vedeai cu ochii. Trecură prin dreptul unei

---

[1] Domnul Malko?

bifurcaţii care ducea la colina hotelului Intercontinental şi continuară mai mulţi kilometri. Apoi, şoferul întoarse la stânga pe un drum îngust, mărginit de terenuri virane, imobile neterminate şi câteva case. Opri în faţa unui negustor de mango proaspete şi, imediat, doi bărboşi în *camiz-charouar* apărură şi urcară în maşina 4x4. Cel care se aşeză lângă Malko spuse:

– *Salam aleikum. My name is Amin.* O să vă duc la Qari[2] Abdul Jawad. Suntem obligaţi să vă legăm la ochi..., adăugă el cu un zâmbet.

Avea deja o eşarfă albă în mâini. Malko nu protestă. La ce bun? Vehiculul porni din nou. După zgomotele de afară, se aflau tot în oraş, dar Kabul se întindea pe kilometri. Vehiculul făcu la stânga şi începu să se hurducăie pe un drum desfundat. Apoi maşina 4x4 se opri.

– Am ajuns! anunţă Amin. Nu vă scoateţi banda de pe ochi.

Malko auzi portiera deschizându-se, apoi Amin îl luă de braţ şi îl ajută să coboare. Auzi un şuşotit, scârţâitul unei porţi şi urcă nişte trepte. Urmă apoi o alee din ciment, apoi îl introduseră într-o cameră. Acolo, în fine, i se scoase banda de pe ochi. Era un salon, cu ferestrele acoperite de perdele mate, pe jos un covor, cu perne aşezate de-a lungul pereţilor şi trei canapele din piele într-un colţ.

– Aşezaţi-vă, indică Amin.

---

[2] Titlu acordat celor care recită Coranul pe de rost, respectând regulile de declamare.

Un bărbos jalnic aduse o tavă cu pahare de ceai şi biscuiţi, apoi uşa se deschise şi apăru un bărbat în *djellaba* maro, cu o abundentă barbă neagră şi un turban asortat, al cărui capăt îi atârna până la talie. Era în picioarele goale...

Amin îi sărută mâna cu respect şi noul venit o strânse moale pe a lui Malko. În spatele ochelarilor, privirea era inteligentă şi vie. Bărbatul pronunţă câteva cuvinte, traduse imediat de Amin.

– Qari Abdul Jawad vă urează bun venit, zise el. A fost însărcinat de mollahul Dadullah să rezolve problema spionilor. Speră într-un final fericit.

– Şi eu doresc la fel, zise Malko înmuindu-şi buzele în ceaiul fierbinte.

Astfel, în plin Kabul, se afla în faţa unui şef taliban. Acesta luă un plic şi i-l întinse. Malko îl deschise. Conţinea trei fotografii. Prima reprezenta o femeie europeană în rochie lungă, cu capul acoperit de un *hijab* şi cu un aer obosit. Lângă ea era o femeie în *burqa*, ţinând un exemplar din *Daily Outlook Afghanistan*. Amin îi întinse o lupă şi Malko citi data: 24 mai 2007 – 8 Jawza 1386. Calendarul afgan începea pe 21 martie, cu Nowrouz, Anul Nou.

Pe spate, se scrisese cu majuscule numele lui Suzie Foley. Malko luă a doua fotografie în care apărea un bărbat, cu ochiul drept ascuns sub un bandaj, epuizat, şi el, cu părul scurt, gri. Aceeaşi punere în scenă, cu un bărbat de această dată. Deci, cei doi ostatici erau în viaţă în ajun!

Amin îi întinse atunci a treia fotografie şi simţi cum îi îngheaţă sângele în vene. Era a unui cadavru căruia îi lipsea capul. Acesta era pus pe spatele mortului. Un cap mustăcios, cu obraji plini...

Amin se aplecă spre el şi zise cu o voce blândă:

– Este vorba de Aziz Sangin. A fost condamnat şi executat de un tribunal islamic pentru colaborare cu spionii.

După calmul din vocea lui, se simţea că talibanii omorau oamenii ca pe oi, fără nicio remuşcare. După o ezitare, Malko puse şi această fotografie în buzunar. Impasibil, bărbosul cu turban îl privea. Se străduia să nu-i sară la gât. Dacă „Blackwater" ar fi fost acolo, nu ar fi avut mult de lucru.

– Care sunt intenţiile voastre în privinţa celor doi ostatici? întrebă el. După cum ştiţi, sunt în Afganistan pentru a negocia condiţiile eliberării lor...

Amin traduse întrebarea, apoi răspunsul.

– După cum puteţi vedea, „invitaţii" noştri sunt trataţi perfect, afirmă cinic Qari Abdul Jawad. Fratele nostru, mollahul Dadullah, a dat dovadă de o mare bunăvoinţă în privinţa lor. Rana de la ochiul acestui spion se datorează unei infecţii care este tratată. Într-un gest de bunăvoinţă, suntem gata să-i eliberăm foarte repede.

– În ce condiţii?

Se intra în subiect. Cei doi bărbaţi şuşotiră, apoi Amin întrebă:

– Hadji Habib Noorzai a venit cu dumneavoastră în Afganistan?

– Da.

Din nou schimb de cuvinte în şoaptă, apoi faţa lui Qari Abdul Jawad se lumină.

– În acest caz, traduse Amin, lucrurile ar trebui să decurgă bine. Ar trebui ca el să vină la Kandahar împreună cu dumneavoastră. Pentru a putea proceda la schimbul cu cei doi invitaţi ai noştri.

– Trebuie să organizăm un schimb simultan, avertiză Malko. Este singura dumneavoastră condiţie?

Avu loc o scurtă consfătuire, iar Amin decretă:

– Mollahul Dadullah, Allah să-l aibă în grijă, este un bărbat foarte pios. A plănuit să trimită un anumit număr de pelerini la următorul „Hadj"[3], oameni care nu au mijloace financiare să-şi plătească drumul.

– Cât costă? întrebă Malko.

O scurtă discuţie, apoi Amin scrise ceva pe un capăt de hârtie pe care-l întinse lui Malko. Acesta citi: douăsprezece milioane de dolari.

– Suma trebuie să fie în bancnote de o sută de dolari, preciză tânărul taliban. Trebuie să ne fie remisă în acelaşi timp cu Hadji Habib Noorzai. Apropo, el ştie că urmaţi să-l predaţi?

Malko simţi, din tonul vocii lui, că nu îi spuseseră totul. După spusele CIA, Habib Noorzai era acolo pentru a-l ajuta la eliberarea ostaticilor. Nu pentru a fi dat la schimb... Era o capcană.

– Bănuiesc că, dacă vreţi să schimbaţi ostaticii contra domnului Noorzai, acesta are o mare importanţă pentru dumneavoastră, zise el.

Amin traduse, şi o undă de surpriză trecu prin ochii întunecaţi ai lui Qari Abdul Jawad.

– Nu ştiaţi că aceasta este cerinţa noastră esenţială? întrebă Amin.

Furios în sinea lui, Malko zise:

– Nu.

---

[3] Pelerinaj la Mecca.

Cei doi bărbaţi schimbară o privire lungă. Qari Abdul Jawad schiţă un zâmbet şi pronunţă un lung şir de cuvinte. Pe care Amin se grăbi să le traducă:

– Acum cinci ani, în aprilie 2002 din calendarul vostru, Hadji Habib Noorzai l-a convins pe fratele nostru, mollahul Wakil Ahmad Muttawakil, care fusese ministrul nostru de Externe şi se ascundea în satul său natal, să se întâlnească cu nişte americani, care voiau să discute cu el. Bineînţeles, se angaja ca nimic să nu i se întâmple...

Tăcu, vizibil emoţionat.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Malko, care bănuia deja răspunsul.

Amin coborî tonul, ca şi cum se ruşina.

– Fratele nostru, mollahul Wakil Ahmad Muttawakil, a fost arestat de americani şi trimis la Guantanamo. Se află şi acum acolo.

Malko bău o gură de ceai, ascunzându-şi furia. Încă o dată, CIA îl implicase într-o treabă încurcată. Nici măcar nu mai întrebă ce voiau să-i facă lui Habib Noorzai. Fotografia interpretului decapitat vorbea de la sine.

Se auzi un nou şuşotit între cei doi afgani, iar Amin propuse cu vocea lui blândă:

– Dacă Hadji Habib Noorzai nu întreabă, poate că nu trebuie să-i vorbiţi despre această discuţie.

Altfel spus, să-l aducă la abator fără să-i spună. Qari Abdul Jawad se ridică, îi strânse mâna lui Malko şi se retrase în linişte. Amin profită pentru a preciza suav:

– Ar trebui să facem în aşa fel încât să ne întâlnim cât mai repede la Kandahar pentru a fixa modalităţile de schimb.

Malko se ridică şi el, cu gâtul uscat.

– Cum vă pot contacta?

Amin zâmbi.

– Îl veţi suna pe Qari Abdul Jawad imediat ce sunteţi gata. Apoi, CICR din Kandahar. Avem încredere în ei. O să vă conduc.

Deja, scotea bandajul din buzunar. Malko ajunse în maşină, lac de transpiraţie. Erau peste 40 de grade.

Cu creierul fierbând, se întrebă cum să iasă din această situaţie à la Kafka. Reprimându-şi o puternică dorinţă de a lua primul avion spre Europa, înţelegea de ce se apelase la el: nu era nevoie de un negociator „ordinar", ci de unul obişnuit cu treburi dintre cele mai complicate. Căci, în realitate, CIA îi cerea să-l conducă pe Hadji Habib Noorzai la o moarte sigură, cum se duce un bou la abator...

Simţi că i se scotea banda de pe ochi şi zări cinematograful Ariana: era în centrul Kabulului.

Amin se întoarse spre el cu un zâmbet lipicios.

– Qari Abdul Jawad aşteaptă veşti de la dumneavoastră, zise el, înainte de a deschide portiera.

Malko se trezi în piaţa vecină cu bazarul, în faţa cinematografului închis de mult timp. Reprimându-şi o furie rece. CIA îl băgase într-o situaţie imposibilă. Încă o dată.

John Muffet răspunse la al treilea apel.

– Trebuie să vă văd, îi ceru Malko. Imediat.

– Unde sunteţi?

– În faţa cinematografului Ariana.

– Foarte bine. Vin să vă iau. Staţi la umbră. Ajung acolo într-o jumătate de oră.

*
* *

Convoiul format din două enorme Toyota cu geamuri fumurii se vedea ca o muscă într-o farfurie cu lapte, în mijlocul taxiurilor galbene şi al vechilor Lada, vestigii ale epocii sovietice. Cele două vehicule opriră în faţa lui Malko, iar portiera din spate se deschise. Zări barbişonul lui John Muffet, înghesuit între doi „Blackwater". În faţă, un ofiţer de securitate ţinea pe genunchi o puşcă de asalt.

– *Come on!* îi zise americanul, vizibil nervos

Malko se urcă, iar şeful staţiei se scuză cu un zâmbet.

– În mod normal, nu am dreptul să ies din perimetrul securizat. Dar ar fi fost şi mai complicat să vă aduc pe dumneavoastră acolo.

Avură nevoie de douăzeci de minute, în mijlocul ambuteiajelor monstruoase, pentru a ajunge din nou în perimetrul protejat de la Ariana. În interiorul fostului hotel, era un stup în care se aflau mulţi americani şi foarte puţini afgani, toţi purtând un ecuson detaliat.

Încrederea nu era la ea acasă.

La intrare, un enorm portal magnetic, păzit de soldaţi Gurkha[4], se declanşa la cel mai mic detaliu. Se duseră la etajul al treilea, într-un mic birou cu pereţi murdari, şi Malko începu, stăpânindu-şi furia:

– Nu mi-aţi spus că talibanii îl vor pe Hadji Habib Noorzai la schimb cu ostaticii!

---

[4] Etnici nepalezi.

– Credeam că Langley v-a pus la curent, bâigui John Muffet.

– Şi ştiţi de ce, bineînţeles?

– Ei, nu, pretinse americanul.

– Pentru a-l executa, se răsti Malko. Pentru trădarea mollahului Wakil Muttawakil. El ştie?

John Muffet îşi aprinse o ţigară, foarte palid.

– Nu ştiu, recunoscu el. Cred că este vorba de o poveste care datează de mulţi ani.

– Langley trebuie să vă fi transmis dosarul Noorzai, insistă Malko.

– Da, bineînţeles, dar nu i-am dat importanţă acestei chestiuni.

Un înger traversă biroul şi fugi, uimit. Cursa pentru Oscarul minciunilor era lansată. Malko puse degetul pe rană:

– Dumneavoastră aţi primit revendicările talibanilor, deci ştiaţi foarte bine despre ce era vorba. Deci, misiunea mea este să-l conduc pe acest om la o moarte sigură şi programată. Ei intenţionează să-l ucidă într-un mod cu totul barbar.

– Trebuie găsită o soluţie! bâigui americanul. Oricum, Noorzai este un criminal, unul dintre cei mai importanţi baroni ai drogurilor de pe planetă. A vândut zeci de tone de heroină. DEA are un dosar enorm despre el, cu care să-l condamne la cinci sute de ani de închisoare.

– Eu nu lucrez pentru DEA, obiectă Malko. Deci, refuz să mă fac complice la această infamie. Chiar dacă este o târâtură.

John Muffet părea că se chirceşte şi mai mult. Cu capul în mâini, murmură:

– Oh, *my God*!

– Lăsaţi-l pe Dumnezeu unde este, făcu sec Malko. O să-l previn pe Noorzai.

Americanul scoase o exclamaţie disperată.

– Nu, aşteptaţi! O să găsim o soluţie. Dacă anulaţi totul, sunt obligat să-l trimit pe Noorzai înapoi la New York. Va ispăşi ani de închisoare.

Era o situaţie complicată... Un coşmar. Se auzi o explozie surdă şi puternică în depărtare şi John Muffet tresări.

– OK, concluzionă el. Să aşteptăm patruzeci şi opt de ore. Nu-i spuneţi nimic pentru moment lui Noorzai.

Malko ţinu să mai menţioneze:

– Dacă vreţi să-l puneţi într-o cuşcă şi să-l livraţi talibanilor, faceţi-o dumneavoastră...

Vizibil, John Muffet respingea cu oroare această eventualitate.

– Vom găsi o soluţie, repetă el. OK, pe cine aţi întâlnit?

– Un anume Qari Abdul Jawad.

Americanul tresări.

– La Kabul?

– Da. Cine este?

– Fostul şef al Istikhabarat[5]. Îl credeam mort.

Începu să tasteze febril la calculator şi îi făcu semn lui Malko să vină să privească ecranul pe care se vedea fotografia unui bărbat cu turban negru.

---

[5] Serviciul de Informaţii al talibanilor.

– El este! făcu Malko. Fără nicio îndoială.

Americanul părea covârşit. Deschise un sertar şi îi întinse lui Malko un pistolet automatic H&K[6], calibrul 40.

– Tipul pe care l-aţi văzut este foarte periculos, afirmă el. Luaţi pistolul, pentru mai multă siguranţă. O să fiţi condus la Serena. Vom face planul diseară. Nu spuneţi nimănui nimic.

Dădu câteva telefoane şi coborî cu Malko pentru a-l instala într-un Land Cruiser blindat, urmat de un al doilea.

– OK, pe diseară, promise John Muffet. Aveţi grijă.

Cele două vehicule ieşiră printre blocurile de beton pentru a se avânta în trafic. Blindajul amortiza zgomotele străzii, iar mulţimea părea să aparţină unei alte lumi.

Când ajunseră în faţă la Serena, Malko îi zise şoferului:

– Nu intraţi, o să cobor aici.

Cele două Land Cruiser se opriră între blocurile din beton şi intrarea hotelului protejată de bariera negru cu alb şi un gard greu. Malko sări jos.

Imediat, un copil în picioarele goale, care nu avea mai mult de opt ani, se precipită spre vehicul, cu mâna întinsă, urmat de o fetiţă. Văzându-i expresia disperată, şoferul afgan căută în buzunar pentru a-i da câţiva bănuţi. Kabulul era plin de aceşti mici cerşetori care supravieţuiau cu greu. Orfanii de război.

---

[6] Heckler & Koch.

Deodată, puştiul bägă mâna sub haine şi, cu un gest precis, aruncă ceva în interiorul maşinii, apoi trânti portiera din faţă cu putere.

Malko rămase nemişcat, uimit.

Timp de câteva secunde, nu se întâmplă nimic. Apoi mai multe lucruri se derulară simultan.

Mai întâi, prima Toyota păru că se deformează, se umflă, iar geamurile blindate din spate explodară într-un zgomot surd. Câteva fracţiuni de secundă mai târziu, pe portierele celuilalt vehicul ieşiră patru „Blackwater"-i, cu M 16 în mâini, care se desfăşurară în faţa mulţimii. Paznicii în negru de la Serena alergau în toate direcţiile, ameninţând trecătorii. Un fum negru ieşea din Toyota în care explodase grenada. Malko realiză că şoferul afgan avusese timp să sară jos şi tocmai se ridica, şocat. Unul dintre „Blackwater"-i deschise cu greu o portieră din spate, lăsând să iasă valuri de fum negru. În interior, nu mai erau decât corpurile sfârtecate ale celor doi „Blackwater"-i.

O coloană de fum negru se ridica din locul atentatului. Agitaţi, paznicii încercau să stabilească un perimetru de securitate. Agenţii „Blackwater" erau furioşi, căutând o ţintă. Degeaba, puştiul dispăruse de mult timp în mulţime...

Unul dintre „Blackwater"-i se apropie de Malko, cu faţa deformată de frică, ură şi furie.

– Bastardul ăla mic a aruncat o grenadă! izbucni el. Ar trebui omorâţi toţi, nemernicii de *gooks*.

Tremurând, şoferul afgan cobora capul, copleşit de înjurăturile celor patru mercenari. Deodată, unul dintre ei trase o rafală scurtă. Afganul alunecă de-a lungul blindajului, cu abdomenul şi pieptul sfârtecate.

– Dar nu a făcut nimic! explodă Malko, oripilat.

„Blackwater" scutură din cap.

– Este cu siguranţă unul dintre prietenii lor! Ar fi trebuit să plece imediat.

O primă ambulanţă sosi, urmată de mai multe maşini de poliţie, apoi de un blindat turcesc care îşi desfăşură oamenii pe Froshbah Street, circulaţia fiind blocată.

Cei doi mercenari fuseseră omorâţi pe loc. Malko îşi zise că scăpase la limită. Ori fuseseră urmăriţi de la plecarea de la Ariana, ori puştiul pândea în faţă la Serena aşteptând o ţintă... Nu va afla niciodată. Pe lângă această violenţă oarbă, pistoletul H&K părea prea mic.

Paznicii de la Serena alergară cu extinctoare. Graţie blindajului, grenada nu provocase pagube decât în interiorul Toyotei, probabil preparată de Maureen Kieffer. Malko se retrase discret; John Muffet trebuia să fi aflat deja. Cum gărzile erau din cadrul „Blackwater", nu intrau în statisticile pierderilor militare. Era un avantaj.

Se îndreptă spre holul de la intrare, cu un nod în gât. Trebuia, până la noi ordine, să-l mintă pe Hadji Habib Noorzai. Nu era partea cea mai plăcută a misiunii sale şi încă nu era sigur că se va conforma.

CAPITOLUL VII

Ruhallah Saleh, şeful NDS[1], serviciile de informaţii ale guvernului Karzai, instalat într-o clădire discretă, în faţa cartierului general al ISAF, citea atent ultimul raport al agenţilor săi, referitor la cazul ostaticilor americani.

La scurt timp după răpire, aflase prin informatorii săi că aşa-zişii umanitari canadieni erau în realitate agenţi ai CIA, dar americanii nu spuseseră nimic, lăsându-i pe afgani complet în afara cazului fiindcă nu aveau deloc încredere în ei, considerând sistemul afgan ca fiind complet cangrenat. Dintr-odată, Ruhallah Saleh primise ordin să urmărească acest caz îndeaproape, pentru a vedea ce profit putea scoate... Preşedintele Hamid Karzai însărcinase NDS să-i elimine pe talibanii cei mai duri, facilitând astfel o „reconciliere" cu cei moderaţi pentru a ieşi din impasul politic: Karzai eşuase în toate domeniile. Guvernarea sa coruptă şi slabă nu rezista decât graţie americanilor: bătrânul rege, în vârstă de 94 de ani, închis în palatul său, se lupta fără speranţă contra maladiei Alzheimer. Trebuia deci o victorie în sprijinul guvernului afgan. Înainte de a fi înlăturat, cu ocazia următoarelor alegeri.

Or, mollahul Dadullah Akhund, răspunzător de răpirea celor doi americani, era unul dintre elemen-

[1] National Department of Security.

tele cele mai radicale ale mişcării talibane. Anumite informaţii pretindeau chiar că îl înlocuise pe celebrul mollah Omar în fruntea talibanilor. Acesta din urmă, refugiat la Quetta, în zona tribală pakistaneză, şi-ar fi pierdut o parte din influenţă.

Doar că NDS avea o problemă de „surse". De fapt, Ruhallah Saleh era un „panchiri"[2], unul dintre camarazii celebrului comandant Massoud, în plus şi foarte tânăr: tocmai împlinise treizeci şi şase de ani. În plus, jumătate dintre agenţii săi erau foşti membri ai Khad, sinistra poliţie politică a lui Nadjibullah, dictatorul comunist spânzurat de talibani în 1996. Nu avea în serviciul său decât puţin paştuni, ceea ce făcea ca operaţiunile sale să fie foarte dificile în zona de sud. De asemenea, spera să profite de negocierile pentru eliberarea ostaticilor ca să identifice câţiva apropiaţi ai mollahului Dadullah Akhund şi, astfel, să ajungă până la el.

Bineînţeles, agenţii săi urmăriseră sosirea şefului de misiune al CIA, primit de şeful staţiei, John Muffet, şi instalat la Serena.

De acesta era interesat şi intrigat în acelaşi timp, căci sosise în compania lui Hadji Habib Noorzai, care nu era foarte bine văzut de talibani.

În schimb, faptul că negocierile începeau la Kabul îi facilita lucrurile. Putea să descopere câţiva talibani pe care încă nu-i reperase.

Unul din cele trei telefoane mobile sună: cel utilizat de colaboratorii săi apropiaţi pentru a-l contacta

---

[2] Originar din valea Panchir.

cât mai repede. Mai întâi, explodă de furie: oamenii lui însărcinaţi cu supravegherea agentului CIA instalat la Serena îl pierduseră! Era o veste foarte proastă. Urmarea nu era dintre cele mai bune. Ajunşi la Serena, cei doi agenţi ai săi asistaseră la întoarcerea „ţintei" lor într-un 4x4 american şi la un atentat comis de un puşti, cu ajutorul unei grenade. Avea să fie acuzat din nou că nu desfiinţase reţelele talibane din oraş. Acestea se infiltrau tot mai mult în Kabul, utilizând orfanii de război pentru a comite atentate. Dar ceea ce îl enerva era că acest agent al CIA, Malko Linge, poate că se întâlnise cu un reprezentant al talibanilor.

Numai să mai urmeze şi un al doilea contact!

Soarta ostaticilor nu îl lăsa să doarmă.

Deşi era un opozant al talibanilor, Ruhallah Saleh nu îi iubea pe americani. Cunoştea numărul morţilor după fiecare bombardament american ori al ISAF şi ştia că două treimi dintre presupuşii talibani scoşi din luptă erau civili, femei sau copii.

*

* *

Hadji Habib Noorzai îl primi pe Malko cu căldură, strângându-i mâna între ale sale. Părea perfect relaxat: agenţii „Blackwater" îi raportaseră lui Malko că se întorsese la cinci dimineaţa, epuizat şi vizibil satisfăcut. Aşezat într-un fotoliu, tocmai îşi termina micul dejun.

Malko se aşeză în faţa lui şi nu pierdu timpul. Hotărâse să clarifice cât mai repede lucrurile, în ciuda promisiunii făcute lui John Muffet.

– *Haroye doctor Noorzai*, zise el utilizând formula de politeţe *dari*[3], tocmai am avut o întâlnire cu un responsabil taliban.

Afganul puse jos ceaşca de ceai, brusc preocupat.

– Cine?

– Qari Abdul Jawad.

– Este la Kabul? Îl credeam mort. A luptat cu curaj împotriva sovieticilor. Ce v-a spus?

– Că doreşte foarte tare să efectueze schimbul celor doi ostatici americani.

– Este o veste bună, aprobă Habib Noorzai.

Nici cea mai mică urmă de ironie în glasul lui. Malko îl corectă imediat:

– Poate că nu. Vor să-i schimbe pe cei doi ostatici cu dumneavoastră.

– Cu mine?

Păru sincer mirat, cu ochii lui bulbucaţi fixaţi spre Malko, plini de candoare.

Malko se văzu obligat să pună punctul pe i.

– *Haroye* Noorzai, în 2002, l-aţi dat pe mâna americanilor pe mollahul Wakil Muttawakil, fost ministru de Externe al guvernului taliban. Cel pe care l-am întâlnit dimineaţă vă consideră un trădător. Doreşte să vă pedepsească în consecinţă.

Habib Noorzai se ridică ultragiat.

– Este o infamie! Americanii m-au păcălit. Îmi juraseră că mollahul Muttawakil va pleca liber. Am făcut totul ca să nu-l aresteze, dar nu au ţinut cont de

[3] Persana afgană.

protestele mele. Sunt gata să mă explic faţă de cei care mă consideră trădător.

– Sunteţi gata să vă daţi pe mâna mollahului Dadullah?

Furia aparentă a afganului se domoli brusc.

– Americanii nu mi-au spus nimic de asta, afirmă el, ci doar să-mi utilizez relaţiile pentru a negocia un acord. Ceea ce scontez să fac. Evident, vor fi nişte bani de plătit.

– Nu este doar o chestiune de bani, insistă Malko. Talibanii vă vor pe *dumneavoastră*. Şi cred că americanii v-au adus aici tocmai pentru a fi dat la schimb contra celor doi ostatici.

Afganul scutură din cap.

– Nu-mi vine să cred...

– Mă tem că aşa este, afirmă Malko. Doar că eu nu sunt american şi nu fac trafic de fiinţe umane. Voi face un raport după prima mea întâlnire, pentru a vă trimite înapoi în Statele Unite, unde veţi fi în siguranţă.

Hadji Habib Noorzai încremeni şi zise pe un ton slab:

– Nu vreau să mă întorc la închisoare.

– Nu văd cum aţi putea face altfel, obiectă Malko. În clipa în care refuz acest schimb ruşinos, americanii vă vor urca în avion. Cele patru gărzi de corp care nu vă scapă din ochi sunt pentru a vă împiedica să fugiţi.

Afganul oftă.

– În mod clar, dacă spuneţi adevărul, americanii sunt capabili de orice! În 2005, m-au atras în Statele Unite printr-un şiretlic. Jurând că voi putea pleca înapoi.

– Bine! concluzionă Malko. Cred că v-am spus totul.

Se ridică, dar afganul înalt îl opri.

– Aşteptaţi!

Hadji Habib Noorzai se schimbase la faţă, teama i se citea în privirea întunecată.

– Ce? întrebă Malko.

– Poate că există o soluţie, sugeră afganul.

– Care?

– Continuaţi negocierile cu cel pe care l-aţi întâlnit. Lăsaţi-l să creadă că schimbul se va realiza, pentru a nu se atinge de ostatici. Talibanii sunt foarte divizaţi. Am acces la mollahul Omar, care nu-l agreează pe Dadullah. Cred că pot reuşi să eliberez ostaticii. Fără să-mi risc viaţa.

– Cum? întrebă Malko, sceptic.

– Am vorbit ieri seară cu vărul meu Farid, care se află la Kandahar. El cunoaşte mulţi talibani, fiindcă aceştia se află pe teritoriul tribului său. Poate, cu siguranţă, să afle unde sunt ostaticii şi sub autoritatea cui. Cu bani, vom reuşi să-i eliberăm. Altfel, vom utiliza forţa. Vărul meu comandă mai multe sute de *mujahedini*.

Părea nu numai sincer, ci şi convins. Soluţia pe care o propunea nu era idioată, nici nerealistă.

– Bine, concluzionă Malko. Vă dau patruzeci şi opt de ore pentru a iniţia ceva serios, aici sau la Kandahar.

Când se ridică, afganul îl îmbrăţişă ca un urs care se parfuma cu apă de Cologne.

– Vom reuşi, promise el. În Sud, numele meu este întotdeauna foarte respectat. Cunoaşteţi importanţa legăturilor tribale în ţara noastră...

– Este adevărat, trebui să recunoască Malko.

În mod fundamental, Afganistanul era în continuare o ţară tribală, dar mişcarea talibană cam bulversase lucrurile. Oricum, nu riscau nimic încercând varianta Noorzai. Cum spunea odinioară preşedintele Mao: „Puţin contează culoarea pisicii, atât timp cât prinde şoareci." CIA voia să recupereze ostaticii, iar modul în care o făcea conta mai puţin.

– Ştiţi că o operaţiune în forţă este extrem de periculoasă, sublinie el. Talibanii sunt suspicioşi şi dispuşi să omoare ostaticii la primul semnal de alarmă.

Hadji Habib Noorzai îi adresă un zâmbet care evidenţia spiritul său machiavelic.

– Se găsesc mereu trădători, cu bani, îl asigură el. Chiar şi la talibani. Este suficient să fie unul care să ne ajute, din interior.

Iată un bărbat care cunoştea natura umană. De altfel, trădarea era conţinută de spiritul paştun. Afganul îl sărută de trei ori cu o patimă emoţionantă.

– Mă pun imediat la treabă. Mi-au adus un telefon mobil şi, de acum, pot începe. Vă voi anunţa când vom fi gata de plecare la Kandahar. Ştiţi, adăugă el, sunt sensibil la soarta ostaticilor dumneavoastră: la New York stăteam într-o celulă de 4 metri pe 3...

*

* *

Ron Lauder îşi abţinea cu greu lacrimile: picioarele îl dureau îngrozitor. Fuseseră obligaţi să meargă ore în şir prin deşert, sub un soare de plumb.

Era al paisprezecelea transfer... Mereu prin sate izolate în mijlocul câmpurilor de mac.

Ali, un tânăr taliban care nu se despărţea de el de trei zile şi vorbea ceva engleză, făcu un gest de milă.

– O să vă dau ceva pentru picioare! zise el.

Scoase din buzunar o cutie de unguent negricios şi mirosind a camfor, cu care americanul începu să-şi badijoneze talpa picioarelor. După un timp, durerea se atenuă, iar el se lăsă pe spate. În picioare, Ali îl privea ca şi cum se uita la un animal rar la grădina zoologică. Fără răutate.

– Totul va fi bine! zise el deodată. Se pare că prietenii dumneavoastră sunt foarte activi.

Americanul nu mai număra zilele, amintindu-şi că anumiţi ostatici, în Liban, rămăseseră ani de zile legaţi într-o pivniţă... În orice caz, Ali îi dezlega mâinile pentru a putea mânca. Este adevărat că era atât de slăbit încât nu ar fi putut parcurge o sută de metri alergând. Mai ales căldura uscată, care abia se mai diminua noaptea, îl epuiza. În cursul transferurilor sale, când întâlnea un pârâiaş, se arunca imediat în el, îmbrăcat...

– Ochiul este mai bine? întrebă Ali.

Sub pansamentul plin de praf şi de pământ, era un tampon pătrat din tifon murdar, umezit în colir, cumpărat Dumnezeu ştie de unde. Ochiul era tot roşu şi umflat, aproape închis. Totuşi, Ron Lauder aproape că nu se mai gândea la el...

Ali se aplecă deodată spre el şi zise pe un ton misterios:

– Am o veste bună pentru dumneavoastră.

Pulsul lui Ron Lauder crescu.

– Voi fi eliberat?

Tânărul taliban se încruntă.

– Nu, nu, nu încă, dar femeia tocmai a fost adusă aici.

– Suzie?

– Nu îi ştiu numele. Se află într-un alt hambar, nu foarte departe.

Ron Lauder îşi ascunse bucuria: dacă îi reuneau din nou, era un semn bun. Un schimb era în derulare. Ali îl privi, vizibil intrigat.

– Este bine? întrebă Ron Lauder.

– Plânge mult şi nu mănâncă mai nimic, răspunse tânărul taliban. Ar trebui să se roage mai mult. Ajută imens.

– O pot vedea?

Tânărul scutură din cap.

– Nu, este *haram*[4]. Nu este soţia dumneavoastră. Ar putea...

Se opri brusc şi Ron Lauder îl încurajă.

– Ce voiaţi să spuneţi?

– Ar putea să vă îndepărteze de Dumnezeu, şopti el, jenat. Dumneavoastră nu sunteţi însurat. O veţi dori.

Ron Lauder scutură din cap.

– Ba nu, este o prietenă, şi atât.

– Nu faceţi dragoste împreună? întrebă, mirat, tânărul afgan. Totuşi, locuiaţi în aceeaşi casă.

– Nu.

---

[4] Păcat.

Ali scutură din cap.

– M-au învăţat, la *madrasa*, că, la infideli, aproape toate femeile sunt prostituate. Că se oferă tuturor. Aici, le-am omorî cu pietre. Am o soră: dacă merge cu un bărbat fără să-i fie soţie, o voi omorî gândindu-mă la Dumnezeu... Dar ea nu o va face niciodată, se linişti el. Noi, musulmanii, avem dreptul la patru neveste, doar dacă le putem trata bine. Iar ele nu se ceartă niciodată.

Ron Lauder începea să adoarmă.

– O puteţi vedea? întrebă el, să-i spuneţi că sunt bine.

Ali scutură din cap.

– Nu, nu, este imposibil. Este *haram*. Nu am dreptul să mă duc acolo unde se află.

– Este păzită de o femeie?

– Da, sora unui luptător.

– Ei îi puteţi transmite acest mesaj?

Ali se ridică, ezită şi zise:

– Este ora rugăciunii: o să cer sfatul lui Allah.

Ron Lauder închise ochii. După această discuţie, eliberarea i se părea foarte aproape.

Numai să nu fie dezamăgit.

*

* *

Maureen Kieffer era strălucitoare într-un taior albastru cu fustă scurtă, o bluză mulată până la baza gâtului şi pantofi. O imagine ireală la Kabul. Malko anulase întâlnirea cu John Muffet. Evita astfel câteva minciuni. Urcând în maşina 4x4, Malko observă Kalaşnikovul agăţat deasupra parbrizului.

– Am aflat ce s-a întâmplat dimineaţă, zise sud-africana. Nu mă miră: lucrătorii mei îmi spun că talibanii se infiltrează tot mai mult în oraş. Puştiul de azi dimineaţă şi-a răzbunat probabil părinţii nimiciţi de un bombardament.

Porni în trombă, ocolind moscheea în construcţie.

– Mergem la Bistro? întrebă Malko.

Maureen Kieffer se întoarse spre el cu un zâmbet larg.

– Am ceva mai bun. O petrecere la sediul „Blackwater", unde va fi plin de agenţi DEA. Am vorbit cu unul dintre ei: pretinde că vă poate ajuta...

– Cum? întrebă Malko surprins, în timp ce ea îşi croia drum claxonând.

– Operează în Sud, cu informatori plătiţi gras. Aceştia ştiu multe lucruri. Ar putea să vă ducă până la ostatici.

– Dar de ce nu ar vorbi ei cu CIA?

Ea zâmbi.

– Urăsc de moarte CIA. Vor o afacere *P to P*[5] cu dumneavoastră. Dacă vă recuperează ostaticii, dumneavoastră îl predaţi pe Habib Noorzai.

---

[5] Peer to peer: directă, fără intermediari.

CAPITOLUL VIII

Te-ai fi crezut la grădina zoologică, atât de multe „bestii" erau. Agenţii „Blackwater", în majoritatea lor foşti soldaţi în marină ori agenţi FBI, erau toţi nişte munţi de carne, între o sută şi o sută treizeci de kilograme. Destul de mulţi negri. Chiar şi în timpul liber, ţineau tocul pistolului prins la şold. Petrecerea se ţinea în curtea unei clădiri albe de trei etaje, cartierul lor general la Kabul. Pentru a ajunge acolo, maşina 4x4 trebuise să treacă de o jumătate de duzină de puncte de control împrejmuite cu sârmă ghimpată, păzite de soldaţi înarmaţi până în dinţi. Peste tot, blocaje formate din blocuri de ciment pentru a opri vehiculele capcană...

Clădirea era înghesuită între hotelul Ariana şi ambasada americană.

Maureen Kieffer fusese întâmpinată cu căldură şi toate „animalele" prezente ţinuseră să o strângă la piept. Era o madonă a blindajului.

Malko îl văzu imediat pe „Spiderman"apărând la bustul gol, cu o bere în mână, şi aproape că izbucni în râs: în afară de faţă, era complet tatuat, ca un personaj de benzi desenate! Ridică sticla de bere, răzând.

– *Welcome!* Aici trebuie să te distrezi când poţi. Aţi văzut, dimineaţă...

Un înger trecu, cu grenade prinse sub aripi.

Maureen se întorcea deja, flancată de un mustăcios slab, cu o şapcă DEA pe cap, pe care i-l prezentă lui Malko.

– Bobby Gup, anunţă ea, şeful DEA la Kabul.

Americanul îi strânse mâna lui Malko, viguros, cu un zâmbet în colţul gurii.

– Deci, dumneavoastră ni l-aţi sustras pe acest S.O.B.[1] de Noorzai...

Zâmbea, dar privirea lui era rece ca gheaţa. După ce îşi turnă nişte vodcă, Malko răspunse:

– Nu eu vi l-am sustras. CIA mi l-a predat pentru a mă ajuta să-i găsesc pe cei doi ostatici. Sunt americani, ca şi dumneavoastră.

Zâmbetul lui Bobby Gup dispăru. Era pe teren nesigur.

– *Sure!* admise el. Şi trebuie să-i scoateţi de acolo. Dar acest nemernic de Noorzai nu vă poate ajuta. Dacă pun mâna talibanii pe el...

Făcu un gest expresiv, trecându-şi degetul mare prin faţa gâtului.

– Agenţia mi-a zis să-l folosesc, pledă Malko. O s-o fac. Cel puţin, dacă nu aveţi voi o idee mai bună.

Era exact ce aştepta agentul DEA. Îl lovi uşor pe spate pe Malko şi arătă spre platourile care tocmai erau aşezate pe mese, pline cu cârnaţi şi coaste de porc. Unul din puţinele locuri din Kabul unde se putea mânca porc.

– *Enjoy*[2]!zise Bobby Gup. Ne vedem după.

Se duse să discute cu un negru gigantic, cu două pistoale la centură.

---

[1] Son of a bitch: pui de căţea!

[2] Poftă bună!

Maureen Kieffer tocmai devora mâncarea. În semiîntuneric, şoldul ei se frecă de cel al lui Malko. Fusta ei era atât de mulată, încât se putea vedea forma chilotului sub material.

– Nu vă este teamă să nu fiţi violată în mijlocul tuturor acestor bărbaţi care duc lipsă de femei? o întrebă Malko.

Ea îi aruncă o privire furibundă.

– Eu sunt cea care aleg bărbaţii cu care mă culc! Iar aceşti monştri nu mă excită. În plus, jumătate dintre ei sunt negri. Am impresia că m-am întors în ţara mea.

Privirile lor se întâlniră, iar ceea ce citi în ochii ei îl încurajă. Sud-africana făcuse alegerea. Dar propunerea voalată a agentului DEA îl intriga.

– Ce vrea cu adevărat Bobby Gup? întrebă el. Eu lucrez pentru CIA, nu pentru DEA.

Tânăra îl trase într-un colţ şi mai întunecat, departe de discuţii.

– Îl vor pe Noorzai, zise ea în şoaptă. Pentru a-l obţine, sunt dispuşi să vă ajute cu ostaticii.

– Noorzai? Ce să facă cu el?

Ea râse vesel.

– Sunt două opţiuni: fie îl trimit înapoi în Statele Unite, fie aranjează să aibă un accident aici, în Afganistan. Dar asta presupune ca ostaticii să fie eliberaţi, altfel prietenii dumneavoastră de la Langley vor striga peste tot că au sabotat eliberarea lor. Aveţi grijă! Bobby este supranumit „Smiling Cobra"[3].

---

[3] „Cobra zâmbitoare". (n. trad.)

O brunetă, îmbrăcată chiar sexy, ale cărei buze groase prea puternic machiate parcă îi mâncau faţa, înţepă doi cârnaţi de pe un platou şi se duse să se amestece în grupul de agenţi DEA. Nu părea americancă. Urmărind privirea lui Malko, Maureen zise, răutăcioasă:

– Este una dintre interpretele kirghize ale DEA, importată din Kirghistan. Sunt vreo jumătate de duzină, vorbesc rusa, dar şi ceva paştună. Aceea este şefa, Tatiana. A pus ochii pe Bobby. Era ospătăriţă la Boccaccio şi a cunoscut-o acolo. Agenţii DEA nu vorbesc decât engleza, iar fetele sunt ca nişte ghizi.

– Este o meserie periculoasă, remarcă Malko.

Maureen explodă în râs.

– Da, riscă să ia SIDA culcându-se cu aceşti „Blackwater"! Altfel, toate au un singur scop: să pună mâna pe un „green card", sau mai bine, pe un paşaport american în urma căsătoriei cu un agent DEA, care sunt cu toţii căsătoriţi, evident. Tatiana este amanta unui „Blackwater" care are un apartament în Dubai, în timp ce nevasta stă în Maryland şi primeşte cecurile...

Una dintre kirghize se apropie de bufet şi îl privi interesată pe Malko. Şi el era o ţintă.

Noaptea se lăsa şi se făcea plăcut de cald. Se auzi o serie de împuşcături, nu foarte departe, şi toată lumea rămase nemişcată... Maureen remarcă:

– Fiecare agent DEA are patru „Blackwater" plătiţi cu cinci sute de dolari pe zi pentru a-l apăra. De aceea se plac atât de tare... Cei mai curajoşi vor cheltui ceva bani la Guest House no. 1, lângă AFP, în cvartalul 1. Este un bordel chinezesc. Ceilalţi merg

la Dubai să-şi golească testiculele o dată pe lună cu târfe egiptene sau rusoaice. Este mai scump, dar mai sigur...

Mereu fermecătorul limbaj de căruţaş.

Se aduse o farfurie enormă de cârnaţi, care dispărură în câteva secunde. Atmosfera se destindea, graţie berii. Agenţii „Blackwater" se distrau, golind cutiile şi strivindu-le între degete pentru a le transforma într-o bilă de metal cu care se bombardau unii pe alţii... Maureen Kieffer oftă.

– Nu o să întârziem prea mult pe aici! În plus, este cald. Talibanii ştiu că aici este bârlogul „Blackwater". Vor veni într-o zi cu un camion capcană... Imediat ce discutaţi cu Bobby, mergem la Bistro.

Tocmai atunci, agentul DEA se apropia, cu eterna cutie de bere în mână. Maureen îl ciupi de braţ pe Malko.

– OK, o să vă las cu treburile voastre murdare...

Se îndepărtă spre bufet, legănându-şi uşor şoldurile ei frumoase în formă de amforă.

Bobby Gup zâmbea pe sub mustaţa neagră. Îl luă pe Malko de braţ şi îl trase în interior, într-o cameră întunecoasă, puţin mobilată, şi se aşezară pe o canapea.

– OK! zise el, am să vă fac o propunere. *For your eyes only*[4].

– Adică?

– Niciun cuvânt să nu ajungă la prietenii dumneavoastră de la Langley.

---

[4] Complet confidenţial.

– Este delicat.

Agentul DEA îşi dădu jos şapca şi îşi accentuă zâmbetul.

– Dumneavoastră îi vreţi pe cei doi ostatici, nu?

– Exact.

– Aveţi mână liberă?

– Exact, şi?

– Atunci, iată afacerea mea. Eu vă găsesc ostaticii, iar dumneavoastră mi-l daţi pe Noorzai. Toată lumea este mulţumită.

– În afară de Noorzai, remarcă Malko, cu o urmă de ironie.

Americanul ridică din umeri.

– Îi facem un serviciu: la noi, va fi cazat şi hrănit bine, până la finalul vieţii. Dacă rămâne aici, îl vor tăia în bucăţi după ce îl vor înjunghia ca pe o oaie...

– Dacă puteţi elibera ostaticii, remarcă Malko, de ce nu aţi făcut-o deja? Sunt americani, ca şi voi...

– Nemernicii de la CIA ne urăsc, răspunse „Smiling Cobra". Nu avem niciun motiv să le facem pe plac. Treaba noastră este să luptăm împotriva traficului de droguri. Majoritatea traficanţilor sunt ajutaţi de oameni de la Langley pentru a le face lor jocurile.

– Care este oferta dumneavoastră?

Americanul coborî tonul.

– Iată, avem o operaţiune în curs de derulare în regiunea Kandahar. Am revenit de la Miami pentru a o finaliza. Am un informator de primă clasă acolo. A localizat un stoc foarte mare de opiu şi de „precursori". Cu care se pot produce aproape opt sute de

kilograme de heroină de puritate 90%. Vă daţi seama cât valorează...

– Mulţi bani, recunoscu Malko.

– *Right*. Vom merge la Kandahar pentru încheierea operaţiunii, continuă americanul. Dacă merge treaba, primesc o primă foarte mare.

– Atunci, de ce vreţi să schimbaţi situaţia?

Privirea lui Bobby Gup străluci.

– Pentru că, dacă îl aduc înapoi pe Noorzai, mă pupă şi în fund. Sunt ca şi regele petrolului...

– Care este ideea dumneavoastră?

– Informatorul meu este în legătură cu talibanii, ca toată lumea de acolo. Unul din verii săi apropiaţi este un „mic" comandant. Ideea este următoarea: prin intermediu lui, intrăm în legătură cu banda mollahului Dadullah şi îi propunem următoarea afacere: opiul plus „precursorii" în schimbul celor doi ostatici. După ce primiţi ostaticii, îmi spuneţi unde se află Noorzai şi venim să-l ridicăm. Discret.

Malko rămase tăcut. Se aştepta la totul, mai puţin la asta! Doar că nu putea respinge propunerea fără să se gândească.

– Trebuie să fie delicat de pus în practică, obiectă el.

Bobby Gup izbucni vesel.

– Evident! Dar se pare că dumneavoastră sunteţi un tip foarte şmecher..

– Mulţumesc, zise Malko.

Cel care flatează trăieşte mereu pe cheltuiala celui flatat... La prima vedere, era atractiv.

– Informatorul dumneavoastră vorbeşte engleza?

– Foarte prost. Dar este Tatiana.

Arăta spre fata cu gura mare. Interpreta kirghiză le aruncă o privire pofticioasă.

– O iau la Kandahar, explică Bobby Gup, ea îmi va face legătura. Dacă îşi pune o *burqa*, va fi considerată drept o localnică. Vorbeşte dari, paştuna şi engleza. Este motivată.

– Şi informatorul?

– I-am promis două mii de dolari şi un „green card". Pentru aceşti bani, mi-ar da-o şi pe sora sa.

Încă unul care avea o idee deosebită despre afgani... Văzând că Malko ezită, americanul insistă:

– Plecarea este prevăzută peste trei zile. Dacă acceptaţi, luăm avionul împreună spre Kandahar. Dumneavoastră cu Noorzai, iar eu cu Tatiana. Ea va face pe şerpaşul!

– Credeţi că talibanii nu ştiu despre acest stoc de droguri? se miră Malko.

Bobby Gup zâmbi viclean.

– Este posibil, dar nu se pot atinge de el. Este sub paza unui oficial afgan. A unuia foarte oficial...

– Cine?

– Fratele lui Hamid Karzai, preşedintele.

Un înger trecu prin cameră, uimit, tăcut, în timp ce agentul DEA continuă:

– Stocul se află acasă la guvernatorul provinciei. Păzit de soldaţi. Talibanii nu ar îndrăzni să vină să-l ia pentru că ar alerta ISAF. Dar noi, noi putem să punem mâna pe el. Apoi, în loc să-l ardem, îl predăm prietenilor noştri în schimbul ostaticilor. Prima parte a operaţiunii este oficială. Mai trebuie doar găsit un loc liniştit pentru a efectua schimbul.

Undeva în deşert. Vom asigura securitatea cu oamenii de la Forţele Speciale. Discret, pentru a nu pune viaţa ostaticilor în pericol.

– Şi Noorzai?

– Va cădea în sarcina dumneavoastră să-l aduceţi într-un loc de unde-l vom putea recupera. Apoi, fiecare va pleca în direcţia lui.

Trei „Blackwater", bine ameţiţi, intrară în cameră, iar Bobby Gup îşi puse la loc şapca, apoi îi întinse lui Malko o carte de vizită.

– Mă sunaţi în maxim 48 de ore. Altfel, plec singur la Kandahar şi mă îndoiesc de faptul că infractorul de Noorzai vă va ajuta să recuperaţi ostaticii.

Malko îl urmări din priviri. Nu iradia de simpatie, dar nu îţi alegi mereu aliaţii.

Abia ieşi afară că Maureen apăru din întuneric. Vizibil, abuzase de vodcă. Cu familiaritate, îşi trecu braţul pe sub cel al lui Malko.

– Mergem?

Nu mai avea nimic de făcut acolo. În maşina 4x4 blindată a sud-africanei, reflecta în continuare. Maureen Kieffer merse direct la Bistro, nu departe de Chicken Street. Un foc de lemne ardea pe o peluză, în faţa restaurantului, şi se instalară şi ei acolo.

– Deci, întrebă ea, v-a îmbrobodit?

Malko îi prezentă oferta agentului DEA şi întrebă:

– Vi se pare credibil?

Ea dădu din cap.

– Întocmai. Fratele lui Hamid Karzai este unul dintre cei mai mari traficanţi de droguri din ţară. Înţelegerea este vicleană, dar cunoaşteţi proverbul german: „Pentru a lua masa cu diavolul...

– ... ai nevoie de o lingură cu coadă foarte lungă!" completă Malko. Credeţi că vrea să mă păcălească?

– Este un tip vicios! Va încerca să recupereze ostaticii, pe Noorzai şi drogurile. Pentru a câştiga pe toate planurile. Sau, numai pe Noorzai... Dumneavoastră treceţi la contul profit şi pierdere. Dar nu se va putea dovedi niciodată nimic. Ce veţi face?

– Mă gândesc! Nu voi vorbi imediat cu CIA, pentru a nu agita spiritele. Dar dacă este viabil, de ce să nu încerc?

Maureen se aplecă spre el, iar el îi simţi parfumul.

– Sunteţi cam debusolat, remarcă ea. Dacă vă duceţi acolo, merg şi eu.

– Dumneavoastră? făcu el, surprins.

– Am o perioadă mai calmă în acest moment, mărturisi ea, aştept seturi de blindaje. Îmi va face bine să iau puţin aer.

Puţin aer la 50 de grade, într-un mediu murdar... Un ospătar de aproape doi metri începuse să le prezinte modestul meniu al casei. Aleseră ce era mai sigur: coaste de miel cu piure, vin sud-african, pe care Maureen îl înlocui cu o sticlă de Taittinger adusă în frapiera portabilă. Îi plăcea să trăiască bine. Malko ridică ochii spre cerul înstelat. Această cină în doi era foarte romantică, chiar dacă Maureen Kieffer pusese Kalaşnikovul în iarbă, lângă ei.

*

* *

Liniştea era absolută. Kabul adormea devreme. Malko încercă o ultimă dată să guste din tarta cu

piersici, specialitatea casei. Imposibil: ar fi trebuit un topor. Era scoasă direct din congelator. Afganii din bucătării, care n-au mâncat vreo tartă în viaţa lor, erau scuzabili. Maureen se ridică dintr-odată. Începea să se lase răcoare.

– Ne întoarcem, propuse ea, luându-şi Kalaşnikovul,

Maşina ei era ultima parcată pe stradă. Chiar şi noaptea, conducea cu viteză. Malko nu cunoştea destul de bine Kabulul pentru a vedea pe unde mergeau. Mai ales noaptea. Deodată, se opri, iar el recunoscu fundătura pe care se afla pensiunea ei.

– Este mai simpatic decât la Serena! zise ea simplu. Dacă vreţi să vă întoarceţi, după, un şofer vă va conduce la hotel.

Se instalară într-un salon cu un ecran plat mare, covoare peste tot şi foc de lemne. Imediat, Maureen se opri în faţa lui Malko, provocatoare. Sfârcurile sânilor i se desenau sub cămaşă, în ciuda sutienului. Tânăra sud-africană urmări privirea lui Malko şi zâmbi.

– Vă plac? îl întrebă ea. Nu vă jenaţi.

Ochii îi scânteiau. Fiecare gest al ei era o invitaţie. Era cum nu se poate mai direct. Abia pusese Malko mâna pe bustul ei, că Maureen se lipi de el, fără menajamente. Îi simţea bazinul cum se mişcă uşor. Nu îşi ziseră nimic în timp ce el o mângâia. Tânăra respira grăbit.

Se dădu puţin înapoi, cât să-şi dea jos bluza, scoţând la iveală un sutien din dantelă albă foarte feminin, care aproape că îi dezvelea complet cei doi globi de carne.

De această dată, Malko luă inițiativa, strecurând mâna sub fusta scurtă. Maureen își strivi gura de a lui, lovindu-se la dinți, băgând o limbă agitată și agilă, încă plină de bule de șampanie.

Apoi se retrase, privindu-l cu un zâmbet provocator, super sexy, îmbrăcată doar cu sutienul din dantelă și fusta.

– Ai chef să te distrezi? zise ea, tutuindu-l pentru prima dată.

– De ce nu? făcu Malko, fără să înțeleagă prea bine ce voia să spună.

– Dezbracă-te. O te stropesc în stil Karcher...

Neașteptat.

Cum Malko nu se clintea, veni spre el, începu cu nasturii cămășii din voal, apoi continuă cu pantalonul de alpaca... Când fu complet dezbrăcat, îl cuprinse cu mâna și îl masturbă încet, privindu-l în ochi, cu buza superioară ușor ridicată, lăsând să se vadă dinții strălucitori. Nu se retrase decât când consideră că erecția era mulțumitoare.

– Nu te mișca! șopti ea.

Deschise frigiderul și scoase o altă sticlă de Taittinger. Într-o clipă, îi făcu să sară dopul, astupând imediat gura sticlei. Apoi scuturâ viguros sticla, precum la cursele de Formula 1.

Apoi, îndreptă gura sticlei spre abdomenul lui Malko și un jet de șampanie țâșni, stropindu-i abdomenul și sexul întărit. Puse sticla deoparte și se apropie de el, îngenunchind pe covor. Mai întâi, linse șampania de pe abdomenul lui, apoi continuă cu sexul, atingând ușor cu limba, ca o pisică, și terminând prin a-l cuprinde complet în gură.

Se ridică, continuând cu „curăţatul", insistând pe piept.

– Ador două lucruri, zise ea: şampania foarte bună şi să sug un bărbat excitat. Acum, trage-mi-o. Abia aştept!

Se întinse pe pat, cu picioarele depărtate, arătându-şi chilotul alb. Malko doar îl dădu la o parte pentru a pătrunde într-un sex fierbinte.

Maureen se zbătea sub el, strângând picioarele în jurul şoldurilor lui, scoţând ţipete la fiecare mişcare a lui, lingând pielea îmbibată de Taittinger, de fiecare dată când putea. Malko se răspândi în ea cu un ţipăt sălbatic. Când îşi mai reveni, sud-africana izbucni într-un râs vesel.

– De când te-am văzut ieri seară, mă furnica tot corpul. Aveai aerul unei partide bune...

– Mulţumesc, făcu Malko, flatat.

– Oh, nu ai niciun merit, îl corectă imediat tânăra, este un dar de la Dumnezeu.

Din acest unghi religios, era mai puţin încurajator. Maureen se ridică, se duse să caute sticla de şampanie şi două pahare, le umplu şi îl ridică pe al său.

– Pentru sejurul tău în Afganistan! Dacă te hotărăşti să pleci la Kandahar, voi merge cu tine. Altfel, nu ai prea mari şanse să te întorci.

CAPITOLUL IX

Mirat, Malko o privi pe sud-africană.

– De ce spui asta?

Ea luă sticla de Taittinger Comtes de Champagne şi îşi mai turnă înainte de a răspunde.

– Au fost deja mai multe cazuri de luare de ostatici în Afganistan. S-au sfârşit adesea prost din cauza „parazitărilor". În acest caz, ai de-a face cu un nebun furios, mollahul Dadullah, cu un personaj ciudat, Hadji Habib Noorzai, cu afganii care nu vor ca treaba să se termine bine, şi, în plus, cei din DEA vor să se amestece şi ei. Sunt cei mai periculoşi.

– De ce?

– Treaba cu Noorzai îi înnebuneşte... Au fost dezavuaţi! Ca şi cum ai smulge o bucată de carne din gura unui tigru. Pentru că nu arestează mereu baroni ai drogurilor, ţineau mult la Noorzai.

– Înţeleg, răspunse Malko, dar dacă îl recuperează, eu de ce trebuie să mă tem, în afară de riscurile inerente ale acestui gen de operaţiune?

Maureen Kieffer zâmbi ironic.

– Niciodată DEA nu va dori să se afle cum s-a petrecut. Or, tu eşti martorul principal. Sunt obligaţi să te elimine. Nu va fi decât pentru a se acoperi pe ei. În plus, nici măcar nu eşti american...

– Cum o vor face?

Ea ridică din umeri.

– Nu de răufăcători se duce lipsă în Kandahar. Pot plăti o mulţime de oameni pentru a te lichida şi a arunca vina pe talibani.

– Dar ce poţi face tu?

– Dacă sunt acolo, nu vor îndrăzni să facă anumite lucruri.

Adăugă zâmbind:

– Apoi, voi fi ca o gardă de corp pentru tine... Ştiu să folosesc un Kalaşnikov. Când am şi o anumită atracţie...

Amesteca lucrurile serioase cu umor.

– Crezi că trebuie să accept oferta lui Bobby Gup?

– Dacă poţi recupera ostaticii în alt mod, ar fi de preferat. Dar atenţie la Habib Noorzai. Este cunoscut. Te va amăgi şi, la rândul lui, va încerca să scape de tine...

Era culmea: americanii, în acest caz, păreau mai periculoşi decât talibanii! Ca şi cum îi citise gândurile, Maureen adăugă:

– Dacă le vei da bani şi îl dai şi pe Noorzai, talibanii vor fi corecţi, sunt aproape sigură.

– Mulţumesc pentru sfaturile tale, concluzionă Malko. Voi fi foarte prudent.

Tânăra se aplecă şi îl sărută.

– Rămâi aici, ca prostul de Eric să vadă că am făcut sex în această seară. Poate se va învăţa minte să mai se uite după kirghize...

*

* *

Hadji Habib Noorzai se îndopa tacticos în *breakfast room*-ul de la Serena. Malko, care găsise

un mesaj de la afgan când se întorcea de la Maureen Kieffer, i se alătură.

Corpolentul afgan se aplecă spre el şi îi şopti pe un ton misterios:

– Am o întâlnire cu un apropiat al mollahului Dadullah!

– Aici, la Kabul?

– *Baleh! Baleh!* Vine special de la Kandahar pentru a mă întâlni. Am luptat împreună împotriva ruşilor.

Se întoarse spre masa de unde cei patru „Blackwater" îl păzeau ca nişte câini şi continuă:

– Avem întâlnire mâine într-un restaurant. Acest tip este dispus să înceapă negocierea.

– Cu dumneavoastră? nu se putu abţine să întrebe Malko.

Un zâmbet larg lumină faţa de patrician a lui Habib Noorzai.

– Bineînţeles. În ciuda a ceea ce v-a spus Qari Abdul Jawad, nu toţi talibanii îmi vor răul. Ei ştiu că tribul meu este încă foarte puternic.

– Ce îi veţi propune acestui om?

Afganul coborî şi mai mult vocea.

– Bani. Trebuie să-mi spuneţi până la cât puteţi merge. Bineînţeles, acest om va încasa bacşişul său. Deci, va duce cu succes această negociere.

– Cât?

– Douăzeci la sută.

Această întâlnire pica la fix. Toate cazurile de ostatici se terminau prin plata unei răscumpărări. Deci, ceea ce spunea afganul era plauzibil. Trebuia cu orice preţ să-i scoată pe cei doi ostatici americani

din condiţiile incredibile de detenţie. Totuşi, Malko nu putea merge cu ochii închişi.

– Unde are loc întâlnirea? întrebă el.

Habib Noorzai îi oferi un zâmbet şi mai larg.

– Într-un restaurant, Kolban Arman, lângă Maidaneh Massoud.

Deci, în centrul Kabulului.

– Nu vă puteţi duce singur acolo, sublinie Malko. Voi fi şi eu, precum şi alţi agenţi de securitate care vă vom apăra.

Habib Noorzai făcu un gest împărătesc.

– Nu are nicio importanţă! Pur şi simplu vă voi cere să vă aşezaţi la o masă separată. Când discuţia va avansa, veţi putea veni şi dumneavoastră.

– La ce oră?

– La prânz.

– Foarte bine, aprobă Malko. Dau o fugă pe la Ariana pentru a-l anunţa pe John Muffet şi a afla cât este dispusă CIA să plătească.

– *Inch'Allah*, pe curând, aprobă Habib Noorzai, începând să mănânce din nou.

*

* *

Carcasa unei 4x4, cu capota îndoită, portierele smulse, trona în faşa hotelului Ariana, sub privirea indiferentă a gărzilor nepaleze care asigurau paza ambasadei americane şi a dependinţelor. Doi dintre ei îl încadrară pe Malko, deşi acesta venise cu un vehicul al CIA, trimis la Serena de John Muffet.

Unul dintre ei îl apelă pe acesta din urmă pe staţia radio. Nu se intra în Ariana decât dacă venea cineva să preia persoana.

Şeful staţiei apăru pe peron după câteva minute, cu barbişonul său, şi îl „eliberă" pe Malko.

– Este maşina dumneavoastră? întrebă acesta din urmă arătând spre epavă.

– *Hell, no!* făcu americanul, fără chef de glumă. Aceasta a sărit în aer datorită unui DEI ieri, la intrarea de est în Kabul. Din fericire, nu sunt decât răniţi grav.

Biroul său era atât de climatizat, încât te aşteptai să vezi stalactite căzând din tavan. Agenţi CIA circulau pe holuri, toţi înarmaţi, dotaţi cu ecusoane multicolore, unii dintre ei înfofoliţi în veste antiglonţ. La fiecare etaj, era un zid de saci de nisip.

– Vă temeţi de un atac? întrebă Malko.

Ariana era totuşi o veritabilă fortăreaţă, apărată de blocuri de beton, obstacole, sârmă ghimpată, foişoare. Niciun vehicul civil nu se putea apropia la mai puţin de trei sute de metri. Santinelele aveau ordin să tragă liber... Americanul oftă.

– Să presupunem că nişte răufăcători fură un vehicul de-al nostru, îl umplu cu explozibil, fură uniforme şi se prezintă la punctul de control. Este o şansă din două să fie lăsaţi să treacă... Deci, care sunt veştile?

– Habib Noorzai mi-a făcut dimineaţă o propunere, care ar rezolva pe toată lumea.

John Muffet ascultă atent, scriind pe o foaie de hârtie, apoi zise:

– Este credibil. Evident, aceasta ar evita unele acte de violenţă neplăcute. Talibanii au nevoie de bani.

– Cât putem propune?

– Lăsaţi-i să vină. Preţul „normal" pentru un ostatic variază între cinci şi zece milioane de dolari. Mai puţin, în cazul unei femei.

Lăcomia afganilor avea, în cele din urmă, ceva bun.

– Deci, îi dau undă verde?

– Da, cu anumite condiţii. Mai întâi, nu îl scăpăm din ochi nicio secundă. Apoi, să vă întâlniţi cu „contactul" său.

– Mi-ar trebui un interpret, propuse Malko. Nu sunt sigur că vorbeşte engleza.

Americanul se strâmbă.

– Al nostru este indisponibil. O diaree acută.

– Este afgan?

– Da, dar l-am importat din Chicago. Nu mai este obişnuit cu căldura de aici. Ar trebui să ne descurcăm fără, în primă fază. Numai să nu fie păcăleală... Medicii noştri au examinat fotografiile date de Qari Abdul Jawad. Sunt neliniştiţi pentru cei doi ostatici. Par foarte slăbiţi. Trebuie neapărat să-i scoatem de acolo.

– Mă ocup de asta, făcu Malko ridicându-se. Ţineţi-mi pumnii.

*

* *

Ron Lauder delira, cu gura deschisă şi gâtul uscat. Diareea îl slăbise foarte tare şi nu reuşea să se hidrateze. De două zile, temperatura mai crescuse, atingând probabil 50 de grade. Această căldură copleşitoare sporea şi mai mult vaporii de opiu care se degajau din baloţii depozitaţi în jurul său. Nu era maltratat, dar paznicul său, Amin, fusese înlocuit cu

un alt taliban, care nu vorbea deloc engleza. Imposibil să afle veşti despre Suzie Foley, care trebuia să se afle la câţiva metri de el.

Ochiul continua să-l afecteze îngrozitor şi nu reuşea să obţină antibiotice. Aplecat pe genunchi, noul său paznic îl fixa cu o privire de animal, fără răutate, dar şi fără nimic uman în ea.

Ca şi cum, înlănţuit, slăbit, pierdut, americanul avea o şansă să evadeze!

Începea să-şi piardă curajul, după urma de speranţă trezită de „apropierea" de Suzie Foley. Deodată, inima îi bătu mai repede. Mai întâi, crezu că are halucinaţii, apoi zgomotul spori: al unuia sau mai multor elicoptere, zburând destul de jos...

Crezu că inima îi va exploda. Şi dacă erau Forţele Speciale care îl căutau? Zgomotul creştea. Erau mai multe elicoptere.

Un sunet îl făcu să întoarcă capul.

Paznicul său tocmai sărise în picioare şi băgase un cartuş pe ţeava Kalaşnikovului! Încordat, privea acoperişul, ca şi cum ar fi văzut prin el. Ron Lauder avea impresia că inima îi va sări din piept.

Ar fi fost prea frumos.

I se părea că elicopterele se opriseră în zbor staţionar. Zgomotul era asurzitor, se abţinea să nu râdă, să nu ţipe. Aplecat, talibanul pândea intrarea în ascunzătoare. Apoi, zgomotul începu să se diminueze: aparatele se îndepărtau. Ron Lauder simţi cum lacrimile îi umplu ochii şi începu să plângă convulsiv. Nervii îi cedau.

Era o prostie: toate satele se asemănau şi, fără o informaţie precisă, nu era nicio şansă să-l găsească.

Se întrebă cum reacţionase Suzie Foley. Paznicul său se întoarse spre el, cu un rictus plin de ură, şi mimă că îl împuşcă pe Ron Lauder, arătând apoi spre cer.

Americanul îşi zise că nu avea nicio şansă să supravieţuiască unei eliberări prin forţă. Închise ochii şi începu să se roage, încercând să uite de durerea de la gleznele însângerate din cauza lanţurilor.

Singura veste bună: diareea trecuse.

*

* *

Ziua, fundătura unde locuia Maureen Kieffer era şi mai jalnică. Dacă nu i-ar fi trimis maşina 4x4 să-l preia, Malko nu ar fi găsit niciodată locul. CIA îi pusese la dispoziţie un vehicul blindat şi ofiţeri de securitate, dar prefera să nu îi folosească. Era prea bătător la ochi.

Traversă grădina şi se duse la atelierul sud-africanei. Aceasta îl întâmpină, îmbrăcată în jeans şi tricou, cu o lampă de sudură în mână şi ochelari de protecţie pe frunte. Lăsă deoparte ustensilele şi îl sărută rapid.

– Aici, trebuie să te ocupi personal de tot! oftă ea. Vino să bem un ceai pe verandă.

Chiar şi în această ţinută, nemachiată, în tenişi, reuşea să rămână sexy.

– Dacă ştiam, mă făceam frumoasă pentru tine, spuse ea ironic.

– Voiam să ştiu părerea ta! zise Malko.

Îi prezentă propunerea lui Habib Noorzai. Maureen se gândi câteva clipe.

– Poate vrea să câştige timp sau poate fi chiar ceva serios. Trebuie mers pentru a vedea, ca la poker.

Noorzai vrea să-şi salveze pielea, talibanii sunt *greedy*[1], deci nu este imposibil.

– Ar abandona principala lor revendicare?

– S-au mai văzut cazuri. De exemplu, se cere eliberarea unui anume tip. Pentru x motive, este imposibil. Atunci, este propus un văr sau o rudă apropiată. În general, merge, cu o compensare... Nimeni nu pierde. Bineînţeles, mollahul Dadullah doreşte foarte tare să-l ucidă pe Habib Noorzai, dar o injecţie serioasă de bancnote verzi i-ar calma dorinţa. Este un tranchilizant bun.

– Mulţumesc, zise Malko.

– Aş fi vrut să te văd în seara aceasta, dar iau masa cu un client important: ambasada Germaniei. Vor cincisprezece Land Cruiser.

– Ne vom vedea mâine seară, propuse Malko.

Maureen Kieffer se ridică, zâmbind.

– Îţi jur că, de acum încolo, mă voi schimba de haine.

*

* *

Intrând pe Maidaneh Massoud, decorată în mijloc cu un portret gigantic al şefului tadjic asasinat, coafat cu eternul său *pacol*, Malko zări trei Toyota albe Land Cruiser cu geamuri fumurii, oprite la rând. Rezemat de unul dintre vehicule, „Spiderman", cu M 16 în mână, scruta toate maşinile care intrau în sensul giratoriu.

---

[1] Lacomi.

– Acolo este, anunţă Habib Noorzai.

Arăta spre un restaurant, la capătul străzii Saraki, aproape de colţul pieţei. Coborâră din maşina 4x4 care fu parcată ceva mai departe, urmaţi de cei patru „Blackwater" care îi escortau.

Kolban Arman nu era un restaurant pentru turişti... De altfel, nu existau turişti la Kabul. Decor foarte oriental, cu covoare peste tot, lămpi din alamă perforată, pe fondul unei muzici orientale. Centrul sălii era ocupat de mese europene, unde se mânca numai cu cuţitul şi furculiţa. De jur împrejur, se aflau mici separeuri, garnisite doar cu covoare şi perne, unde se mânca stând pe jos, cu degetele.

Într-un colţ, bine aşezat pe perne, un bătrân afgan cu barba gri, răvăşită, trăgea din narghilea, cu ochii închişi, digerând un *chicken kebab*.

Nicio femeie, niciun străin, aproape toate separeurile erau ocupate, dar era loc în mijloc. Habib Noorzai îi arătă lui Malko unul dintre separeuri, unde se afla un bărbat care tocmai mânca *palau* cu degetele. Un afgan banal, în *camiz-charouar,* bărbos, cu un turban bej.

– El este trimisul mollahului Dadullah, şopti el. Aşezaţi-vă la una din mesele din mijloc. Vă voi chema eu.

Malko se aşeză la capătul mesei, prezidându-i pe cei patru „Blackwater" înarmaţi ca nişte tancuri. Discret, sub privirile ostile ale celorlalţi clienţi, îşi puseră puştile M 16 pe jos, păstrând doar Beretta 92 la centură şi câteva pumnale. Steve, şeful, îi zise lui Malko:

– Sper că nu vă vor otrăvi... Ce halim pe aici?

Întrebarea era fără răspuns: meniul era în afgană... Dar Habib Noorzai avusese grijă de ei: un ospătar le aşeză în faţă boluri umplute cu un lichid verzui şi gros, care semăna cu cleiul.

– Este *dal*, zise Malko pentru a-i linişti. Supă de linte.

Steve încercă primul şi trebui să scuipe, roşu la faţă.

– La naiba! E ca focul, bâigui el.

– *Dal*-ul este mereu picant.

Urmarea era mai clasică: un excelent orez şi *chicken kebab*. Nu mai prost ca în altă parte. Stropit cu Cola, obţineai un detergent excelent.

Malko nu scăpa din ochi separeul unde Habib Noorzai se cufundase într-o conversaţie lungă cu talibanul său. Ce îşi spuneau?

Microfonul lui Steve zumzăi.

– Totul e în ordine? întrebă vocea cu accent a lui „Spiderman".

– Până acum, da, răspunse Steve.

Se simţea la fel de în largul lui ca un peşte pe uscat. Cei patru americani abia dacă se atinseseră de mâncare. Malko se uită la ceas: trecuse aproape o oră.

Habib Noorzai se ridică deodată. Malko aştepta să vină spre el, dar afganul se mulţumi să-i adreseze un zâmbet şi se îndreptă spre fundul sălii, unde împinse o uşă şi dispăru.

Mergând, cel mai probabil, la toaletă.

*

* *

Gholam Yussif, agentul NDS însărcinat cu supravegherea lui Habib Noorzai, îşi puse la loc telefonul după ce îl anunţase pe superiorul său că şeful de trib tocmai lua masa cu un important proprietar imobiliar din Kabul, un anume Saladdin Yaqub.

Ruhallah Saleh, şeful NDS, râse.

– Noorzai vrea probabil să investească banii din droguri în noul centru comercial pe care Yaqub îl finanţează.

Nu îl interesa decât relativ. Toate construcţiile noi din Kabul erau finanţate din heroină. Gholam Yussif comandase un ceai, prefăcându-se că moţăie în separeul lui.

*

* *

Habib Noorzai nu dispăruse de mult timp, doar de trei sau patru minute, dar Malko avu un presentiment curios. Se ridică şi le zise agenţilor „Blackwater":

– Rămâneţi aici. Mă întorc!

Se duse la casă şi îl întrebă pe patron, arătând uşa pe care dispăruse Habib Noorzai:

– *Tachnul inja*[2]?

Celălalt dădu din cap de jos în sus, în semn de negare, şi zise:

– *Ne*.

Malko alerga deja spre uşă. O deschise violent, dând peste nişte scări mici din lemn, care coborau

[2] Toaletele sunt acolo?

spre un culoar ocupat de cutii goale. Nici urmă de afgan.

Nebun de furie, Malko scoase de la curea pistolul H&K, băgă un glonţ pe ţeavă şi porni pe culoar, dând peste o altă uşă. Aceasta dădea spre o curte închisă cu un zid înalt de aproape un metru şi jumătate.

Nici urmă de Noorzai.

Malko traversă curtea în câţiva paşi şi escaladă zidul. Tocmai cădea în patru labe de cealaltă parte, când o explozie asurzitoare se produse în urma sa. Apărat de zid, fu atins doar foarte puţin de suflul fierbinte care mătură spaţiul în jurul său. Diverse rămăşiţe trecură pe deasupra zidului, urmate de un nor de fum negru, apoi se lăsă liniştea. Se ridică, şocat, şi privi de cealaltă parte a zidului.

Kolban arman ardea ca o torţă, cu flăcări de douăzeci de metri înălţime. Limbi de foc ieşeau pe uşa prin care ieşise. Dacă ar fi întârziat câteva secunde, ar fi fost prins înăuntru. Cuprins de o furie cumplită, cu resturi agăţate de haine, se pregătea să se întoarcă spre restaurant când zări o maşină veche, verde, care venea cu viteză dinspre capătul fundăturii ce trecea prin spatele restaurantului.

Prin parbrizul fisurat, distinse clar superba barbă albă a lui Habib Noorzai.

CAPITOLUL X

Maşina venea spre el! La volan, un tânăr afgan cu turban. Furia lui Malko era atât de mare încât, în loc să sară într-o parte, ridică pistolul H&K spre parbrizul maşinii care venea cu viteză şi apăsă pe trăgaci, ţintind şoferul.

Panicat, tânărul se aplecă sub bord, lăsând volanul. Glonţul sparse parbrizul deja fisurat şi mica Lada verde se lovi de peretele localului Kolban Arman. Trecură câteva secunde, apoi portierele se deschiseră, iar cei doi ocupanţi ai vehiculului ieşiră, Habib Noorzai strângând în mâna dreaptă un telefon mobil. Văzându-l pe Malko, lăsă telefonul şi alergă înspre piaţa Massoud, în timp ce şoferul fugea spre capătul fundăturii.

Malko înţelese instantaneu că, dacă Habib Noorzai ajungea să se piardă în mulţime, nu mai putea trage asupra lui. Oprit în mijlocul fundăturii, urlă:

– Noorzai! *Stop or I kill you!*

Afganul se întoarse, văzu pistolul îndreptat spre el şi înţelese că Malko urma să tragă. Se opri din alergat şi se întoarse spre el cu paşi lenţi. Fără să privească spre restaurantul care ardea!

– Ticălosule! Ticălos jegos! strigă Malko. Trebuia să te omor pe loc.

Ardea de dorinţă să o facă. Habib Noorzai băigui:

– Nu, nu mă omorâţi! Nu am făcut nimic. Am vrut doar să scap... Nu am făcut nimic! repetă el.

– Şi explozia? urlă Malko.

– Nu am fost eu, ci talibanii, bâigui Noorzai cu o voce tânguită. Vor să mă omoare.

Malko trepida de furie.

– Credeam că discutaţi cu unul din trimişii lor! Voiau să-l omoare şi pe el?

Afganul corpolent făcu un gest de neputinţă.

– Nu ştiu, poate că l-au sacrificat... Trebuie să mă protejaţi!

Era culmea!

Căldura incendiului devenea insuportabilă. Toată partea dinspre strada Saraki ardea. Sirene se auzeau apropiindu-se. Deodată, doi „Blackwater" cu căşti şi armament apărură în fundătură, venind dinspre Maidaneh Massoud. Unul dintre ei înfipse ţeava puştii M 16 în burta lui Habib Noorzai şi urlă cât îl ţineau plămânii.

– Lepădătură! *Motherfucker!* I-ai omorât pe colegii noştri. O să te strivesc!

Malko nu avu timp decât să apuce capătul armei care începu să-i trepideze între degete, în timp ce rafala pulveriza câteva pietre. Habib Noorzai căzu în genunchi.

– Nu am făcut nimic! repetă el cu o voce scâncită.

Alţi doi „Blackwater" apărură, printre care şi „Spiderman".

– Îl ducem la Ariana, ordonă Malko. L-aţi anunţat pe John Muffet?

– *Yes, sir*, făcu „Spiderman".

– Sunt morţi în restaurant?

Faţa americanului se întunecă.

– Nu a ieşit nimeni. A fost o explozie şi s-a aprins totul brusc. Am încercat să intrăm, dar nu te puteai nici măcar apropia... Patru dintre ai noştri erau acolo. Şi destui clienţi...

– Luaţi-l! repetă Malko, arătând spre Habib Noorzai.

Înjurat, lovit cu crosa armei, afganul porni spre piaţa Massoud. Circulaţia era oprită. Pompierii încercau să stingă incendiul care consuma ceea ce mai rămăsese din Kolban Arman. Malko privi flăcările care devorau faţada. Fără intuiţia sa, ar fi ars şi el acolo.

Agenţii „Blackwater" îl îndesară pe Habib Noorzai într-un Land Cruiser. Unul dintre ei îi încătuşase mâinile la spate. Un altul se apropie de el, scoase un pumnal enorm şi îl apăsă cu vârful pe burtă.

– Dacă tu eşti vinovat, zise el, te spintec de viu, târâtură!

– Mergem la Ariana, repetă Malko.

Împins în maşină cu lovituri de picior, Habib Noorzai ajunse pe podea, încasând lovituri de la cei trei oameni de pe banchetă. Şoferul plângea în timp ce conducea, croindu-şi drum cu ajutorul claxonului. Cum un automobilist rămas în pană îi bloca drumul, coborî cu pistolul în mână!

Malko interveni pentru a-l împiedica să-l omoare pe loc. Un poliţist afgan, înspăimântat de aceste brute de pe o altă lume, îl ajută să împingă vehiculul din drum. În urma lor, un fuior de fum se ridica încă spre cer. Nu se mai auzea Habib Noorzai. Malko îşi zise deodată că nu se apropia de capătul misiunii.

*
* *

– Şaptesprezece morţi! anunţă John Muffet cu o voce slabă. Toţi clienţii au murit. Doar bucătarii s-au putut salva. Acoperişul s-a prăbuşit în câteva secunde. Conform poliţiei afgane, a fost vorba de un dispozitiv exploziv puternic, ascuns în tavan.

– Cum a fost declanşat?

– Nu se ştie încă nimic. Poate de un ceas. Sau cu un telefon mobil.

Malko revăzu deodată în minte telefonul mobil pe care îl strângea în mână Habib Noorzai când fugea...

– Unde este Noorzai? întrebă el.

– În încăperea alăturată, păzit de doi dintre *deputies*. „Blackwater" aproape că îl linşau.

Aveau motive...

Malko simţea încă în nas mirosul de ars. Puse întrebarea care îl rodea:

– Credeţi că sunt implicaţi talibanii?

Americanul ridică din umeri.

– Nimic nu este imposibil. Dar mi-aţi spus că Noorzai avea întâlnire în acel restaurant cu un taliban. Ei nu prea obişnuiesc să se omoare între ei fără motiv. Ori era un kamikaze utilizat pentru a-l lua pe Noorzai cu el pe lumea cealaltă. Am cerut omologilor mei afgani să verifice.

– În acest caz, remarcă Malko, nu l-ar fi lăsat să părăsească restaurantul.

Un înger trecu, acoperit de cenuşă. Nu mai rămânea decât o posibilitate.

Telefonul lui Malko sună. Era Maureen Kieffer. Vizibil neliniştită.

– A avut loc un atentat, zise ea. Eşti bine?

Malko îi povesti ce se întâmplase.

– Nemernicul de Noorzai, zise ea fără ezitare. Este specific paştunilor. Pentru ei, viaţa omenească nu contează.

– Vom vedea, făcu prudent Malko.

Se auzi ciocănind la uşă şi „Spiderman" intră în birou, cu ochii injectaţi de sânge. Meseria de „Blackwater" era de mare risc şi, în Irak, pierderile lor erau foarte mari. Dar era prima dată când pierdeau patru oameni dintr-o lovitură în Afganistan. În plus, într-un atentat în care nu erau ei cei vizaţi direct.

„Spiderman" arătă cu degetul răzbunător înspre John Muffet.

– Dacă nenorocitul de Noorzai este implicat, o să-i luăm pielea şi nimeni nu ne va împiedica...

Ieşi trântind uşa, chiar când suna telefonul. John Muffet răspunse, zise câteva cuvinte, închise şi îi spuse lui Malko:

– Ruhallah Saleh, şeful NDS, vrea să ne vedem. Mă duc.

– Eu o să merg până la hotel să mă schimb, zise Malko.

*
* *

Malko revenise la hotel Ariana de zece minute şi îşi bea cafeaua în biroul lui John Muffet unde îl escortase unul dintre adjuncţi, când şeful staţiei CIA reapăru.

Cu faţa schimbată.

– Noorzai a organizat atentatul! zise el.

– Cum s-a aflat?

– Unul din oamenii lui Saleh era în restaurant, pentru a-l supraveghea pe Habib Noorzai. L-a sunat

pe şeful lui cu câteva minute înainte de explozie, după ce identificase persoana cu care Noorzai lua masa. Un anume Salladin Yaqub, un investitor imobiliar.

– Cum! făcu Malko, stupefiat, nu era un taliban?

– Nu, Ruhallah Saleh bănuieşte că s-a folosit de el pentru a lăsa să se creadă că este o întâlnire „utilă". Ca să scape de dumneavoastră. Doar că, pentru asta, trebuia să vă elimine, pe dumneavoastră şi pe cei patru „Blackwater".

– Este incredibil! zise Malko. A planificat conştient moartea tuturor clienţilor restaurantului.

John Muffet îi aruncă o privire plină de amărăciune.

– Aşteptaţi, nu este totul. L-au găsit pe şoferul maşinii cu care Noorzai fugea. Unul dintre verii săi îndepărtaţi. Şi a vorbit! Noorzai îi promisese zece mii de dolari pentru a organiza atentatul şi a-l recupera. Când i-aţi interceptat, plecau să prindă un autobuz spre Kandahar...

– Dar e nevoie de profesionişti pentru a organiza un astfel de atentat, obiectă Malko.

Americanul zâmbi plin de compătimire.

– Aici, chiar şi copiii ştiu să folosească explozibili. Conform poliţiei, erau vreo cincizeci de kilograme de C-4. Telefonul lui Noorzai a declanşat explozia. Îşi pregătise bine lovitura. Abia ajuns afară, a declanşat explozia. Din Kandahar, probabil ar fi fugit spre Quetta. La adăpost. Ruhallah Saleh este nebun de furie. Vrea să-l predăm pe Noorzai pentru a-l judeca şi a-l spânzura.

Viitorul lui Hadji Habib Noorzai se întuneca. Talibanii voiau să-l ucidă, DEA să-l trimită înapoi la

închisoare, „Blackwater" să-l eviscereze de viu, iar justiţia afgană să-l spânzure...

Malko se acuza crunt că îi crezuse povestea. În ciuda experienţei sale, fusese păcălit. Habib Noorzai nu se dădea înapoi de la nimic. Să omori şaptesprezece oameni pentru a scăpa, trebuia să fie... Se scutură şi întrebă simplu:

– Ce facem, acum?

Încă nu avea chef să vorbească despre oferta făcută de DEA, cu totul sulfuroasă. La Kabul, căzuse într-o baie de orori. Prin comparaţie, Bagdad era un loc sfânt. Dacă ostaticii ar fi aflat ce se întâmpla...

John Muffet se aşeză comod în scaun, vizibil uimit.

– După ceea ce s-a întâmplat, mai aveţi scrupule să-l predaţi talibanilor? Ar fi cea mai bună soluţie.

Malko scutură din cap.

– Când începi să te comporţi ca un netrebnic, devii repede unul. Doar primul pas este mai greu.

John Muffet nu răspunse, mulţumindu-se să zică:

– Mai întâi, o să-l vedem pe acest *motherfucker*, concluzionă el.

– Langley este la curent?

– Despre atentat da, precum şi despre încercarea lui Noorzai de a fugi. Dar nu le-am spus încă despre responsabilitatea pentru explozie. Aşteptam probe.

Îşi sună secretara prin interfon.

– Să-l scoată pe Noorzai din cuşcă!

Câteva minute mai târziu, uşa biroului se deschise brutal, apărând Habib Noorzai, cu faţa însângerată. Afganul fu împins în cameră de cel care se

afla în spatele lui atât de violent, încât se întinse pe covorul din birou.

Un negru gigantic apăru în uşă, un „Blackwater" mare ca un munte, care anunţă în şoaptă:

– Iată clientul, *sir*!

Închise uşa cu o blândeţe neaşteptată. Habib Noorzai tocmai se ridica. Avea în continuare mâinile legate la spate. Când se uită la Malko, acesta îşi reprimă o senzaţie de dezgust. Ochii afganului nu se mai vedeau, în locul lor erau două umflături negricioase, hematoame care îl transformau într-un monstru.

Barba lui albă era plină de sânge. O bucată mare din pielea capului era carne vie, cu părul smuls. Probabil o lovitură de crosă. Buza superioară îşi triplase volumul. Rezemat de birou, reuşi să îngâme câteva cuvinte:

– Mă vor omorî!

Apoi se aşeză pe jos şi îşi sprijini capul de perete. Văzându-l aşa, ţi se făcea milă. Doar dacă nu îţi aminteai de ce era în această stare.

John Muffet se ridică şi veni să se aplece în faţa lui.

– *Mister* Noorzai, zise el lent, aţi minţit. Nu aveaţi întâlnire cu un taliban, ci cu un anume Salladin Yaqub, un investitor imobiliar. A murit şi el, ca şi cele patru gărzi de corp care vă asigurau protecţia, şi alţi clienţi ai restaurantului.

Afganul rămase tăcut, respirând greu, cu un şuierat uşor, apoi zise cu o voce slabă:

– Da, am spus asta pentru a avea o şansă să scap. Nu voiam să omor pe nimeni. Jur pe Allah şi pe Profet.

– Atunci, cine a plasat bomba?

– Talibanii, desigur. Ei vor să mă omoare...

– Vărul dumneavoastră a vorbit, zise rece şeful staţiei. Justiţia ţării dumneavoastră vrea să vă spânzure. Asta dacă prietenii noştri din „Blackwater" nu vă vor dezmembra înainte, când le voi spune adevărul...

Habib Noorzai scoase un geamăt sfâşietor, se rostogoli pentru a veni să se gudure ca un câine la picioarele şefului staţiei CIA.

– Nu, imploră el, mă vor sfâşia de viu!

– Atunci, spuneţi-ne adevărul.

Habib Noorzai îşi linse buza monstruoasă şi zise cu o voce aproape imperceptibilă:

– Verii mei. Ei au zis că pun o bombă mică... Doar pentru a face zgomot şi a ajuta la fuga mea. Regret, voi plăti preţul sângelui, aşa este obiceiul. Mulţi bani...

– O bombă mică! făcu gânditor John Muffet.

Fără să anunţe, lovi puternic cu piciorul în coastele afganului, care începu să scheaune ca un câine rănit. Se simţea că fusese masacrat înainte. Lăsându-l întins pe jos, se întoarse la birou şi sună.

Treizeci de secunde mai târziu, giganticul negru apăru în uşă, lingându-se deja pe bot.

– Duceţi-l în biroul secretarei mele, ordonă americanul. Dar nu-l atingeţi. Încă mai avem nevoie de el.

– OK, *sir*, vom aştepta, concluzionă negrul.

Nici nu avu timp să se apropie de Habib Noorzai. Acesta era deja în picioare... „Blackwater" îl împinse cu ţeava de la M 16 şi ieşiră din încăpere.

Malko se întoarse spre John Muffet care, cu faţa sobră, îşi aprinsese o ţigară de foi.

– Acest rahat merită prăjit pe scaunul electric la foc mic! zise americanul. Dacă îl las pe mâna „Blackwater"-ilor, este mort în seara asta. Şi nu într-un mod plăcut...

– Am o întrebare foarte simplă, rezumă Malko. Ne putem dispensa de el pentru a recupera ostaticii?

John Muffet rămase tăcut secunde interminabile, după care mărturisi:

– Nu ştiu. Talibanii cred că li-l vom preda, ceea ce ne oferă un răgaz. Trebuie să profităm pentru a pune la cale tot ceea ce este posibil. Pretinsese că vărul său, Farid, putea afla locul unde sunt ţinuţi. Cred că aşa este. Acum, cu ceea ce s-a întâmplat dimineaţă... Oricum, acest tip merită de o sută de ori moartea! A provocat cu sânge rece uciderea a aproape douăzeci de persoane, doar pentru a fugi liniştit. Nu văd niciun inconvenient în a-l livra talibanilor.

– Este o soluţie neplăcută, remarcă Malko.

Toată etica sa se prăbuşea în faţa acestei ipoteze. Desigur, Habib Noorzai nu merita nicio milă. Dar, în viaţă, când începi să te porţi ca adversarii, îţi pierzi foarte repede sufletul. Şi nu ai decât unul.

Un înger intră prin climatizare şi se învârti mult timp în cerc deasupra celor doi bărbaţi cufundaţi în gânduri.

Malko rupse tăcerea.

– Am întâlnit un agent DEA, care mi-a făcut o propunere în privinţa lui Noorzai. Un anume Bobby Gup.

John Muffet sări literalmente până în tavan.

– „Smiling Cobra"! Un netrebnic, îl cunoaşteţi?

Malko îi explică circumstanţele întâlnirii lor, graţie lui Maureen Kieffer, şi concluzionă:

– Soluţia lui este cu totul delicată, dar nu o putem exclude, în punctul în care ne aflăm.

– O să v-o coacă! făcu sobru John Muffet. Doar asta îl face să se simtă bine: să-şi înfunde cei mai buni prieteni. Aş putea să vă vorbesc despre el ore întregi...

– Îmi asum riscul, zise Malko. Doar dacă nu aveţi o soluţie militară credibilă.

Americanul oftă:

– Sunt două sute de tipi de la Forţele Speciale la Kandahar care sunt gata să radă toate satele din regiune. Dar ştiţi că nu vom găsi decât două cadavre.

– Sunt de acord, zise Malko, atunci să încercăm varianta lui Bobby Gup.

– Îi prefer încă pe Noorzai şi pe vărul său! Nu, vom mai discuta cu nemernicul şi vom încerca să aflăm dacă povestea cu vărul Farid ţine.

Dădu ordine secretarei şi, câteva minute mai târziu, Habib Noorzai fu împins în birou de mercenarul negru. John Muffet îl apostrofă imediat.

– *Mister* Noorzai, o să vă acordăm ultima şansă. Dacă o lăsaţi să vă scape, veţi avea de ales între prietenii dumneavoastră, talibanii, şi prietenii noştri, „Blackwater".

Habib Noorzai se aplecă mai mult şi gemu înlăcrimat.

– Vă jur pe Coran, vărul meu îmi spusese de o mică bombă. Nu voiam răul nimănui.

Simţind că exagera, se îndreptă şi zise pe un ton mai ferm:

– Este adevărat, este responsabilitatea mea, o recunosc...

Cu buzele umflate, vorbea greu, iar imaginea sa era respingătoare.

– Mi-aţi spus că vărul dumneavoastră Farid poate afla unde se găsesc ostaticii, începu Malko. Asta făcea parte din planul dumneavoastră pentru a ne păcăli sau era adevărat?

– O jur pe Coran, era adevărat! exclamă afganul, cu mâna pe inimă. *Inch'Allah*, este în continuare posibil, dar trebuie mers la Kandahar.

Malko şi John Muffet schimbară o privire, iar americanul îi zise lui Habib Noorzai:

– O să analizăm.

Sună, şi negrul uriaş reapăru.

– Legaţi-l de un calorifer în biroul secretarei mele, ordonă John Muffet. Şi nu-l mai loviţi.

– *Yes, sir,* răspunse cu o voce plină „Blackwater"-ul.

Făcu în aşa fel încât să-l lovească pe Habib Noorzai cu capul de perete, murmurându-i ceva la ureche. Afganul se întoarse, vizibil terifiat.

– Mi-a spus că va veni la noapte să-mi scoată ochii..., scheună el.

– Sunt doar vorbe, îl asigură şeful staţiei CIA.

Rămaşi singuri, cei doi se priviră.

– În Sud, triburile sunt încă influente, remarcă americanul. Poate nu sunt doar vorbe.

Se auzi ciocănind la uşă şi secretara depuse o telegramă pe biroul americanului. John Muffet o parcurse şi scoase o exclamaţie.

– *Jesus Christ!* Vine de la Langley. Cer să-l supunem pe Noorzai la un test cu detectorul de minciuni, în legătură cu atentatul. Dacă eşuează, vor să-l

predăm către DEA. Agenţia nu poate utiliza un criminal. Ne trimit un specialist al antenei FBI de aici.

– Sunt nebuni! explodă Malko. Şi soarta ostaticilor?

– Administraţia o cere! Mâna dreaptă nu ştie ce face mâna stângă...

– S-a terminat! concluzionă Malko. Mai bine îl suim în avionul de New York cât mai repede. Nu putem „uita" de acest test?

– *No way*[1]. Sunt obligat să mă conformez acestei porcării. Ştiu bine că nu va trece. Este vinovat. Până în măduva oaselor.

Malko se simţi ameţit. Misiunea facilă promisă de Frank Capistrano devenea un coşmar. De fiecare dată când avea impresia că face un pas înainte, dădea înapoi doi.

– Nu ne mai rămâne decât să ne rugăm la Diavol să-l inspire pe acest *motherfucker*, concluzionă John Muffet. Altfel, nu sunt şanse să revedem ostaticii în viaţă.

[1] Nici vorbă.

CAPITOLUL XI

Prăbuşit într-un fotoliu, cu electrozi pe piept şi pe carotide pentru a măsura presiunea arterială, Habib Noorzai contempla cu o privire buimacă detectorul de minciuni aşezat pe o masă joasă în faţa lui.

Îl instalaseră în biroul lui John Muffet, în compania unui tehnician al FBI, trimis de ambasadă la ora nouă fix. Doar şeful staţiei CIA şi Malko asistau la interogatoriu.

Descurajaţi deja...

Tipul de la FBI scoase o listă de întrebări din mapă, listă făcută în colaborare cu poliţia afgană.

– Prima întrebare, zise el: aţi încercat să scăpaţi de gărzile de corp în timpul mesei la restaurantul Kolban Arman?

– Da, răspunse fără ezitare Habib Noorzai.

Impasibil, tehnicianul FBI continuă:

– Ştiaţi că o bombă va exploda în restaurantul în care vă aflaţi?

Afganul scoase un „nu" calm.

– Aveaţi complici în tentativa de a scăpa?

– Nu.

– Aveţi vreo idee despre autorii acestui atentat?

– Nu.

– Aţi plecat cu câteva minute înainte de deflagraţie. Este o coincidenţă?

– Da...

– Negaţi, deci, că aţi avea vreo răspundere în acest atentat?

– Da.

– Deplângeţi moartea victimelor?

– Da.

Tehnicianul FBI se întoarse spre John Muffet.

– *Sir*, mai aveţi alte întrebări?

Şeful staţiei scutură din cap.

– Nu, cred că aţi acoperit toată problema. Decizia dumneavoastră trebuie respectată, adăugă el, fără a-şi face iluzii.

– Exact, *sir*, confirmă cel de la FBI, scoţând banda de înregistrare a variaţiilor presiunii arteriale a lui Habib Noorzai. Acest om este nevinovat...

John Muffet aproape că pică de pe scaun.

– Nevinovat? exclamă el. Dar este imposibil. Noi...

– Înregistrarea este oficială, *sir*, la nicio întrebare suspectul nu şi-a modificat tensiunea arterială.

Uitând de ostatici, John Muffet izbucni:

– Nenorocitul de aparat minte! Ştiu că este vinovat.

Supărat, tehnicianul FBI se revoltă.

– *Sir*, insistă el, acest detector de minciuni este infailibil. L-am folosit de sute de ori în Statele Unite şi a evitat numeroase erori judiciare. Acest model este cel mai sensibil pe care îl avem. Acest om nu este vinovat de crima de care este bănuit şi voi redacta raportul în cauză.

Habib Noorzai, cu mâinile încrucişate pe burtă, părea că doarme, calm ca un Buda. Tehnicianul îi dădu jos electrozii, închise valiza şi ieşi din birou, umilit şi revoltat.

Într-o stare de agitaţie, John Muffet sună să vină să-l ia pe Habib Noorzai din birou. Când rămase singur cu Malko, explodă.

– Este o nebunie! Chiar el a mărturisit! Cred că l-a cumpărat pe acest tip, altfel nu este posibil.

– Am văzut acelaşi fenomen în Vietnam, explică Malko. Acest aparat este conceput pentru interogarea americanilor care sunt buni cetăţeni, respectuoşi faţă de lege, într-o societate în care minciuna este o crimă abominabilă. Nu este cazul şi în restul lumii. În Vietnam, ca şi în Afganistan, oamenii mint precum respiră şi nu au nicio emoţie. Oricum, acest diagnostic ne convine: putem continua să-l utilizăm oficial pe Habib Noorzai.

John Muffet dădu din cap.

– Acest *son of a bitch* şi-ar sugruma şi mama, iar detectorul nu va vedea nimic...

– Probabil, confirmă Malko.

John Muffet îl privi, uimit.

– Sunteţi dispus să vă îmbarcaţi cu acest mincinos care omoară douăzeci de persoane fără să clipească...

Malko făcu un gest fatalist.

– Nu avem de ales. El ori „Smiling Cobra". Un om prevenit face cât doi. Mi s-a cerut să-i salvez pe cei doi ostatici. Voi face tot ce îmi stă în putinţă pentru a reuşi. Chiar şi cu anumite riscuri... De cât timp este nevoie pentru a fi prezentabil?

– Două zile, cred.

– OK. Planificaţi un zbor spre Kandahar poimâine. Nu-i spuneţi imediat, ca să mai fiarbă puţin. O voi lua şi pe Maureen Kieffer, pentru sfaturile ei bune. Şi cunoaşte şi ţara.

– Are şi un fund bestial, mormăi John Muffet, ale cărui valori tocmai se prăbuşiseră.

Malko nu comentă, auzind în minte cuvintele lui Frank Capistrano: „*A nice job.*" Ori era umor negru, ori consilierul special al Casei Albe nu cunoştea Afganistanul. În timp ce se gândea, telefonul mobil îi sună: un mesaj. Îl citi. Scurt.

„Să fiţi pe Salang Road, în faţa Arhivelor Naţionale la ora două. Singur."

– Talibanii se trezesc, constată Malko. Mă voi duce la această întâlnire.

– Nu vreţi escortă?

– Nu, cred că nu există niciun risc.

*

* *

Salang Road, una dintre cele mai lungi artere din Kabul, urca în pantă uşoară spre munţii pe care părea că îi poţi atinge cu mâna. Şoseaua din nord şi tunelul din Salang duceau spre frontiera cu Uzbekistan. Prăfuită, aglomerată de maşini diverse şi de negustori, era tipică pentru Kabul. Marginile erau acoperite de containere amenajate ca magazine, sau chiar ca locuinţe. Serveau pentru orice.

Malko se oprise în faţa micii clădiri maro a Arhivelor Naţionale şi înghiţea stoic praful de o jumătate de oră. Fără escortă. Păstrase totuşi pistolul H&K,

ascuns sub cămaşă, la curea. Oricum, toată lumea era înarmată în Afganistan... Se auzeau împuşcături din toate părţile. Zgomotul era asurzitor, între autobuzele pline, camioanele pakistaneze pictate şi nenumăratele taxiuri galbene în stare jalnică.

Unul dintre acestea se opri în faţa lui Malko. Pe banchetă, îl recunoscu pe tânărul care îl condusese la prima întâlnire. Acesta din urmă îi făcu semn, iar el urcă în taxiul care porni imediat, intrând pe un drum complet desfundat, unde oameni aşezaţi pe pământ vindeau păsări în cuşti.

– *Salam aleikum*, făcu politicos tânărul, scoţând un fular alb din buzunar. Qari Abdul Jawad vrea să vă întâlnească din nou.

Malko se lăsă docil legat la ochi. După vreo douăzeci de minute de hurducăială, opriră brusc.

Acelaşi scenariu. Ghidat ca un orb, Malko urcă nişte trepte din ciment, simţi mirosul de trandafir, apoi intră într-o cameră care mirosea a praf. Acelaşi decor. Ceaiul era deja pe masă. Qari Abdul Jawad sosi, în picioarele goale, zâmbind, de această dată fără turban, doar cu un capişon alb. Deveneau intimi... Ca prima dată, luă mâna lui Malko între ale sale şi îl întrebă pe un ton suav:

– Sejurul dumneavoastră la Kabul s-a desfăşurat bine? traduse tânărul, la fel de linguşitor.

– Aproximativ, pretinse Malko.

Qari Abdul Jawad nu clipi, dar pronunţă o frază lungă în limba paştună.

– Se pare că aţi scăpat unui atentat, traduse tânărul. Noi nu avem niciun amestec, bineînţeles, căci noi dorim o rezolvare pacifistă a problemei noastre.

Malko nu se putu abţine:

– Ştiţi cine este responsabil?

Qari Abdul Jawad gesticulă şi tânărul traduse cu greu, atât de repede vorbea.

– Habib Noorzai l-a organizat, împreună cu membri ai tribului său. Am aflat prin prietenii noştri din poliţie. Acest om este un criminal. Merită să fie spânzurat.

Malko vru să vorbească despre detectorul de minciuni, dar îşi zise că interlocutorii săi nu ar gusta un astfel de umor. Preferă să nu răspundă. Qari Abdul Jawad îşi reluă discursul, scărpinându-se la picior.

– Fraţii noştri din sud sunt îngrijoraţi, recită tânărul. Această operaţiune este mult întârziată. Este regretabil. În plus, avem impresia că încercaţi o altă soluţie.

Malko simţi cum i se scurge sângele din vene.

– Ce vreţi să spuneţi?

– Satul unde se află „oaspeţii" a fost survolat de elicoptere britanice, preciză talibanul. Fraţii noştri au avut impresia că vor fi atacaţi.

– A fost o impresie falsă, afirmă Malko. O simplă coincidenţă.

Numai să nu fi încercat americanii o lovitură complicată, fără să ştie el... Qari Abdul Jawad continuă pe acelaşi ton monoton în limba paştună, apoi scoase din pliurile robei sale o fotografie pe care i-o întinse lui Malko.

Acesta o examină şi simţi cum îi sare inima din piept: era Ron Lauder, în picioare, cu bustul înfăşurat de o centură de explozibili prinsă cu bretele!

– Ce vrea să însemne asta? întrebă el pe un ton neutru.

Tânărul traduse pe măsură ce vorbea Qari Abdul Jawad.

– Comandantul Dadullah, Domnul să-l apere până la sfârşitul vieţii, este foarte furios. Voia să-i omoare pe aceşti doi necredincioşi ca pe nişte miei şi ar fi făcut-o, fără intervenţia lui Qari Abdul Jawad.

– Îi mulţumesc, zise Malko, cu gâtul uscat.

Tânărul continuă.

– Mollahul Dadullah a anunţat că, dacă elicopterele mai survolează locul unde se află aceşti doi necredincioşi, îi va omorî.

Malko tresări.

– Dar, remarcă el, nimeni nu ştie unde se află! Cum să evite un survol accidental?

Qari Abdul Jawad zise ferm:

– Dacă vreţi să-i vedeţi în viaţă, niciun elicopter nu trebuie să mai survoleze provincia Hilmand. Altfel, vor merge în paradis.

– Voi transmite, promise Malko, băgând în buzunar fotografia abominabilă.

Întâlnirea părea încheiată, când Qari Abdul Jawad pronunţă câteva cuvinte în barbă.

– Qari Abdul Jawad ar vrea o dovadă a bunăvoinţei dumneavoastră, traduse tânărul, pentru a fi sigur de intenţiile dumneavoastră. Nu are încredere în infidelii care îşi trădează adesea promisiunile.

– Bineînţeles! aprobă Malko înmuindu-şi buzele în ceai. Ce doriţi?

Tânărul murmură un singur cuvânt, atât de încet, încât Malko crezu că nu a auzit bine. Îl puse să repete.

– O ureche, repetă vocea suavă a tânărului.

Malko crezu că are de-a face cu un cod.

– Ce vreţi să spuneţi?

Văzând uimirea sa, Qari Abdul Jawad izbucni în râs şi îşi atinse propria ureche, zicând un singur cuvânt:

– *Gogh.*

– O ureche, confirmă tânărul taliban. Nu a dumneavoastră, desigur, ci de-a lui Habib Noorzai. Nu contează care, precizã el, cu aplomb...

Se întorseseră în Evul Mediu. Malko, oripilat, protestă.

– Dar este imposibil!

Cei doi afgani îl priviră cu o mirare prefăcută.

– Imposibil? Nu, este foarte uşor de tăiat o ureche. Este suficient să aveţi un pumnal ascuţit. Ruşii se distrau tăind urechile fraţilor noştri *mujahedini* pentru a le vinde în Rusia.

Era adevărat, iar acest obicei se continuase în Cecenia.

– Nu vorbiţi serios, protestă Malko. Nu îl putem mutila pe Habib Noorzai.

– De ce? întrebă tânărul. Fiindcă oricum va muri.

Evident, răspunsul era dificil. În fond, îşi zise Malko, cereau doar un mic avans din livrarea lui Habib Noorzai, destinat să fie ucis ca un miel. Dacă îi lipsea o ureche, nu avea prea mare importanţă. Era o logică implacabilă.

– Este imposibil, concluzionă Malko cu o voce fermă. Nu face parte din negociere.

Qari Abdul Jawad se arată dezolat, iar tânărul traduse dezamăgirea lui.

– În acest caz, fraţii noştri din Hilmand vor fi obligaţi să-i taie prizonierului o ureche. Nu ne vom atinge de femeie, fiindcă noi respectăm femeile.

Din nou, Malko simţi cum îi îngheaţă sângele. Evident, interlocutorul său vorbea cât se poate de serios. Se trecea de la o oroare la alta. Şi cu ce raţionament să-i combată pe aceşti furioşi?

Qari Abdul Jawad continuă şi tânărul taliban traduse cu vocea lui blândă:

– Doar pentru a vă arăta că dorim ca această situaţie să se încheie repede.

– Putem să vă dăm bani, propuse Malko, fără nicio condiţie...

Qari Abdul Jawad scutură din cap. Nu voia bani. Voia o ureche a duşmanului lor. Chestiune de principiu. Malko nu mai ştia cum să iasă din această situaţie nebunească. Cu ei trebuia să fie atent la ce promitea. Nu glumeau... Tăcerea se prelungea. Qari Abdul Jawad se ridică şi zise o frază scurtă.

– Este ora rugăciunii, zise tânărul taliban. Qari Abdul Jawad vrea să-i ceară Domnului sfaturi.

O ureche sau două? Când ieşi, Malko îi zise tânărului:

– Nu vorbeaţi serios....

– Ba da, recunoscu el. Mollahul Dadullah este un tip foarte dur. Şi-a pierdut un picior în războiul contra ruşilor. Ştie ce înseamnă suferinţa. Se teme că nu este luat în seamă.

Malko voia să afirme că nu aceasta era intenţia lui, când o rafală de armă automată se auzi afară.

Tânărul taliban sări în picioare, scotoci printre haine şi scoase un pistol enorm.

– Ne-aţi trădat, strigă el. Sunt americani. Veţi muri!

Malko văzu gaura neagră a ţevii, la zece centimetri de ochi, şi îşi zise că, efectiv, va muri.

CAPITOLUL XII

Malko se străduí să rămână impasibil, privind, dincolo de ţeava armei, ochii înnebuniţi ai tânărului taliban. Îi vedea indexul crispat pe trăgaciul deja pe jumătate apăsat. Nu era departe de eternitate.

– Calmaţi-vă, zise el, nu am spus nimic nimănui. Sunt aici pentru a recupera ostaticii, nimic altceva.

Tânărul păru că se mai calmează, se uită spre uşă, strigă ceva, fără să obţină un răspuns. Malko nici măcar nu încercă să scoată pistolul H&K. Celălalt ar fi avut de zece ori timp să-l omoare.

– Nu ştiu ce se petrece, insistă el, să mergem să vedem!

Deodată, tânărul taliban se întoarse cu viteza unei cobre, ameninţându-l din nou.

– Nu mişcaţi. Vreţi să scăpaţi!

Malko nu avu timp să-i răspundă: o rafală violentă izbucni din nou afară. Instinctiv, tânărul se aplecă.

Casa era luată cu asalt, dar de cine?

*

* *

Kotali Babrak lovi violent cu piciorul în tabla albastră a porţii casei pe care o asalta. Însărcinat de Ruhallah Saleh să-l urmărească pe agentul CIA care era în contact cu un taliban, primise ordin să-l aresteze pe cel cu care avea întâlnire. Americanii nu

încetau să se plângă că Serviciile afgane nu făceau nimic şi nu arestau niciun taliban la Kabul. Trebuia deci să le dovedească contrariul...

– Înapoi! le strigă el celor doi oameni ai săi.

În urmă cu cinci minute, oprise vechea sa Lada pe drumul desfundat din cartierul Khushal Khan Mena, la nord de şoseaua Ghasni, în faţa casei unde un fals taxi îl lăsase pe agentul CIA şi pe un tânăr afgan. Cât anunţă centrala, porni atacul.

Mai întâi, prezentându-se la uşă şi sunând. Lângă poartă, era un post de pază improvizat, din placaje, dotat cu două *charpois*[1], unde stăteau doi paznici zdrenţăroşi. Imediat ce îl văzură sunând, unul dintre ei ieşi şi îl întrebă ce voia.

– Poliţia. Vrem să-l vedem pe cel care locuieşte aici, zise poliţistul. Deschide-ne.

Fără niciun cuvânt, paznicul, cu Kalaşnikovul în mână, lovi de mai multe ori în uşa metalică. Câteva clipe mai târziu, uşa se întredeschise, apărând un bărbos suspicios. Kotali Babrak îi zise:

– Securitatea statului! Vrem să-l vedem pe proprietar.

Abia avu timp să se dea la o parte: o rafală izbucni, trasă prin panoul metalic, iar adjunctul său se prăbuşi fără cuvinte, lovit în plin în piept. Uşa se închise apoi violent.

Cu pistolul în mână, poliţistul se întoarse spre cei doi paznici:

– Lăsaţi armele!

[1] Paturi rudimentare.

Aceştia se conformară fără să discute: plătiţi cu o sută douăzeci de dolari pe lună de o firmă de pază afgană, nu aveau chef să moară... Furios, Kotali Babrak ceru întăriri prin radio. Se aplecă spre adjunctul său care încă respira slab, iar privirea lui zări taxiul galben oprit ceva mai departe, cu un bărbat la volan.

– Du-te să-l arestezi, Atuk, ordonă el unuia dintre oamenii săi.

Acesta porni în fugă pe solul denivelat. În momentul în care se apropia de taxi, unicul său ocupant scoase braţul prin geamul portierei şi trase de trei ori cu un pistol. Poliţistul se clătină, căzu şi rămase nemişcat, întins pe spate, urlând de durere, cu un glonţ în coloana vertebrală.

Treizeci de secunde mai târziu, falsul taxi se pierdea în circulaţia de pe şoseaua Ghasni...

Kotali Babrak se precipită spre celălalt poliţist şi se aplecă spre el. Suferea teribil şi nu putea vorbi. Colegul său privi în jur, căutând ajutoare, însă nu văzu decât o moschee şiită unde, în timpul războiului civil din 1992, militanţii şiiţi din Herat torturaseră oribil zeci de femei pe care le închideau de vii în camere frigorifice.

Neputincios, nebun de furie, Kotali Babrak aşteptă mai multe minute înainte ca două vehicule pline cu poliţişti înarmaţi până în dinţi să apară pe străduţă.

Asaltul putea reîncepe.

– Aruncaţi o grenadă, ordonă el, adăpostindu-se lângă zid.

Unul dintre oamenii săi aruncă o grenadă rusească peste poartă. Avu loc o explozie asurzitoare,

metalul se pulverizã, apoi Kotali Babrak lovi puternic cu piciorul în uşa care se deschise în cele din urmã. Se duse spre grãdinã, urmat de oamenii sãi.

*
* *

Malko şi tânãrul taliban se priviră câteva secunde. Împuşcãturile încetaserã şi casa părea abandonatã.

Deodatã, avu loc o explozie surdã şi unul dintre geamurile camerei se sparse. Treizeci de secunde mai târziu, un bãrbat în *camiz-charouar*, cu un Kalaşnikov în mânã, apãru în dreptul geamului şi îi strigã ceva tânãrului care îl supraveghea pe Malko. Acesta ezitã, amenințând în continuare cu pistolul, îi aruncã o privire rãutãcioasã lui Malko, apoi sãri fãrã niciun cuvânt spre uşã şi dispãru. Nu ieşise de un minut, cã alte împuşcãturi izbucniră afarã, însoţite de vociferãri.

Prudent, Malko se întinse pe jos. Bunã precauţie: mai multe rafale pulverizarã toate geamurile camerei, resturi de zidãrie zburarã din pereţi, o gravurã care reprezenta un verset din Coran fu spartã. Acoperit de cioburi, Malko auzi paşi, apoi vorbe, şi uşa se deschise sub o lovitură de picior. Îşi sãltã capul pentru a întâlni privirea furibundã a unui mustãcios, cu un Kalaşnikov în mânã, care îi ordonã ceva în limba dari. Malko se ridicã încet, cu mâinile deasupra capului. Alţi doi bãrbaţi apãrurã, forţându-l sã se lipeascã de perete, şi îl percheziţionarã, descoperind pistolul H&K. Ceea ce îl costã o puternicã lovitură de crosã în şale...

Apoi, îi puserã cãtuşe, cu braţele la spate, şi îl forţarã sã se aşeze.

Încercă să angajeze o conversaţie, dar niciunul dintre cei care erau în casă nu vorbea engleza... Nu avea decât să aştepte. Erau, evident, poliţişti, dar cum ajunseseră acolo?

Încercară să-l interogheze, în van, apoi doi dintre ei îl duseră până la un vechi 4x4 parcat afară. Văzu un cadavru în grădină, dar nicio urmă de Qari Abdul Jawad sau de tânărul taliban.

Maşina 4x4 demară. Scuturat ca un prun, înghesuit între doi mustăcioşi care miroseau a ceapă, se resemnă.

*

* *

Încordat, Ruhallah Saleh asculta raportul subordonatului său. Din fericire, agentul CIA pe care îl urmăriseră nu fusese atins în atac. Americanii ar fi fost nebuni de furie. Aşteptând, era foarte frustrat. Operaţiunea s-a soldat cu un bilanţ negativ. Pierduse doi oameni, plus un rănit care va rămâne paralizat toată viaţa, şi nu arestaseră pe nimeni. Scotocind casa, oamenii săi descoperiseră un tunel rudimentar care dădea la cincizeci de metri mai departe într-o baracă, în mijlocul unui teren viran. Toţi ocupanţii casei fugiseră pe acolo. Proprietatea figura pe numele unui comerciant de condimente din Kandahar, care nu venea niciodată pe acolo. Găsiseră câteva documente, două Kalaşnikovuri, muniţii şi explozibili. Altfel spus, nimic. Nici nu ştia măcar adevăratul nume al celui cu care avea întâlnire agentul CIA. Paznicii pretindeau că nu-l cunosc. În orice caz, dăduse peste o celulă clandestină a talibanilor.

Resemnat, ridică telefonul şi îl sună pe John Muffet pentru a veni să-şi recupereze agentul.

Acest caz cu ostatici începea să-l agaseze. După masacrul de la restaurant, această operaţiune ratată avea un gust amar. Iar talibanii nu ar mai risca niciun contact la Kabul.

*
* *

Malko regăsi cu plăcere confortul din Land Cruiserul blindat al lui John Muffet. Sediul NDS aflându-se chiar în spatele cartierului general al ISAF, recuperarea sa nu durase prea mult. Îşi frecă maşinal încheieturile, povestindu-i şefului staţiei ce se petrecuse.

– M-au urmărit! concluzionă el. Sper că talibanii nu consideră că noi avem vreun amestec.

John Muffet scutură din cap.

– Nu le plac afacerile cu ostatici. Şi-au zis că, punând mâna pe un important taliban, ar putea, şi ei, să negocieze ceva. Dar ceilalţi sunt şmecheri. Prevăzuseră o cale de evadare...

– Numai să nu întrerupă talibanii negocierile, se nelinişti Malko. Păreau nervoşi.

Când îi povesti treaba cu urechea, americanul se descurajă.

– Netrebnicii vor să-l schingiuiască pe Ron! concluzionă el. Au mai făcut-o în Irak. Ori blufează, pentru a ridica preţul.

– Trebuie lămurită această neînţelegere, concluzionă Malko. Problema este că nu am nicio cale de a-l găsi pe acest Qari Abdul Jawad.

– Există o şansă mică să accepte un nou contact, zise sobru John Muffet.

În mod clar, „parazitările" se multiplicau, complicând şi mai mult o sarcină deja dificilă.

– Nu mai este nimic de făcut la Kabul, decise Malko. Îl voi suna pe Mohammad Saleh Mohammad la Kandahar, să-i cer să încerce să trimită un mesaj talibanilor. Noi nu avem niciun amestec în ceea ce s-a întâmplat şi venim la Kandahar. Cu Habib Noorzai. Acest jurnalist pare să aibă o legătură permanentă cu talibanii de acolo. Ei au telefonul meu. Dacă vor să mă contacteze, o pot face.

– Sper că vor vrea, oftă americanul.

Aşteptând un ipotetic nou contact cu talibanii, trebuia să mizeze totul pe propunerea vărului Farid Noorzai de a localiza ostaticii. Cu condiţia ca Habib Noorzai să nu-i tragă pe sfoară. Acesta redevenea cheia eliberării celor doi ostatici.

– Voi comanda un avion pentru mâine, anunţă John Muffet. Şi voi face un nou raport de etapă către Langley.

*
* *

Ochii lui Habib Noorzai se mai dezumflaseră, i se curăţase barba, iar buza superioară îşi reluase un aspect aproape normal. Doi „Blackwater" îl instalară pe un scaun, cu mâinile legate la spate, şi se retraseră.

– Domnule Noorzai, zise John Muffet, am decis să vă acordăm provizoriu încredere. Pentru a ne ajuta, graţie vărului dumneavoastră Farid, să-i localizăm pe cei doi ostatici. Acceptaţi să veniţi la Kandahar?

Afganul făcu o grimasă şocată:

– Dar, bineînţeles. Am venit în Afganistan pentru a vă ajuta. Puteţi să mă dezlegaţi? Mă dor foarte

tare încheieturile. Sunt nevinovat de tot ce mă acuzaţi, acum o ştiţi!

John Muffet se înroşi. Aplecat în faţă, strigă cu voce glacială:

– Domnule Noorzai, aparatul a declarat că sunteţi nevinovat, dar noi, noi ştim că sunteţi vinovat. Aţi provocat conştient moartea a şaptesprezece persoane pentru a scăpa dumneavoastră. Dintre care patru americani...

Evident, viaţa cetăţenilor SUA conta triplu... Afganul nu se intimidă.

– Nu am făcut nimic! repetă el, convins.

John Muffet făcu un gest plictisit.

– OK. Amintiţi-vă doar că cei însărcinaţi să vă apere sunt gata să vă facă bucăţi dacă îi lăsăm. Faptul că vă folosim vă oferă o şansă de a vă salva viaţa mizerabilă. Aveţi trei zile pentru a ne aduce ceva concret. Dacă reuşiţi, veţi fi liber şi veţi avea tot interesul să scăpaţi foarte repede şi să nu vă întâlniţi cu anumite persoane. Dacă eşuaţi, vă vom schimba cu ostaticii noştri şi ştiţi ce vă aşteaptă... Asta dacă nu preferaţi să vă întoarceţi în închisoare pentru tot restul zilelor.

– Voi recupera ostaticii, afirmă Habib Noorzai. Am încredere deplină în vărul meu Farid.

– Vom pleca mâine, precizează John Muffet. La Kandahar, ne vom caza la cartierul Forţelor Speciale, situat în afara oraşului.

Afganul protestă imediat.

– Voi fi obligat să iau legătura cu diverse persoane.

– *Forget it,* i-o tăie americanul, nu veţi mai rămâne singur. Dacă vă duceţi la o întâlnire, amintiţi-vă

că va fi mereu un lunetist gata să vă spulbere capul, dacă faceţi o mişcare greşită. Aşa sau nimic.

– OK, bâigui Habib Noorzai.

John Muffet se uită la ceas.

– Până atunci, vă veţi întoarce în celula dumneavoastră.

Sună şi cei doi „Blackwater" îl conduseră pe afgan fără prea multă blândeţe. Malko se uită la american.

– Nu va fi uşor, făcu el sobru.

John Muffet scutură din cap.

– Totul cade pe umerii dumneavoastră. Eu sunt obligat să rămân la Kabul. Imediat ce Noorzai va fi la Kandahar, îşi va alerta toţi membrii tribului. Au simţul familiei, acolo... Va trebui să jucaţi cu fineţe.

– Ştiu, zise Malko. Cum v-am spus, vreau să o iau cu mine şi pe Maureen Kieffer. Ea mi-a propus şi poate fi de folos. Cunoaşte ţara.

– OK. Nu o voi menţiona în raportul către Langley, promise John Muffet, fiindcă, în principiu, este interzis. Dar o cunosc, are o reputaţie bună. Vă conduc la Serena. Nici vorbă să ne mai asumăm riscuri.

În momentul în care voiau să iasă, un *deputy* al lui John Muffet apăru şi îi întinse lui Malko o cutie din carton. O deschise, descoperind pistolul H&K confiscat de poliţiştii afgani.

– Vin să vă iau la ora opt de la Serena, îl anunţă şeful staţiei. Cu Noorzai şi „baby-sitters". Ocupaţi-vă de d-ra Kieffer.

*

* *

Răcoarea din holul de la Serena îi păru plăcută lui Malko. Din nou, erau 40 de grade la Kabul, după

o furtună care făcuse să coboare temperaturile cu douăzeci de grade. Vremea se schimba la fiecare oră.

Un bărbat instalat într-un fotoliu se ridică şi veni spre el. Malko îl recunoscu după mustaţă: era Bobby Gup, agentul DEA.

Cei patru „baby-sitters" aşezaţi pe canapele, echipaţi, înarmaţi, nu îl scăpau din ochi. Americanul îi întinse mâna lui Malko.

– Aveţi timp să bem un pahar?

Dificil de refuzat. Se duseră în sinistra cafenea, fără alcool. Bobby Gup nu pierdu timpul.

– Aţi scăpat la mustaţă din restaurant, zise el după ce gustă din cafea. Acest nemernic de Noorzai aproape că reuşise. Amândoi am fi păţit-o...

– Cum aţi aflat?

„Smiling Cobra" îşi arătă dinţii strălucitori.

– Kabul este un sat unde „Blackwater" au pierdut patru dintre ai lor... Vă spusesem că Noorzai este o lepădătură.

Malko ridică din umeri.

– Nu sunt aici pentru a elibera certificate de moralitate, ci pentru a recupera ostatici.

Bobby Gup se aplecă spre el.

– OK. Vă amintiţi de oferta mea?

– Bineînţeles.

– Vreţi să participaţi?

– Încerc altceva.

Ca un bun jucător de poker, Bobby Gup nici nu clipi.

– Este dreptul dumneavoastră, recunoscu el. Dar eu lansez operaţiunea începând de mâine. Nu ştiu cât timp va lua, dar odată ce voi recupera acest opiu, nu vom mai putea face nimic...

– Cu atât mai rău! făcu Malko.

Bobby Gup insistă cu o voce grăbită:

– Amintiţi-vă, nu vi se cere nimic ilegal. Doar să-l înapoiaţi pe Noorzai pentru a sta acolo unde trebuie pentru restul vieţii: într-o închisoare americană bună, unde va fi tratat omeneşte. După ce, bineînţeles, vom recupera ostaticii pentru dumneavoastră.

– Ştiu, făcu Malko, dar încerc mai întâi să o fac chiar eu.

– *That's your choice*[2]. Dar interpreta mea, Tatiana, pleacă spre Kandahar mâine, cu un zbor al UNHAS. Va locui la pensiunea Continental din Kandahar. Va face legătura cu informatorul nostru. Dacă vă răzgândiţi, iată telefonul ei.

Îi întinse lui Malko o carte de vizită, se ridică şi dispăru într-o clipă. Malko băgă cartea de vizită în buzunar. Nu trebuia să neglijeze nicio posibilitate. Mai rămânea să o întrebe pe Maureen Kieffer dacă mai voia să-l însoţească la Kandahar.

Aceasta răspunse imediat la apelul lui şi întrebă:

– A avut loc un incident în vestul oraşului, astăzi. Poliţia a luat cu asalt o casă. Eşti implicat sau nu?

– Sunt implicat, zise Malko. Îţi voi explica. Spune-mi, mai vrei să mergi la Kandahar?

– Bineînţeles! făcu sud-africana fără ezitare. Când?

– Plecăm mâine devreme, de la Serena. Ar fi mai bine să vii din seara asta.

– Voi fi acolo într-o oră, zise ea simplu. Mergem cu un zbor UNHAS?

---

[2] Alegerea vă aparţine. (n. trad.)

– Nu, particular.

– Bine, aş putea să-mi iau artileria.

– Poate fi periculos, sublinie Malko.

– Am trăit mereu în pericol, zise ea. Primul cadavru l-am văzut la şaisprezece ani. Era fratele meu. Un negru îi înfipsese un baston lung în ochi, până la creier. Pe curând.

Malko se îndrepta spre cameră, când telefonul îi sună scurt: primea un mesaj. Îl deschise şi citi. Sângele îi fugi din obraji. Textul era foarte scurt, în engleză:

„Bismillah Al-Rahin Al-Rahman[3], tribunalul islamic al emiratului din provincia Hilmand a hotărât că americanul Ron Lauder este vinovat de spionaj şi l-a condamnat la decapitare. Sentinţa va fi executată pe 14 Jawza 1386."

Era răspunsul talibanilor la incidentul din timpul întâlnirii cu Qari Abdul Jawad.

Malko se întoarse, se duse la recepţie şi întrebă:

– În calendarul roman, cu ce dată corespunde 14 Jawza 1386?

Angajatul făcu un calcul rapid, după care anunţă:

– Este peste patru zile, *sir*.

---

[3] În numele lui Allah, Atotputernicul şi Milostivul.

CAPITOLUL XIII

Doi bărboşi cu turbane, în robe lungi, negre, se sărutau cast pe pista aeroportului din Kandahar, în rafalele de vânt fierbinte care, umflându-le robele, îi făcea parcă să semene cu nişte corbi enormi gata să-şi ia zborul. Unul urcă în micul Beechraft care pleca spre Herat, iar celălalt se întoarse în aerogara deschisă în bătaia vânturilor. Acest aeroport supradimensionat, cu arcade cu alură orientală, era complet pustiu, luminat de lămpi cu abajur prinse pe perete, aprinse în plină zi.

Construit în urmă cu patruzeci de ani, nu fusese folosit prea mult şi toate ghişeele erau pustii, abandonate în praf. Doar câteva aeronave comerciale aterizau la Kandahar, deşi era cel mai important oraş din sudul Afganistanului. Leagănul mişcării talibane. Câteva zboruri ale Kam Air, un Ariana 727 din când în când şi Boeingurile 737 noi-nouţe ale generalului Dostom, care luau pasageri când nu mai aveau opiu de transportat.

Malko termină de coborât pasarela avionului Hercules C-130 cu senzaţia că i se turna metal topit pe umeri. Erau peste 50 de grade. Elicele avionului C-130 care îi adusese de la Kabul tăiau aerul fierbinte ca nişte ventilatoare uriaşe.

Avea senzaţia că se usucă pe loc.

Inspectă peronul. În afară de Beechraft, care se îndrepta spre pista de decolare, era pustiu. În depărtare, două F-16 americane decolară într-un zgomot infernal, pornind la vânătoare de talibani. Pe aeroport erau mai ales avioane militare, americane şi afgane. Te-ai fi crezut în Arizona; o Arizona mizeră, cu stânci parcă aşezate în deşert şi munţi cât vedeai cu ochii. Aerul se dilata din cauza căldurii.

Malko avu, fugitiv, un sentiment de descurajare: chiar era capătul lumii... Un bătrân, cu o caschetă de baseball pe care scria „Custom Officer"[1], apăru de sub acoperişul aerogării şi îl întrebă:

– Aţi adus ziare de la Kabul?

Nu avea. Americanul scoase un mormăit dezamăgit. Cu pistolul la şold, el era cel care filtra puţinii călători, în compania câtorva militari afgani zdrenţăroşi şi nonşalanţi, prăbuşiţi sub arcadele acestui aeroport fantomă.

Habib Noorzai coborî la rândul său scara metalică a avionului C-130, scăpat de cătuşe, urmat de cei patru îngeri păzitori care se moleşeau deja sub soarele de plumb topit. Cu echipamentul lor monstruos, parcă ar fi fost ţestoasele Ninja. Fără să ezite, afganul îngenunche şi sărută betonul fierbinte! Avea o figură aproape umană, ochii i se dezumflaseră, doar rana urâtă de la scalp îi dădea un aer de lepros.

Malko îl apostrofă.

– Trebuie să-l contactaţi imediat pe vărul dumneavoastră, Farid. Sunteţi direct interesat...

---

[1] Vameş.

– O să-l sun imediat, îl asigură Habib Noorzai.

În seara din ajun, John Muffet venise la Serena cu cei opt „baby-sitters" pentru a discuta situaţia după sinistrul mesaj de la mollahul Dadullah, care anunţa execuţia programată a lui Ron Lauder.

Ceea ce semnifica ruperea negocierilor. Nu mai rămânea decât vicleşugul sau forţa. Prin intermediul vărului său Farid, Habib Noorzai era ultima lor şansă. Apoi, nu mai rămânea decât „planul B" complicat al lui Bobby Gup, agentul DEA. Iar timpul curgea. Aceste patru zile de graţie aveau să treacă foarte repede.

Era o şansă mică să fie vorba de un bluf, dar nu se puteau juca în felul ăsta cu viaţa ostaticilor.

Maureen Kieffer coborî şi ea din C-130, cu Kalaşnikovul după gât, ochelari negri, cămaşă închisă şi pantalon mulat, lada frigorifică în mână, în care se aflau şase sticle de Taittinger brut. Malko zări trei vehicule Humwee, care păreau că vin dinspre capătul aeroportului şi care se opriră lângă avionul de transport.

Din primul coborî un colos de aproape trei metri, în ţinută de luptă, cu cască, acoperit de o veritabilă armurărie. Ecusonul de pe pieptul său anunţa „Colonel Steve J. Davidson".

Îi întinse lui Malko o mână cât o labă de hipopotam.

– *Welcome in Kandahar,* zise el, cu un accent din sud. Domnul Linge?

– Eu sunt.

– Sunt comandantul FOB a Forţelor Speciale din provincia Kandahar. Am primit ordin să vă găzduiesc.

Într-o clipită, se urcară în vehiculele care traversară pista. Ofiţerul american sesiză prezenţa lui Maureen Kieffer.

– Este o bază militară. *The lady has a clearance*[2]?

– Are! afirmă Malko. Face parte din dispozitivul meu. De altfel, se află pe lista pe care aţi primit-o de la CentCom.

Colonelul Davidson se înclină în faţa acestui limbaj marţial. După douăzeci de minute de mers în plin deşert, ajunseră la piciorul unui enorm masiv stâncos în formă de dinte, care domina orizontul. În mijlocul unui spaţiu întins. Nu se vedea nimic din Kandahar.

Convoiul urmă un interminabil zid ocru, culoarea deşertului, pentru a ajunge la intrarea unui complex gigantic, O poartă metalică neagră, deasupra căreia trona inscripţia „Camp New Frontier", apărată de două foişoare, saci de nisip, obstacole şi o duzină de soldaţi vizibil nervoşi, care trebuiau să fiarbă deja sub carapacele lor.

Intrară într-o curte în mijlocul căreia flutura drapelul american. Era un amestec de spaţii descoperite, clădiri vechi şi construcţii moderne, stil prefabricat. În capăt, Malko văzu şase elicoptere Chinook, aliniate în faţa unei moschei!

– Aici era reşedinţa mollahului Omar, îi informă colonelul Davidson. Avea chiar şi un adăpost subteran. Am mai aranjat noi câte ceva.

---

[2] Doamna are autorizaţie?

Aparatele de climatizare se vedeau pe toate faţadele. Ofiţerul îi conduse la o clădire lungă, nouă, în care domnea un frig glacial. Cartierul musafirilor.

– Este o cafenea care serveşte drept sală de mese, anunţă colonelul. Aveţi fiecare câte o cameră. A mea este chiar în faţă. Spuneţi-mi de ce aveţi nevoie.

În timp ce ceilalţi se instalară în cameră cu o aparenţă spartană, Malko întrebă:

– Colonele, ştiţi de ce suntem la Kandahar?

– Negativ, *sir*. Ştiu doar că este vorba de o misiune „secret defense". Am primit ordin să vă pun la dispoziţie, în caz de nevoie, întregul dispozitiv pe care îl comand. Am, permanent, o sută patruzeci de oameni operaţionali şi şase Chinook pentru a-i transporta. Plus două Appache şi două Blackhawk. Nu utilizăm niciodată transportul terestru. Este prea riscant. Pot să apelez şi la forţele aeriene ale NATO. Au F-16. Pot interveni pe o rază de 150 de mile. Cu un preaviz de două ore.

– Mulţumesc, zise Malko, dar pentru moment, nu întrevăd operaţiuni militare. La ce distanţă suntem de Kandahar?

– Aproximativ şaisprezece kilometri. Dar nu avem dreptul să mergem acolo.

– Eu am dreptul, preciză Malko. Am nevoie urgent de un vehicul. Nu un Humwee.

– Avem vehicule 4x4, dar nu sunt blindate şi au numere de înmatriculare militare, făcu colonelul Davidson. Câţi oameni vreţi pentru escortă?

– Niciunul, răspunse Malko, doar un şofer care să vorbească engleză şi paştună.

Ofiţerul se încruntă.

– *Sir*, niciun afgan nu are aprobare să intre în baza noastră. Trebuie să cer de la Kabul.

Odată instalată, Maureen Kieffer li se alăturase. Interveni în discuţie şi îi propuse lui Malko:

– Am un client bun aici. O să-l sun să ne trimită o maşină. Ar fi mai discret.

– Atenţie, sublinie colonelul Davidson, nu va putea intra în bază. Este *off limits* pentru afgani.

– Ne va prelua din exterior, i-o tăie Malko. Sunaţi-l pe client.

În timp ce Maureen Kieffer se ducea în camera ei, Malko se duse în a lui. Era o urgenţă absolută: să încerce să reia legătura cu răpitorii celor doi ostatici. Pentru aceasta, nu avea decât o singură soluţie, Mohammad Saleh Mohammad, jurnalistul care mai trimisese o dată un mesaj de la talibani.

Formă numărul, fără succes. Încercă de vreo douăsprezece ori. Primea semnal de ocupat sau o voce afgană îi spunea că numărul nu era în reţea. În fine, auzi o voce îndepărtată, aproape imperceptibilă. După câteva minute, reuşiră să vorbească destul de normal. Jurnalistul îşi amintea perfect de Malko.

– Sunt în Hilmand, explică el, să fac reportaje. Nu voi fi la Kandahar înainte de ora patru după-amiază.

– Unde ne putem întâlni?

La Kandahar, nu era niciun loc de întâlnire posibilă. Nicio cafenea, niciun restaurant iar unica pensiune frecventată de străini era, probabil, supravegheată de talibani.

– Cunoaşteţi moscheea mollahului Omar? întrebă Mohammad Saleh Mohammad. În nordul oraşului, chiar în faţa universităţii.

– O voi găsi, îl asigură Malko. Cum ne vom recunoaşte?

– Vă voi recunoaşte eu, afirmă jurnalistul. Acolo, nu vin niciodată străini. *Inch'Allah*, la ora patru.

Uşurat, Malko se duse în camera lui Habib Noorzai. Afganul îi adresă un zâmbet larg.

– Farid nu este la Kandahar în această dimineaţă, dar se va întoarce. Am lăsat mesaje peste tot. Mă va suna.

Părea foarte sigur pe el...

– Sper că nu mă mai păcăliţi! îl ameninţă Malko, înainte de a ieşi din cameră, pentru a da de Maureen Kieffer.

– Clientul meu, Hussein, ne pune la dispoziţie un 4x4 cu şofer. Sunt pe drum, anunţă ea. Într-un sfert de oră, ieşim.

– Cine este clientul dumneavoastră?

Ea zâmbi.

– Un afacerist de pe aici. Cumpără de la Herat Mercedesuri furate din Europa, mi le dă să i le blindez şi le revinde la baronii drogurilor prudenţi.

Ar fi sărutat-o: orizontul se lumina cât de cât. Aşteptară până în ultima clipă pentru a sta cât mai puţin în soare. Când ieşiră, găsiră un Cherokee 4x4 alb, în faţa intrării în bază, încercuit de detaşamentul de gărzi. Un mustăcios dotat cu o burtă considerabilă, într-o *djellaba* de un alb strălucitor, cu ochelari, coborî să-i întâmpine. Vorbea foarte bine engleza.

– Domnul Hussein mi-a spus să mă pun la dispoziţia dumneavoastră, anunţă el. Mi-a dat şi nişte fistic pentru dumneavoastră.

Îi întinse sud-africanei un enorm pachet de fistic şi întrebă:

– Unde vreţi să mergeţi?

– La sediul Crucii Roşii, zise Malko.

*

* *

Parcă ar fi fost un oraş mexican. Bulevarde largi, care se intersectau în unghi drept şi care se pierdeau în deşert. Nicio clădire cu etaj, dar mult praf, taxiuri galbene şi nişte ciudate ricşe, tricicluri acoperite, pictate în culori puternice, semănând cu tuk-tukurile thailandeze.

Străzile încinse de căldură erau aproape pustii. Buticuri, magazine jalnice, terenuri virane care alternau cu câteva vile noi, foarte kitsch... Kandahar nu respira nici opulenţă şi nici şarm. Trecură peste un mic canal unde se jucau copii şi în care alţii spălau. Maşina 4x4 albă, cu numere locale, trecea neobservată.

Douăzeci de minute mai târziu, se opri în faţa unei porţi pe care atârna sigla CICR: ajunseseră. Sărind din maşină, Malko zări, de cealaltă parte a străzii rectilinii şi pustii, mai multe mogâldeţe albastre pe marginea bordurii. Îi trebuiră câteva secunde pentru a realiza că era vorba de femei îmbrăcate în *burqa*, care cerşeau, nemişcate ca nişte pietre sub cele 50 de grade de căldură...

Trebui să sune, să discute cu un bărbos ştirb şi scheletic până să vadă venind un responsabil al Crucii Roşii.

– Sunt coordonatorul pe Kandahar al CICR, anunţă el. Tony Hamilton. Cu ce vă pot ajuta?

Malko îi dădu cartea sa de vizită, explicându-i misiunea.

– Lucrez pentru guvernul canadian în cazul a doi ostatici deţinuţi de talibani. Ştiu că aţi mai intervenit în cazuri similare.

Ajunseră toţi trei în biroul climatizat, care dădea spre o grădină cu piscină, iar Malko relată rapid primele sale contacte cu răpitorii, explicând că legătura fusese întreruptă, fără a preciza cum. Inutil să-l sperie.

– Ne puteţi ajuta să reluăm legătura? cerul el.

Britanicul dădu din cap, încurcat.

– Statutul meu îmi interzice să intervin în negociere, zise el. Pot doar, când totul este aranjat, să merg să recuperez ostaticii. Aceşti umanitari au fost foarte imprudenţi. Îi pusesem în gardă.

Malko nu încercă să-l facă să înţeleagă adevărata calitate a celor pe care încerca să-i salveze, şi îşi încheie vizita. Din această parte, nu ar avea niciun ajutor.

*

* *

Suzie Foley plângea fără încetare, chircită. Fiindcă era femeie, nu îi puseseră lanţuri la picioare, dar o afgană în *burqa*, înarmată cu un Kalaşnikov, nu o scăpa din ochi. Nu mai număra zilele de când era închisă, renunţase să se mai spele şi nu supravieţuia decât mâncând puţin orez cu degetele. Ceea ce era mai rău era singurătatea şi tăcerea. Niciuna din femeile care se ocupaseră de ea nu vorbea engleza. Nu o maltratau, îi dădeau să mănânce şi să bea. Ca şi cum ar fi hrănit un animal...

Cuşca ei măsura doi metri pe doi. Un fel de şopron unde erau tot felul de lucruri. Noaptea, şobolanii alergau peste tot, urcându-se pe ea, provocându-i veritabile crize de nervi.

Uneori, Suzie Foley se ruga, blestemând cerul. Era prea injust.

Pentru prima dată de mai multe zile, văzuse un bărbat care stătuse la distanţă pentru a vorbi cu ea, ca şi cum ar fi fost ciumată. Şi, într-o engleză stricată, îi dăduse o veste abominabilă: un aşa-zis tribunal islamic pronunţase o sentinţă cu moartea împotriva lui Ron Lauder! Conform spuselor lui, fiindcă americanii întrerupseseră negocierile, tovarăşul ei fusese condamnat la decapitare, ea urmând să fie eliberată după aceea pentru a arăta lumii compasiunea talibanilor faţă de femei... Dar lucrul cel mai abominabil era oferta care îi fusese făcută: talibanul o întrebase dacă dorea să asiste la executarea prietenului ei!

De atunci, Suzie Foley era devastată!

Nu se simţea capabilă să asiste la o asemenea oroare. Şi, pe de altă parte, ce ar fi gândit Ron Lauder văzând că este abandonat în acest moment oribil?

Suzie Foley începu să plângă din nou, blestemându-i pe cei care nu reuşeau să-i elibereze. Avea impresia că se află pe altă planetă, în mâinile extratereştrilor. În acea clipă, decise să nu mai mănânce. În starea de slăbire în care se afla, nu avea să reziste mult.

*

* *

Domul albastru în formă de obuz al moscheii a cărei construcţie, decisă de mollahul Omar, fusese

întreruptă de retragerea talibanilor, se vedea de la mai mulţi kilometri. Probabil pentru a uita de modesta *madrasa* de la începuturile vieţii lui, în satul Sangisar, şeful spiritual al talibanilor botezase acest superb edificiu, la nord de Kandahar, chiar în faţa universităţii, moscheea Profetului.

Şoferul maşinii 4x4 opri în faţa unui şir de clădiri pătrate, în care funcţionau săli de clasă şi dormitoare.

Malko se duse la moscheea neterminată, chiar în faţă. Doar domul era terminat, protejând o sală largă deschisă pe laterale, iar pe jos acoperită cu un covor. Într-un colţ, un scaun gol amintea că această moschee funcţionase. Pe esplanada din beton care înconjura moscheea, studenţi citeau sau se odihneau la umbră. În interiorul moscheii propriu-zise, era îngrămădeală. Unii se rugau, prosternaţi spre Mecca, alţii dormeau, întinşi la umbră, pe covoare prăfuite, alţii studiau. Nimeni nu părea să-i dea atenţie lui Malko. Bineînţeles, Maureen rămăsese în maşină. Inutil să declanşeze o mişcare...

Paştunii adoptaseră pentru femei tradiţia germanică a celor trei K: *Kinder, Kuche, Kirche*[3]... Adăugând *burqa*...

Se întoarse la Toyota.

– Nu a sosit, zise el.

Ceasul Breitling arăta ora patru şi jumătate. Trecură douăzeci de minute. Studenţii se plimbau între clădiri şi moschee. Căldura era în continuare la fel

[3] Copii, bucătărie, biserică.

de apăsătoare. În fine, Malko zări un vehicul care hurducăia pe drum, venind dinspre şoseaua asfaltată ce ducea la Hilmand. Un taxi care opri în faţa universităţii. Coborâră trei bărbaţi, mai degrabă tineri. Taxiul parcă mai la umbră, iar cei trei nou-veniţi se îndreptară spre moschee. Cel din fruntea lor era înalt, slab, bărbos, îmbrăcat cu o ţinută tradiţională albă care flutura în vânt. Văzând maşina 4x4, îi lăsă pe cei doi însoţitori şi se îndreptă spre vehicul.

Malko coborî şi veni în întâmpinarea lui.

– Dumneavoastră m-aţi sunat? întrebă afganul.

– Sunteţi Mohammad Saleh Mohammad?

– Da.

– Am mai vorbit deja, preciză Malko. Ştiţi că mă ocup de eliberarea ostaticilor. Or, am pierdut legătura cu cei care îi ţin închişi. Ultima dată, dumneavoastră i-aţi contactat. Aţi putea să mai încercaţi?

Jurnalistul afgan aruncă o privire speriată în jurul lui şi îi făcu semn lui Malko să-l urmeze. Se opriră la umbra moscheii.

– Este adevărat, zise Mohammad Saleh Mohammad, am unu sau două numere pe care le pot apela. Dar aici totul este periculos. Talibanii utilizează adesea un limbaj dublu, iar unii nu sunt decât tâlhari la drumul mare. Nu folosesc maşina mea pentru a merge să fac reportaje deoarece mi-e teamă să nu fiu oprit de oameni care îmi vor tăia gâtul pentru a mi-o fura; după aceea, se va zice că talibanii...

– Cei doi tineri care sunt cu dumneavoastră sunt tot jurnalişti? întrebă Malko.

– Nu, sunt studenţi la agronomie, care voiau să-şi revadă satul înainte de a pleca să lucreze în India.

Talibanii interzic frecventarea universităţii. Ei vor ca toată lumea să studieze în *madrase*, doar Coranul şi religie. Dacă aceşti studenţi se duceau în satul lor, erau omorâţi, cu siguranţă. Atunci, au profitat de taxiul meu...

Fermecătoare ţară. Malko începea să se ude de transpiraţie.

– Aţi auzit zvonuri în legătură cu ostaticii? întrebă Malko.

– Nu, nu, zise jurnalistul. Talibanii comunică direct cu cei care sunt dispuşi să plătească răscumpărarea...

– Unde sunt ţinuţi?

Jurnalistul scutură din cap.

– Îi mută tot timpul. Chiar dacă britanicii îşi multiplică patrulele, nu ocupă satele, iar noaptea ţinutul le aparţine talibanilor. Jurnalistul italian care a fost răpit a fost mutat de şaptesprezece ori din ascunzătoare!

– Ce mă sfătuiţi dumneavoastră? întrebă Malko. Mi-au trimis un mesaj prin care anunţau executarea peste trei zile a bărbatului ţinut ostatic.

Mohammad Saleh Mohammad zâmbi.

– Asta nu înseamnă neapărat că vor pune ameninţarea în practică. Mollahul Dadullah este foarte şmecher, vrea să facă să crească preţul. Dar poate să-l şi execute. Adesea sunt ilogici.

– Mă puteţi ajuta? întrebă îngrijorat Malko.

Jurnalistul se gândi.

– Am un număr unde las uneori mesaje, iar ei mă sună înapoi de fiecare dată. Pot să le trimit un mesaj în care să spun că dumneavoastră căutaţi se

reluaţi legătura. Îmi lăsaţi numărul de telefon mobil. Dar dacă Dadullah chiar vrea să execute ostaticul, nu va folosi la nimic...

– Trebuie încercat, pledă Malko.

Privi cum afganul tastează un text, apoi îl trimite, îi dădu numărul lui de telefon şi întrebă:

– Care este nivelul de pericol aici?

– Depinde de moment... Uneori, talibanii intră în oraş seara pentru câte o operaţiune. F-16 de la bază decolează şi îi urmăresc. Au fost două sau trei atentate sinucigaşe, dar nimic foarte grav. Guvernatorul provinciei chiar luptă împotriva lor. A jurat să obţină pielea mollahului Dadullah.

– Este antitaliban?

Afganul zâmbi.

– Nu, Dadullah i-a confiscat o foarte mare cantitate de opiu...

– Vreţi să vă duc înapoi în oraş? propuse Malko.

– Nu, mulţumesc, am taxiul meu. Unde locuiţi, dacă trebuie să vă revăd?

– În tabăra Forţelor Speciale americane, mărturisi Malko.

Jurnalistul se încruntă.

– Nu voi putea merge acolo. Dacă aş fi văzut acolo, aş fi omorât pe loc. Chiar întâlnindu-vă aici, îmi asum nişte riscuri. Sunt, cu siguranţă, simpatizanţi ai talibanilor printre studenţii acestei moschei. Totuşi, cum sunt jurnalist, mi se tolerează anumite legături.

Îi strânse îndelung mâna, concluzionând:

– *Inch'Allah*, sper să rezolvaţi problema.

Se îndepărtă spre taxiul său. Malko îşi zise că făcuse într-o zi tot ceea ce era omeneşte posibil.

Trebuia să aştepte reacţiile. Doar că, odată cu asfinţitul, nu mai rămâneau decât trei zile până la expirarea ultimatumului talibanilor.

– Ţi-a spus lucruri interesante? întrebă Maureen Kieffer când el urcă în maşină.

– Nu mare lucru, mărturisi Malko, încearcă să-i contacteze pe talibani.

*

* *

Habib Noorzai era ocupat cu telefonul mobil, de la plecarea lui Malko. Din când în când, un „Blackwater" întredeschidea uşa şi îi arunca o privire pe cât de gurmandă, pe atât de feroce... Abia aştepta să-l masacreze.

Afganul era pe cale să-şi alerteze tot tribul pentru a pune mâna pe vărul său Farid. Când acesta din urmă evocase posibilitatea de a localiza ostaticii, nu îl crezuse nici pe jumătate. Chiar şi mai puţin. Era motivul pentru care încercase să scape de americani, la Kabul. Acum, vărul Farid reprezenta singura şansă de a-şi salva pielea. Telefonul îi sună. Era una din zecile de persoane pe care le sunase.

Îl localizaseră în fine pe vărul Farid şi îi transmiseseră SOS-ul lui Habib Noorzai. Urma să-l sune imediat ce se întorcea la Kandahar. În noaptea aceea ori a doua zi dimineaţă.

Apoi, ar trebui ca Farid să se ţină de promisiune.

*

* *

Deşertul se colora în mov, magnific. Încă o jumătate de oră şi se făcea noapte. Întors în tabără,

Malko aspira avid aerul răcoros al climatizării. Rugându-se în tăcere. Doar trei zile mai erau.

Zgomotul unui avion cu elice se auzi în depărtare. Era ora la care „Spectres" decolau, pentru a-i hărţui pe talibani: avioane C-130 Hercules, dotate cu mitraliere şi tunuri. Acolo unde atacau, nimeni nu supravieţuia, mai ales în acest deşert, fără nici cel mai mic adăpost.

Maureen Kieffer, întinsă lângă el pe patul îngust de campanie, îşi băgă o mână sub cămaşa lui.

– Relaxează-te, îl sfătui ea. Faci ceea ce poţi.

Aveau fiecare câte o cameră, dar, revenind din oraş, ea venise în a lui. Deodată, se ridică de parcă l-ar fi înţepat un scorpion: telefonul mobil vibra la pieptul lui. Apoi, scoase un sunet slab.

Un mesaj.

Schimbă o privire cu sud-africana, ezitând să-l citească. Era foarte probabil răspunsul la mesajul dat de jurnalistul afgan, Mohammad Saleh Mohammad. Dar ce fel de răspuns?

Maureen îi luă tandru telefonul din mâini şi îl deschise.

– Dumnezeu să fie de partea noastră, zise ea.

CAPITOLUL XIV

Malko citi la rândul lui mesajul, redactat în engleză:

„Întâlnire mâine la ora cinci la Abasa Shrine."

Jocul de-a şoarecele şi pisica reîncepea. Ce voia cu adevărat mollahul Dadullah? Tot acest circ nu era decât o sinistră comedie?

– Ce este Abasa Shrine? o întrebă el pe Maureen.

– Dacă îmi amintesc bine, o colină la vest de Kandahar, care serveşte ca loc de promenadă şi de picnic, vinerea. Este şi un altar ridicat în memoria unui om foarte bun şi foarte generos...

Vineri era a doua zi. Numai de-ar putea Habib Noorzai ca, între timp, să dea de vărul său!

În acest complex, Malko avea impresia că este într-o celulă de închisoare. Niciun zgomot, doar din când în când un avion care trecea foarte jos, înainte de aterizare.

– Voi veni cu tine, propuse sud-africana, te voi aştepta în maşină. *My God!* Este foarte cald aici.

Calmă, îşi dădu jos cămaşa, apărând într-un sutien alb ce contrasta cu pielea bronzată. Deodată, Malko se gândi mai puţin la ostatici. Privirile lor se întâlniră şi Maureen zâmbi.

– Vrei? Este minunat să am un bărbat care să mă posede.

În timp ce o mângâia pe bust, ea începu să-l masturbeze. Tocmai îi scosese membrul tare şi îl masa uşor, când se auzi un ciocănit slab la uşă. Tresăriră amândoi.

– Cine este? strigă Malko.

– *Haroye* Malko?

Era vocea timidă a lui Habib Noorzai. Maureen se dădu la o parte. Malko îşi aranjă hainele şi deschise uşa: afganul corpolent stătea în uşă, zâmbind, cu un „Blackwater" pe urmele sale. Chiar şi în această incintă extrem de securizată, nu îl scăpau din ochi nicio clipă.

– Am veşti bune, anunţă Habib Noorzai. Vărul meu Farid poate afla unde sunt ostaticii. Va fi la Kandahar mâine dimineaţă. Avem întâlnire la ora nouă.

– Unde?

De când cu evenimentele de la Kabul, nu avea încredere în întâlnirile stabilite de Habib Noorzai.

– La birourile unui alt văr de-al meu, care se ocupă cu drepturile omului.

Stătea aplecat spre Malko, ca un cocostârc neîndemânatec, dar cu un cioc redutabil.

– Foarte bine. Vom merge, concluzionă acesta din urmă. Dar cu escorta dumneavoastră obişnuită.

– Va trebui să rămână afară, pledă afganul. Şi să îmi scoateţi şi cătuşele, care au un efect rău. Familia mea crede că sunt complet liber, că îi ajut pe americani din recunoştinţă.

Malko îl privi cu răceală.

– De acord, dar la prima mişcare suspectă, vă trag un glonţ în cap.

– *Baleh!*

Habib Noorzai se retrase mergând cu spatele, fericit de această perspectivă care ar fi îngheţat pe oricine. Pielea scalpului începea să i se cicatrizeze, dar era încă foarte afectată... Malko se întoarse spre Maureen, care îmbrăcase la loc cămaşa.

– Este ora de cină. Vrei să ieşi?

Ea izbucni în râs.

– Unde? Nu sunt decât două sau trei restaurante jegoase în Kandahar. Niciun străin nu le frecventează. Este periculos pentru că ar putea atrage talibanii. De la lăsarea nopţii, vin prin oraş.

Ajunseră în cantina rezervată ofiţerilor, între nişte pereţi albi ca de spital, cu ospătari cu craniul ras şi privirea goală. Pentru a supravieţui, fumau toţi haşiş ca nebunii.

Salată, roşii, hamburger, cartofi prăjiţi, plăcintă cu mere. S-ar fi crezut într-un bar din fundul Texasului. Şi fără alcool. Habib Noorzai rămăsese în camera lui. Singurul avantaj: era climatizată... Într-o jumătate de oră se înnoptase. Pentru a se distra, ieşiră într-una din curţile interioare; trebuiau să fie încă 45 de grade... Cerul, înstelat, era minunat.

Un F-16 decolă într-un urlet de reactoare şi, aproape imediat, rafale scurte izbucniră. Imposibil de aflat de unde veneau. În curtea alăturată, un Chinook vopsit în negru îmbarca în linişte soldaţi echipaţi pentru o misiune de susţinere a trupelor canadiene.

Ciudat război.

Cantina se golise. Soldaţii, lipiţi de telefoanele mobile pentru a pălăvrăgi pe internet cu familia lor sau pentru a se uita la filme porno, aveau interdicţie

să iasă. Malko inspiră aerul fierbinte. Unde se puteau afla cei doi ostatici? Şi în ce stare? Fu traversat de un gând oribil: şi dacă talibanii voiau să se întâlnească pentru a-i înmâna o ureche a lui Ron Lauder? Cu ei totul era posibil.

Aici, erau foarte departe de animaţia din Kabul. Kandahar, deşi capitala provinciei cu acelaşi nume, era un mic oraş şters, fără niciun şarm, cu câteva moschei şi două străzi aglomerate, cele din bazar. Două axe importante se intersectau aici: Jallalabad-Herat şi Uruzgan-Spin Boldak, dar la ora nouă seara toată lumea dormea, chiar şi în timpuri obişnuite. Talibanii îl strângeau într-o plasă invizibilă, pândind cea mai mică breşă de securitate.

Se întoarseră în cameră, simţind şocul plăcut al climatizării. În momentul în care erau pe culoar, Maureen îi propuse:

– Nu mi-e somn, o să ne uităm la un film... Abia încăpeau pe patul îngust, făcut doar pentru o persoană. Malko schimbă programele: în afară de ştiri, doar filme porno. Plictisit, lăsă televizorul pe un film german, în care două „turiste" nemţoaice se rătăciseră în „gay Paris", apoi închise ochii, istovit de acea zi.

Moţăia pe jumătate adormit, când simţi o mână care se strecura spre sexul lui, cuprinzându-l. Pe ecran, un membru redutabil invada gura unei „turiste". Evident, acest prim-plan nu o lăsă indiferentă pe sud-africană. Rapid, Malko intră în armonie cu filmul. Deodată, simţi gura lui Maureen cuprinzându-i membrul!

– Păcat, şopti ea, că nu te pot stropi cu şampanie.

Îi cuprinse pieptul, dându-i jos sutienul, şi îşi frecă mădularul întărit între sânii calzi şi catifelaţi.

Pe ecran, o roşcată voluptuoasă era sodomizată sălbatic. Maureen îşi frecă pubisul de el şi începu să se onduleze gemând, fără să se oprească din supt. Simţea cum seva îi urcă din adânc. Ea se frecă de el tot mai repede şi, în momentul în care el se eliberă în gura ei, ea gemu răguşit, lipită de el: tocmai juisase... Filmul continua, dar nu mai erau interesaţi. Ea se ridică chicotind.

– O să dormim bine!

A doua zi era una importantă. Malko se rugă în sinea lui ca Habib Noorzai să nu-i ducă de nas. Zgomotul unui elicopter aflat în apropiere îi aminti unde se aflau şi stinse televizorul.

*

* *

Cei patru „Blackwater", încorsetaţi în „armură", îi priviră cu regret pe Habib Noorzai şi pe Malko, care intrau în imobilul unde aveau întâlnire. Mai multe 4x4 erau parcate în curte. Era la primul etaj. Abia se deschisese poarta, că un afgan slab, cu barbă rară şi bărbie proeminentă, îl întâmpină pe Habib Noorzai aruncându-se în braţele lui. Îmbrăţişările durară mai multe minute. Se gudurau ca nişte animale. Habib Noorzai făcu prezentările.

– Excelentul Kadir Noorzai, al treilea frate al vărului mamei mele. Are un rol foarte important aici, anchetează pagubele colaterale ale bombardamentelor.

Unul din pereţii marii încăperii era acoperit cu fotografii oribile, reprezentând corpuri dezmembrate în urma bombardamentelor ISAF. Cu un colţ special pentru copii...

Luară loc pe divanele care se întindeau pe lângă pereţi, şi li se aduse ceai. O climatizare slabă menţinea temperatura la 30 de grade şi, foarte repede, ajunseră leoarcă toţi. Îmbrăcat în *camiz-charouar* maro, grasul Habib Noorzai părea complet inofensiv, dar Malko nu îl scăpa din priviri, pregătit de orice. Introdusese un cartuş pe ţeava pistolului H&K şi nu ar fi ezitat să-l folosească.

Se discuta cam pe lângă subiect. În afgană. Habib Noorzai se întoarse spre Malko.

– Îl aşteptăm pe vărul meu Farid. Vine de departe. El este cel care...

În fine, la ora zece, un personaj maiestuos apăru în uşă. Un bărbat înalt, cu un turban negru, a cărui „coadă" îi atârna până la genunchi. Avea un nas coroiat impozant, cu trăsături fine şi privirea ageră. Habib Noorzai îl îmbrăţişă îndelung. Se sărutară de trei ori şi îl prezentă pe Malko. Noul venit îl măsură din priviri imediat.

– Vărul meu Farid vine de la Spin Boldak, explică Habib Noorzai. Se scuză pentru întârziere.

Patru bărbaţi în ţinută de camuflaj, cu turbane, acoperiţi de cartuşiere, intraseră în încăpere în urma lui Farid şi se aşezaseră direct pe jos, într-un zgomot metalic. Prezenţa lor modifica apreciabil raportul de forţe, dar nu păreau agresivi... Malko remarcă, la încheietura mâinii vărului Farid, un enorm ceas din aur, un cronograf Breitling presărat cu diamante,

care trebuia să valoreze salariul pe un secol al unui poliţist local.

Nu era un ţăran sărac.

Discuţia în afgană între cei doi veri se prelungi interminabil, apoi Habib Noorzai anunţă:

– Vom lua masa. În onoarea dumneavoastră, vom utiliza furculiţe şi cuţite.

Emoţionantă intenţie. Dar tot nimic despre ostatici.

Trecură într-o sufragerie. Masa era acoperită de platouri cu orez, carne de oaie, pui, salate, sticle de apă minerală şi băuturi acidulate. Cei patru bărbaţi se instalară la masă, în timp ce gărzile lor de corp rămăseseră aşezate direct pe sol, în jurul mesei.

Era meniul obişnuit afgan: *chicken kebab*, *lamb kebab*, *şaşlîk*, *dal*, salate, cutii enorme de fistic şi grămezi de mango.

Malko îl studia pe vărul Farid, evident nu prea obişnuit să folosească furculiţa. Aproape că îşi înţepase mâna de câteva ori... Deodată, cu un acces de râs, puse furculiţa jos şi băgă mâna în salatiera cu orez şi şofran, adunând un cocoloş şi ducându-l direct la gură. Reveniseră la lucrurile esenţiale. Pentru câteva minute, nu se auzea decât sunetul mestecatului.

Apoi, vărul Farid, care avea o inimă mare, luă o bucată zdravănă de pui de pe tavă şi o aruncă gărzii sale celei mai apropiate. Practic, direct în gură! Ceilalţi convivi îl imitară, cu excepţia lui Malko. Calme, gărzile păreau fericite, deloc jenate de acest mod primitiv de acţiune. Cu mâinile pline de grăsime şi sos, se ştergeau de hainele lor maro care mai văzuseră alte lucruri şi mai rele.

Parcă erau în *Vizitatorii*...

Se îmbuibară cu fructe, pătând covoarele vechi, şi la urmă băură ceai din pahare mici.

Discret, Noorzai „drepturile omului" se retrase şi se intră în subiect. Mai întâi, un monolog lung al lui Habib Noorzai întrerupt de câteva întrebări. Afganul se întoarse apoi spre Malko.

– Vărul meu Farid crede că ştie unde se află ostaticii.

Malko simţi cum pulsul îi creşte cu viteza luminii.

– Este sigur?

Un nou schimb de vorbe între cei doi veri.

– Da, traduse Habib Noorzai. Într-un sat care se află pe teritoriul tribului său. Sătenii îi spun totul.

– Ştie cum sunt păziţi şi unde?

– Într-un loc unde se depozitează opiu, traduse Habib Noorzai. Sunt vreo jumătate de duzină de talibani.

– Îi putem surprinde?

Vărul Farid zâmbi, dând explicaţii volubile.

– Desigur, traduse Habib Noorzai, dar oamenii săi nu sunt obişnuiţi cu acest gen de operaţiune.

– Ce este de făcut, atunci?

În schimbul de replici în limba paştună, Malko înţelese cuvântul *americans*... Habib Noorzai traduse:

– Crede că ar fi mai bine ca americanii să intervină; ei ştiu să facă astfel de lucruri... Apoi, nu vrea să se ştie că este amestecat în această treabă. Ar avea probleme.

– Dar fără el, cum să acţioneze? Talibanii sunt precauţi, desigur.

– Ne va da un ghid, un om din tribul său, afirmă Habib Noorzai.

– Ce vrea în schimb?

Habib Noorzai traduse şi vărul Farid făcu un gest de mare senior.

– Nu vrea nimic, traduse Habib Noorzai. Doar prietenia dumneavoastră. Consideră că luările de ostatici contravin învăţăturilor Coranului.

Vărul Farid se uită la cronograful Breitling constelat cu diamante şi se ridică.

– Are întâlnire cu guvernatorul provinciei, explică Habib Noorzai. Este un om foarte important. Dacă vreţi să faceţi ceva, spuneţi-i-o.

Cu mâna pe inimă, vărul Farid se înclină în faţa lui Malko şi ieşi, înconjurat de războinicii lui soioşi. Malko simţea nevoia să se frece la ochi... I se aducea pe o tavă de argint ceea ce căuta de la sosirea în Afganistan.

– Este serios? îi zise lui Habib Noorzai.

Acesta din urmă părea că pluteşte pe un norişor. În loc să răspundă la întrebare, zise neliniştit:

– Dacă merge, suntem chit. Pot să rămân aici?

De această dată, nu se prefăcea, se simţea. Moralul lui Malko crescu considerabil.

– Bineînţeles, făcu el, eu îmi văd de treaba mea.

– Atunci, ce îi spun lui Farid?

Ochii lui bulbucaţi păreau că se măriseră în volum. Era un fricos.

– Trebuie să îmi iau anumite măsuri de siguranţă, zise Malko. Îi voi da răspunsul înainte de sfârşitul zilei. Acum, ne întoarcem.

„Blackwater"-ii îşi recuperară calul de bătaie cu o plăcere evidentă, iar Maureen întrebă imediat:

– A mers bine?

– Pare promiţător, recunoscu el. Aproape prea frumos.

Când îi relată conversaţia avută, sud-africana afişă un scepticism crunt.

– Este o şmecherie! Nu am mai văzut un paştun să dea ceva fără să ceară nimic în schimb. Acest Farid ar fi putut să-ţi ceară zece milioane de dolari pentru această informaţie.

– Ce crezi?

– Nu ştiu nimic, mărturisi ea, dar ai grijă.

– Crezi că nu trebuie să alegem varianta asta?

– Imposibil, zise ea, ţi-ai reproşa-o toată viaţa. După părerea mea, ar trebui să-l previi pe Noorzai că va fi tăiat în bucăţi dacă este vreun şiretlic...

– Cred că-i sincer, mărturisi Malko.

– Atunci, dă-i drumul. E mai bine decât cu „Smiling Cobra".

– Îl voi suna pe John Muffet, conchise Malko. Doar el poate lua această decizie.

– Nu uita întâlnirea ta de la ora cinci, de la Abasa Shrine, îi reaminti ea. Poţi să ai o surpriză plăcută.

Malko nu răspunse: de la sosirea la Kabul, nu mai credea în surprize plăcute.

*

* *

Suzie Foley se simţea aproape bine. De când hotărâse să se înfometeze până la moarte, nu mai

înghiţise nimic. Două castroane de orez stăteau neatinse lângă ea, iar ceaiul negricios care i se servea seara, la fel. Îşi zise că, în cele din urmă, era o moarte plăcută. Puţin câte puţin, se detaşa de viaţă, fără suferinţă.

Încolăcită, nemişcată, abia respira, ca un animal care hibernează.

Femeia care se ocupa de ea părea nemulţumită de această atitudine. Aproape la fiecare oră întredeschidea uşa pentru a vedea dacă se atinsese de mâncare.

*
* *

John Muffet părea perplex la telefon, după relatarea lui Malko. Graţie unei linii sigure puse la dispoziţie de Forţele Speciale, puteau vorbi fără reţinere. Şeful staţiei de la Kabul sfârşi prin a spune:

– Trimit un mesaj către Langley. Ei trebuie să ia decizia.

– Este ora patru dimineaţa pe coasta de est, remarcă Malko.

– Voi face tot ce pot, promise americanul. Mai este şi întâlnirea dumneavoastră de la ora cinci. Sunaţi-mă din nou după aceea.

*
* *

Colina Abasa Shrine semăna cu un furnicar. Sute de oameni se înghesuiau pe marginile peluzei în terase, accesibile pe scări din piatră şi poteci care urcau până în vârf acest muntişor. La dreapta, se înălţa carcasa unui hotel neterminat, cu o vedere impecabilă spre deşert.

Peste tot, negustori ambulanţi ofereau tot ce era necesar pentru picnic. Parcarea era plină de motociclete, maşini şi ricşe.

Era promenada de vineri.

Malko se uită la Breitling: cinci fără zece.

– Du-te! zise Maureen, te supraveghez eu.

Îi dăduse liber şoferului afgan dat de clientul său local şi conducea ea maşina 4x4.

– OK, acceptă Malko. Pe curând.

În momentul în care deschidea portiera, ea îi zise:

– Nu remarci nimic?

– Nu.

– Sunt mii de oameni aici, zise ea, dar nicio femeie şi nicio fată...

Era impresionant! Malko se uita degeaba la şirurile de oameni care urcau sau coborau, nu văzu nicio *burqa*. Cultura paştună flirta cu misoginismul.

Cu pistolul H&K invizibil, la curea, pe sub cămaşă, se dădu jos, în faţa primului şir de negustori ambulanţi instalaţi la picioarele scărilor. Maureen se înşelase: erau două femei, două cerşetoare în *burqa* albastră, ghemuite pe pământ, cu palma în aer, de o imobilitate minerală.

Urcă scările care duceau la hotelul abandonat, întrebându-se cum va fi contactat. Cum era singurul străin, nu era foarte dificil... Ajunsese la a doua treime din urcuş, când, ridicând privirea, zări un tânăr care cobora spre el. Tânăr, bărbos, în *camiz-charouar* bej, nu se diferenţia de ceilalţi decât printr-un lucru: privirea arzătoare, aproape halucinantă.

Zărindu-l pe Malko, faţa i se lumină cu un zâmbet ciudat. Aproape serafic. Abia atunci Malko realiză că tânărul ducea în mâini un pachet, ca pe un copil mort.

Un fel de ofrandă.

Sângele îi îngheţă în vine: era un kamikaze, venit să moară odată cu el.

CAPITOLUL XV

Malko se opri în loc, cu creierul înghețat și cu inima bătând să-i spargă pieptul. Tânărul continua să coboare spre el. Avea foarte puțin timp să ia o decizie și poate că era prea târziu.

O încărcătură explozivă puternică ar fi devastat totul pe o rază mare.

Fără să-și dea seama, băgase mâna la curea, strângând patul pistolului H&K, fără să-l scoată. Oamenii continuau să urce și să coboare în jurul lui, iar copiii se jucau pe peluze.

Tânărul nu mai era decât la vreo zece pași de el. Era prea târziu. Așteptă, stoic, cu toți mușchii încordați, rezultatul acestei ciudate partide de ruletă rusească.

Zâmbetul tânărului se accentuă, descoperind niște dinți strălucitori, ce contrastau cu barba de un negru-lignit.

Prosteşte, Malko își zise că un om care zâmbește nu se va arunca în aer. Degetele sale slăbiră pistolul H&K. Necunoscutul se opri la câțiva centimetri de Malko și întrebă în șoaptă:

– *Haroye* Malko?

– *Baleh.*

Continuă în engleză:

– V-am adus un cadou pentru Habib Noorzai, zise el, întinzându-i pachetul înfăşurat în hârtie verde; din partea mollahului Dadullah.

Văzând ezitarea lui Malko, preciză pe un ton calm:

– Nu este periculos. Îl puteţi lua.

Malko luă pachetul. Era uşor şi moale. Parcă ar fi fost ţesătură. Tânărul îl privea, cu un zâmbet aproape angelic. Oamenii se frecau de el într-o atmosferă calmă. Soarele cobora la orizont, cu enormul său disc roşu atârnând deasupra şoselei spre Herat, ultimul mare oraş afgan până în Iran.

– Aţi venit doar pentru asta? se miră Malko, neîndrăznind să amintească de ultimul mesaj primit de la Kabul, care anunţa executarea lui Ron Lauder, în patruzeci şi opt de ore.

– Nu, bineînţeles, făcu tânărul. Am un mesaj pentru dumneavoastră, din partea mollahului Dadullah. Mai întâi, ştie că nu aveţi niciun amestec în incidentul care l-ar fi costat viaţa pe Qari Abdul Jawad. Era vorba de o operaţiune a Serviciilor afgane, fără voia dumneavoastră. Şeful lor este un panchiri care are o ură infamă faţă de noi.

– Mollahul Dadullah a revenit asupra deciziei de a-l executa pe ostatic?

– Mollahul Dadullah este un om foarte corect şi foarte bun, răspunse tânărul pe un ton tendenţios. A putut constata că vă ţineţi de cuvânt.

– Cum? nu se putu abţine să nu întrebe Malko.

– Sunteţi hotărât să-l predaţi pe trădătorul de Habib Noorzai, fiindcă l-aţi adus cu dumneavoastră la Kandahar. Este un gest important. Pachetul pe care

a trebuit să vi-l aduc conţine o ţinută pe care va trebui să o poarte cu această ocazie.

Era o neînţelegere... Malko îşi zise că nu va ieşi din derizoriu decât în detrimentul său şi nu protestă.

– Îi mulţumesc mollahului Dadullah, zise el simplu.

– Allah să-l apere, făcu tânărul ca un ecou. Inspirat de El, a decis să suspende decizia tribunalului islamic pentru a putea proceda la schimb. Ultimatumul său care anunţa execuţia ostaticului pe 14 Jawza este, deci, anulat. Înainte de aceasta, pentru a-şi arăta generozitatea, o va elibera pe femeie.

Malko nu credea ce aude. Niciodată, până atunci, talibanii nu predaseră un ostatic fără a primi ceva în schimb. Era prea frumos! Era ceva putred la mijloc.

– Când?

– Foarte repede, îl asigură tânărul taliban. Vom anunţa Crucea Roşie de la Kandahar ca să poată veni să o ia aducând suma pe care aţi fixat-o cu Qari Abdul Jawad.

Vocea calmă şi apăsată a tânărului îi dădea lui Malko o puternică dorinţă de a-i trage două gloanţe în cap. Totuşi, într-un sens, cererea de răscumpărare îl liniştea: se revenea la schema clasică. Talibanii nu agreau apropierea femeilor. Primirea a douăsprezece milioane de dolari nu era o operaţiune proastă. Totuşi, era un hop.

– Oamenii din CICR nu vor dori niciodată să participe la predarea unei răscumpărări, preciză Malko. Se vor mulţumi să primească persoana pe care le-o veţi livra. Trebuie să găsim o altă soluţie.

– În acest caz, va trebui să ne trimiteţi banii în avans, preciză tânărul.

Ajunseseră la nivelul parcării. Talibanul se opri şi întrebă în şoaptă:

– Când îl veţi aduce pe Habib Noorzai?

Malko nu renunţă.

– Să urmăm dorinţele mollahului Dadullah! zise el. Să rezolvăm problema banilor şi a acestei femei. Îmi trebuie câteva zile pentru a aranja lucrurile care mă privesc.

Cu cât era mai vag, cu atât însemna mai mult.

Tânărul bărbos nu insistă. Scoţând din buzunar un telefon mobil, îl întinse lui Malko.

– Luaţi-l, veţi primi instrucţiuni pe acest telefon, *Inch'Allah*.

Cu un ultim zâmbet, se întoarse şi începu să urce scările din piatră, spre vârful colinei, amestecându-se foarte repede în mulţime.

În timp ce traversa parcarea, Malko realiză că talibanii erau deja convinşi că îl va preda pe Habib Noorzai contra ostaticilor... Aceasta îi dădea o speranţă. Cât să pună la încercare promisiunile vărului Farid. Deja, eliberarea lui Suzie Foley era o veste foarte bună. Mai rămânea, evident, un mare nor negru la orizont: ce s-ar întâmpla dacă Farid îi păcălea? Cu atât mai mult îi displăcea să-l predea pe Habib Noorzai talibanilor.

Maureen Kieffer era la a şasea ţigară, cu Kalaşnikovul lângă ea.

– Deci? întrebă ea.

– Am veşti bune, zise Malko, înainte de a-i relata întâlnirea.

– Este ciudat că o eliberează pe Suzie Foley aşa de repede, remarcă sud-africana; chiar şi contracost. Există un motiv pe care nu ţi l-au spus.

– Se poate, recunoscu Malko, dar principalul este să o recuperăm.

În timp ce porniră înapoi spre Kandahar, îl sună imediat pe John Muffet. Americanul explodă de bucurie!

– Este formidabil! Dar ne vom bucura cu adevărat când ea va fi în siguranţă.

– Şi banii?

– Vor ajunge mâine dimineaţă la Kandahar. Îi va aduce cineva la baza „New Frontier".

– Suntem într-o *„collision course"*[1], remarcă Malko, dacă vărul Farid nu se ţine de cuvânt. Nu mă simt în stare să-l predau pe Habib Noorzai ucigaşilor. Nu voi mai putea să mă privesc niciodată în oglindă.

– *One bridge at a time*[2], îl temperă John Muffet. Să o recuperăm mai întâi pe Suzie Foley. Şi să ne rugăm cu putere. Am răspunsul de la Langley, este pozitiv. Daţi-i undă verde lui Farid Noorzai. Voi trimite un mesaj colonelului Davidson prin CentCom.

Când închise, tocmai ocoleau enormul bloc de stâncă în formă de dinte. Soarele dispărea la orizont.

– Ce-ar fi să mergem să facem o tură prin oraş? sugeră Maureen Kieffer. Nu mai suport tabăra.

– Unde?

– La Pensiunea Continental. Se poate şi mânca.

---

[1] Mergem direct spre zid.

[2] Le vom lua pe rând.

– OK, să mergem, acceptă Malko.

Nici el nu avea chef să se întoarcă la „închisoarea" din mijlocul deşertului.

*

* *

Un panou agăţat de un perete anunţa „Guest-House Continental. Full comfort. TV. Internet. Air conditioning. 28 rooms[3]". Nesperat. După o clădire în construcţie, era o parcare mare, apoi un gard ca de penitenciar păzit de un afgan care îl pipăi pe Malko pe toate cusăturile, fără să arunce vreo privire către Maureen Kieffer.

Pe jos, în faţa pensiunii, era un pavaj curios, maro cu albastru. O maşină era parcată sub o prelată. În holul minuscul şi întunecat, trona la recepţie un afgan gras. Îi întâmpină cu un zâmbet apatic. Da, desigur, puteau lua masa. Sala de mese dădea în holul întunecat, cu un televizor mare şi trei mese de zece persoane. Doar ultima era ocupată. Nişte afgani la un capăt şi, la celălalt, o femeie în *hijab*, pe care Malko o recunoscu imediat: Tatiana, interpreta kirghiză a lui Bobby Gup, agentul DEA.

Deci, acesta din urmă nu blufase: operaţiunea lor chiar era în derulare...

Ea nici nu-l privi. Un ospătar mustăcios le aduse meniul: salată, *chicken kebab*, orez, apă minerală, mango şi fistic. Exact ca şi în „închisoarea" lor. Dar, cel puţin, decorul era schimbat. Televizorul era pe *Al-Jazira* în limba engleză.

---

[3] Pensiunea Continental. Tot confortul. TV. Internet. Aer condiţionat. 28 de camere.

Interpreta kirghiză îşi termină masa şi se retrase, fără niciun cuvânt şi nicio privire. Fără ca Malko să-şi dea seama dacă l-a recunoscut. La ora nouă, terminaseră şi ei. După ce plătiseră o sumă foarte modestă, porniră pe străzile complet pustii.

La ieşirea din oraş, trebuiră să se oprească la un punct de control. Soldaţi afgani înfometaţi îi stoarseră de 200 de afghani[4] de căciulă.

Ca să intre în tabăra „New Frontier" le trebuiră cel puţin zece minute. Chiar şi la acea oră, căldura era încă apăsătoare.

După ce făcu un duş, Malko se întinse gol pe pat, în faţa televizorului pornit pe CNN. Ca să mai uite de angoase, chiar dacă situaţia se ameliorase. Pentru că, la un moment dat, va trebui să clarifice problema lui Noorzai... Dacă, până la urmă, nu recupera ostaticii printr-o altă metodă, era foarte rău.

Zgomotul unui Chinook care tocmai decola aproape că acoperi ciocănitul de la uşă. Maureen Kieffer se strecură în cameră, îmbrăcată doar într-o bluză albă, mulată, prin care i se desenau sânii, şi un şort ultrascurt, cu o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne în mână.

Spectacolul interminabilelor ei picioare bronzate îi trezi brusc libidoul lui Malko. Maureen îi zâmbi şmechereşte:

– Este bine, ai ţinuta potrivită pentru „Karcher"...

Cu o îndemânare care dovedea obişnuinţa, desfăcu dopul sticlei de şampanie, ţinând degetul pe gura sticlei.

---

[4] Aproximativ patru dolari.

Malko se ridică şi primi al doilea duş al serii. Când consideră că este bine „stropit", Maureen îşi dezbrăcă bluza şi începu să-l facă să uite de griji. Limba ei era plăcută precum catifeaua.

Foarte repede, Malko încercă să-i dea jos şortul, dar ea se eschivă. El uitase de căldură, de ostatici şi de pericol. Lipită de el cu tot corpul, ca o pisică în călduri, Maureen Kieffer hotărâse să-l facă să se elibereze în gura ei, şi insista în acest sens.

Reuşi aproape fără surpriză şi se ridică zâmbind satisfăcută.

Nu era o sentimentală, ci mai degrabă o târfă în stare pură.

*
* *

Soneria neobişnuită îl luă pe Malko prin surprindere: era a telefonului dat de tânărul taliban. Nu apărea niciun număr şi se grăbi să răspundă. Recunoscu imediat vocea interlocutorului său din ajun.

– *Salam aleikum*, zise politicos tânărul. Nu vă trezesc?

Era şapte dimineaţa, pe 14 Jawza, ziua în care ar fi trebuit executat Ron Lauder.

– Nu, îl asigură Malko.

– Cunoaşteţi şoseaua spre Spin Boldak, care duce şi spre aeroport?

– Da.

– Mergeţi pe ea. La vreo douăzeci de kilometri de Kandahar, înainte de bifurcaţia care duce la aeroport, este un drum la stânga, cum veniţi de la Kandahar. Iese într-un sat numit Morghan Kechah. Vă veţi opri în acest sat unde veţi primi alte instrucţiuni. Veniţi singur.

– Când?

– La ora zece.

– Este prea devreme. Nu voi avea banii până atunci.

– Atunci la prânz.

Închisese deja. Malko se îmbrăcă şi se duse în sala de operaţiuni, unde îl găsi pe colonelul Davidson. Îi explică unde trebuie să ajungă. Americanul se strâmbă.

– E plin de talibani acolo, afirmă el. Este un râu şi totul satul cultivă opiu sub protecţia talibanilor. Vreţi o escortă?

– În niciun caz.

Americanul se încruntă.

– Vă asumaţi riscuri prosteşti, concluzionă el. Voi trimite în aer o dronă şi veţi lua un Thuraya. Graţie dronei, vă vom vedea în timp real. Dacă se întâmplă ceva, vom interveni cu elicopterele Chinook.

Malko nu se gândea să-şi asume vreun risc, dar acceptă, după care se duse în cantina unde Habib Noorzai bea ceai, fascinat de picioarele Maureenei Kieffer.

– Nu aveţi veşti de la vărul dumneavoastră, Farid? întrebă Malko.

– Nu încă, zise afganul, dar nu vor întârzia.

Părea atât de sigur pe el, încât Malko nu insistă.

O oră mai târziu, un civil se prezentă la cantină, cu doi saci mari din piele stil „valiză diplomatică".

– Vin din partea lui John Muffet, anunţă el. Vă aduc ceea ce aşteptaţi. Plec imediat înapoi la Kabul. Aveţi vreun mesaj?

– Nu, făcu Malko.

Aşteptă să ajungă în „celulă" pentru a deschide sacii: conţineau teancuri de bancnote de o sută de dolari noi, legate câte cincizeci de mii. Cadou de la contribuabilii americani către talibani.

*

* *

Şoseaua mergea prin deşert, drept spre sud şi spre frontiera pakistaneză. De altfel, Malko întâlnise deja mai multe camioane pakistaneze pictate ca nişte icoane. Încetini: panoul care indica bifurcaţia spre aeroport era în faţa lui. Ratase bifurcaţia indicată de taliban. Întoarse şi reveni, examinând atent deşertul în dreapta sa. Reuşi să distingă, câţiva kilometri mai departe, un drum aproape invizibil care mergea spre est.

Intră pe el, dând în gropi, orbit de praf. Nici ţipenie de om, nici cu maşina, nici pe jos. Drumul părea că nu duce nicăieri, dar la nord, o linie verde indica prezenţa unui râu... Trebui să frâneze brusc pentru a evita o turmă de capre supravegheate de un cioban care nici nu se clinti. Nici urmă de sat. În fine, distinse în aerul încins câteva colibe ocru, în plin deşert. Parcurse un kilometru şi nu mai văzu nimic.

Traversând cătunul, nu văzuse pe nimeni. Se opri pentru a se uita la telefon: fără semnal. Evident, nu erau relee în acest colţ îndepărtat. Deci, talibanul nu putea da de el. Parcurse alţi câţiva kilometri, dar drumul era tot mai dificil de urmat, pierzându-se în solul pietros.

Nu-i mai rămânea decât să se întoarcă. Traversă din nou satul, la fel de pustiu, pornind înspre şoseaua Kandahar-Spin Boldak.

Deodată, privind în retrovizoare, zări în urma lui o motocicletă ce ridica un nor de praf, apărută ca din senin. Încetini şi motocicleta îl ajunse din urmă. Condusă de un bărbat cu turban, care îi ţinea capătul cu dinţii, după obiceiul afgan. Un bărbos, dar toţi erau bărboşi în Afganistan. Încetini mai mult şi motocicleta îl depăşi. Şoferul nu era talibanul din ajun.

Motocicleta frână şi opri pe drum.

Malko făcu la fel şi coborî din maşina 4x4, copleşit instantaneu de dogoarea soarelui. Avea impresia că este un ou într-un cuptor. Motociclistul, un tip foarte tânăr, îi făcu un semn din cap, cu mâna pe inimă, înclinându-se uşor, şi pronunţă singurul cuvânt în engleză pe care îl ştia:

– *Money*?

Era trimisul talibanilor.

Malko se întoarse la maşină şi reveni cu cei doi saci din piele pe care afganul îi fixă pe portbagaj. Apoi, fără niciun cuvânt, se urcă la loc pe motocicletă şi demară, tăind deşertul, înspre linia verde.

Malko nu mai avea decât să se întoarcă la Kandahar, rugându-se ca talibanii să se ţină de cuvânt.

*

* *

Era ora patru după-amiaza când telefonul lui Malko sună. Era şeful CICR la Kandahar, Tony Hamilton, pe care îl întâlnise în urmă cu două zile.

– Am primit un telefon, anunţă el. Trebuie să merg să iau pe cineva de la Marwand. Ştiţi ceva?

– Sunt talibanii?

– Cred că da. Nu au spus nimic. Pur şi simplu că o femeie care are nevoie de îngrijiri este la dispoziţia mea.

Malko l-ar fi sărutat. Talibanii se ţineau de cuvânt.

– La ce distanţă se află Marwand de Kandahar? întrebă el.

– Vreo sută de kilometri.

– Drumul este bun?

– Da, este şoseaua spre Herat.

– La ce oră este stabilită întâlnirea?

– Mâine dimineaţă, la ora nouă.

– Bine, vin la dumneavoastră.

Se duse la colonelul Davidson.

– Am nevoie mâine dimineaţă de un elicopter pentru o evacuare medicală, anunţă el.

Când îi dădu detaliile, ofiţerul american nu îşi ascunse rezervele.

– Nu vreau să risc unul din elicopterele Chinook, nu se ştie niciodată. O să cer un Blackhawk de la ISAF. Revin imediat ce organizez totul.

Malko era la telefon cu John Muffet.

– Sper că nu vor avea surprize neplăcute, făcu şeful staţiei. Nu îmi place treaba asta cu îngrijirile... O să trimit un Grunman cu o echipă medicală. Va aştepta la aeroportul din Kandahar.

După cinci minute, Malko se ducea spre sediul Crucii Roşii. Tony Hamilton îl întâmpină, cam crispat.

– Sunteţi sigur că nu este nimic de negociat? întrebă el. Statutul îmi interzice.

– Nu este nimic, afirmă Malko. Unde aveţi întâlnire?

– Nu ştiu încă. Voi primi instrucţiuni când ajung la Marwand.

– Foarte bine. Luaţi asta.

Era telefonul Thuraya împrumutat de colonelul Davidson.

– Imediat ce sunteţi în posesia ostaticului, zise Malko, mă anunţaţi. Vă voi trimite un elicopter pentru a evita drumul de întoarcere. Aşteptaţi să fiţi departe de talibani ca să nu creadă că este vreo capcană.

*

* *

Cei patru bărbaţi aşteptau pe drumul care ducea la Eshquabad, un sătuc la nord de oraşul Marwand. O zonă unde operau mai multe grupuri care se declarau a fi conduse de mollahul Dadullah. Aceşti talibani făceau parte din grupul său. Lângă ei, pe solul fierbinte, era un covor rulat. În el, o femeie cu tenul cadaveric, inertă, care nu dădea aproape niciun semn de viaţă.

Chiar şi pe drum, când o transportaseră pe şaua motocicletei, nu protestase. Mollahul Dadullah, personal, dăduse ordin să o aducă în acest loc. Femeile care o păzeau îi spuseseră că nu se mai hrănea şi că va muri. Or, nu voia ca aceasta să moară în captivitate, ceea ce ar fi dat o imagine proastă mişcării. Din acest punct de vedere, talibanii se schimbaseră cu adevărat, căutând să se facă simpatici.

– Priviţi, făcu unul din tineri.

O maşină se apropia, venind dinspre Marwand. Automat, apucară Kalaşnikovurile şi se aplecară în spatele motocicletelor. Abia când distinseră crucile

roşii vopsite pe capotă şi pe portierele vehiculului şi drapelul elveţian, se ridicară.

Doi dintre ei se duseră să ridice femeia înfăşurată în covor, înaintând spre bărbatul care coborâse din maşină.

Reprezentantul Crucii Roşii înjură când văzu tenul livid al ostaticei.

– Dar este moartă! zise el în limba paştună.

Tânărul taliban scutură din cap.

– *Ne*, zise şeful lor.

Talibanul îi întinse femeia. Aproape fără să vrea, o luă în braţe, şocat de uşurimea ei. Nu cântărea mai mult de patruzeci de kilograme.

Britanicul se întoarse, uimit, spre talibani.

– Ce i-aţi făcut?

Aceştia nu răspunseră, urcându-se deja pe motociclete. Treizeci de secunde mai târziu, porniră prin deşert, lăsând un nor de praf ocru în urma lor. Tony Hamilton o aşeză cu grijă pe femeie pe bancheta din spate. Încercase să vorbească, dar aceasta nu răspunsese. Luă Thuraya. Era imposibil să meargă două ore cu această femeie în stare gravă.

Auzind vocea agentului CIA care îi dăduse Thuraya, trebui să-şi stăpânească emoţiile.

– Am recuperat ostatica, anunţă el, dar este inconştientă. Foarte slăbită.

– Unde sunteţi?

– La nord de Marwand.

– OK, lăsaţi telefonul deschis.

Tony Hamilton porni climatizarea şi, foarte încet, începu să ruleze. În spate, femeia părea că doarme, dar ştia că nu mai are mult de trăit.

*

* *

De douăzeci de minute, cele două Blackhawk zburau la 90 de metri deasupra deşertului. Două F 16 ale US Air Force erau pregătite să decoleze în cinci minute pe pista din Kandahar. Americanii se temeau mereu de o ambuscadă. Cu talibanii, trebuiau să se aştepte la orice. De când aveau rachete sol-aer de origine pakistaneză, riscul pentru elicoptere era şi mai ridicat. Zburând foarte jos, ameninţarea era mai mică. Malko, aşezat în spatele celor doi piloţi ai aparatului, arătă cu degetul spre un vehicul care se afla pe drum.

– Acolo!

Crucea roşie pictată pe acoperiş se vedea de departe. Unul din cele două Blackhawk începu să coboare, în timp ce celălalt lua altitudine, cu toate contramăsurile activate, deşi nu se distingea nicio ameninţare în acest deşert plat ca în palmă. Aparatul se aşeză într-un nor de praf ocru şi Malko sări imediat pe pământ, escortat de patru membri ai Forţelor Speciale.

– Este foarte rău! anunţă reprezentantul CICR.

O aşezară pe Suzie Foley cu infinite precauţii pe o targă din pânză, iar aceasta nici nu deschise măcar ochii. Trei minute mai târziu, elicopterul zbura spre est, urmat de colegul său. Copilotul anunţă echipajul avionului Grunman să aştepte pregătit de decolare. Când aterizară lângă avion, Suzie Foley nu dăduse niciun semn de viaţă. După cinci minute, avionul Grunman decola spre Kabul.

Malko se îndrepta deja spre tabăra „New Frontier". John Muffet îl sună după două ore. Cuprins de o furie rece.

– Înţeleg de ce i–au dat drumul! făcu el. Pentru că era pe moarte! A explicat că hotărâse să se înfometeze până la moarte. Câteva ore în plus şi s-ar fi terminat. Era complet deshidratată. A plecat deja cu un avion sanitar. Bravo! Veţi primi un mesaj de la Langley.

– Nu am făcut nimic, protestă Malko. Şi mai rămâne de rezolvat problema principală. Avem un moment de respiro, dar dacă Farid Noorzai nu se ţine de cuvânt, riscăm să ne confruntăm cu o dilemă foarte, foarte penibilă.

Ar fi vrut să fie mai bătrân cu câteva zile... Ştia că, dacă mollahul Dadullah îi oferise un respiro, trebuia să acţioneze foarte repede pentru a anunţa „livrarea" lui Habib Noorzai.

Altfel, reîncepea numărătoarea inversă. Cu varianta ei fatală.

CAPITOLUL XVI

Habib Noorzai, întins pe spate pe patul „celulei" sale, cu ochii închişi, era ros de nelinişte. Totuşi, tocmai avusese o lungă discuţie telefonică cu Bianca Robinson, rămasă la Kabul, care îi propusese să vină la el, la Kandahar. Cu durere în suflet, fusese nevoit să o refuze: nu ar fi lăsat-o să intre în tabăra Forţelor Speciale americane. Afganul era în arest la reşedinţă. Agentul CIA Malko Linge îi spusese clar că se apropia sfârşitul.

Fie operaţiunea propusă de vărul său Farid reuşea, fie ar avea de ales între mai multe soluţii, unele mai rele decât altele. Nu îşi făcea nicio iluzie cu privire la americani: după cazul de la Kabul, nu i-ar mai face cadouri. În secunda în care nu ar mai fi util, Blackwater l-ar lichida. Măcar să-l trimită să-şi sfârşească zilele într-o închisoare americană.

La fiecare două ore, îl suna pe vărul său Farid pentru a afla cum stau lucrurile, acum că americanii acceptaseră în principiu o eliberare prin forţă a ostaticului, operaţiune stabilită mulţumită lui Farid. Acesta din urmă promitea să obţină informaţia dintr-un minut în altul.

Habib Noorzai nu reuşea să-şi alunge din minte o idee neplăcută. De ce Farid, care nu era chiar un filantrop, accepta să-i ajute pe americani fără a cere ni ic în schimb?

Soneria telefonului îl făcu să tresară. Recunoscând vocea lui Farid, simţi cum îi creşte pulsul. Era prima dată când îl suna. Acesta fu scurt.

– Vino cu prietenul tău mâine la ora nouă în acelaşi loc ca ultima dată.

*

* *

S-ar fi auzit şi o muscă zburând! Gărzi înarmate vegheau în faţa uşii de la sala aflată la primul etaj al imobilului Misiunii pentru Drepturile Omului din Kandahar. Cea a lui Farid Noorzai. Şeful de trib tocmai sosea, foarte amabil. După o îmbrăţişare obişnuită cu vărul său, Habib, şi o strângere călduroasă de mână cu Malko, cei trei întinseră o hartă a provinciei Kandahar pe masă.

– Aici, anunţă în paştună afganul, punând degetul arătător cu o unghie înnegrită pe un punct din mijlocul unei zone pustii, în districtul Daman, la sud de oraşul Kandahar.

Malko se încruntă.

– Dar nu este nimic pe hartă, protestă el. Nici drum şi nici sat.

Efectiv, harta era goală în acea zonă, în afară de un tronson de drum care începea şi se termina în mijlocul deşertului, şerpuind în culoarea roşie. Habib Noorzai traduse remarca lui.

Vărul Farid zâmbi în barbă şi pronunţă o frază lungă.

– Zice că sunt multe sate, chiar dacă nu sunt trecute pe hartă, traduse Habib Noorzai. Toate au puţuri de apă, iar macul creşte chiar direct pe nisip...

– Care este numele acestui sat?

– Nu are nume. Se află la vreo sută de kilometri sud de Kandahar. Cunoaşte drumul care duce acolo.

Pentru americani, nu ar fi fost o problemă: utilizau aparatele Chinook. Era suficient să ştie unde să aterizeze, nu prea departe de sat.

– Care este planul său? întrebă Habib Noorzai.

Avu loc un schimb lung de cuvinte între cei doi veri, apoi Habib Noorzai explică:

– Să se plece în această noapte din Kandahar, pe la ora trei dimineaţa. Dumneavoastră, eu şi un om din acest sat. Ştie exact în ce loc este ţinut ostaticul. Va fi uşor pentru americani să atace prin surprindere. Talibanii care îl păzesc nu sunt foarte mulţi, cinci sau şase.

Malko îl privi neîncrezător.

– „Blackwater" ne vor însoţi şi ei, sublinie el. Sper că nu aveţi alte gânduri în minte. Ştiţi că nu vă prea iubesc...

Era un eufemism...

Cu mâna pe inimă, Habib Noorzai se jură că este nevinovat ca un miel abia născut. Schimbă câteva cuvinte cu vărul său, Farid, şi ceru:

– Dacă este toată lumea de acord, îl va convoca pe „ghid".

– De acord, zise Malko.

Nu putea să-l ducă prea mult de nas pe mollahul Dadullah. Acesta din urmă o predase pe Suzie Foley şi urma să se impacienteze.

*

* *

Malko nu închisese un ochi. Era treaz când sosise ora întâlnirii. În aparenţă, tabăra „New Frontier" dormea, dar totul era pregătit pentru operaţiune.

La ora două şi jumătate dimineaţa, ieşi pe poartă într-un Humwee, în care se mai aflau Maureen Kieffer şi Habib Noorzai, şi o luară spre Misiunea pentru Drepturile Omului. În urma lor, într-un alt Humwee, se aflau cei patru „Blackwater"-i.

Era lumină în birouri şi celălalt văr îi primi călduros. Un afgan îmbrăcat sărăcăcios, cu turban, era ghemuit într-un colţ de birou. Habib Noorzai se întoarse spre Malko.

– Jalladuddin vă va conduce în satul său. Imediat ce vom recupera ostaticul, îl vom suna pe Farid pentru a-i anunţa vestea bună.

Zece minute mai târziu, cele două vehicule o luau spre Spin Boldak, traversând oraşul adormit, fără niciun punct de control. Malko era încordat: încercând să elibereze ostaticul prin forţă, îşi asuma un anumit risc, dar chiar nu aveau de ales. Graţie telefonului Thuraya, urma să ghideze elicopterul Chinook cu precizie. Pentru a evita să trezească sătenii, oamenii din echipa de comando trebuiau lăsaţi la peste doi kilometri. Colonelul Davidson reperase un loc unde elicopterele puteau ateriza fără prea mare zgomot.

Malko era atât de obosit, încât adormi, agăţat de mânerul portierei, legănat de denivelările deşertului. În două ore de mers pe pistă, nu întâlniră decât o vulpe orbită de faruri. Se întreba cum se orienta „ghidul" Jalladuddin... Cu ochii mari ca o cucuvea, scruta fiecare ondulare a terenului.

La un moment dat, scoase un mormăit scurt şi Habib Noorzai zise imediat:

– Trebuie să ne oprim aici.

Şoferul opri motorul. Malko coborî primul. Aerul era încă fierbinte şi temperatura trebuia să depăşească 35 de grade în plină noapte. Privi în jurul lui: niciun punct de lumină, un vânt uşor, linişte absolută. Se întoarse spre Habib Noorzai.

– Întrebaţi-l la ce distanţă ne aflăm de sat.

– Aproximativ cinci kilometri, răspunse „ghidul".

Pe jos, pe acest sol pietros, dar aproximativ neted, distanţa se putea acoperi în cel mult o oră.

– Ştie unde se află ostaticul?

Un dialog lung în şoaptă, apoi Habib Noorzai anunţă:

– Da. Într-un fel de hambar, la intrarea în sat, din această direcţie. Puţin mai în lateral, în spatele unei movile.

Malko se uită la cerul înstelat, apoi la acele luminoase ale ceasului Breitling. Acum trebuia să ia decizia. Era panicat la ideea zgomotului provocat de cele două Chinook în această linişte absolută.

– Îi sunaţi? întrebă Habib Noorzai, vizibil stresat.

Cei patru „Blackwater"-i, coborâţi din vehiculul lor, aşteptau, aşezaţi pe sol în formă de arc de cerc.

– OK, anunţă Malko.

Porni telefonul Thuraya, îl orientă pentru a găsi satelitul şi, în câteva clipe, becul verde se aprinse, arătând că este activ. Colonelul Davidson aştepta probabil apelul, căci răspunse imediat.

– *You read me*[1]*?*

---

[1] Mă recepţionaţi?

– *Five on five*, răspunse ofiţerul. Totul este OK.

– Aveţi poziţia mea?

– Tocmai o citesc.

– În cât timp puteţi pleca?

– Între cinci şi şapte minute.

– Daţi-i drumul. Aici, terenul este plat. Imediat ce vă vom auzi, vom aprinde un semnal luminos.

– Vom fi acolo în douăzeci, douăzeci şi cinci de minute, îl asigură colonelul de la Forţele Speciale.

Zarurile erau aruncate. Malko se sprijini de tabla caldă a Toyotei şi începu să se roage.

*

* *

Sub centură, pe sub *charouar*, Habib Noorzai strângea patul unui mic pistolet. Vărul său, Kabir, reuşise să i-l strecoare. Un fel de asigurare de viaţă. Nu avea încredere în americani, şi cu atât mai puţin în „Blackwater". Aceştia, odată eliberat ostaticul, nu ar ezita să regleze conturile...

Dacă reuşea, în timpul atacului, să se eschiveze, chiar dacă se servea de armă, şi să se ascundă în sat, va aranja, după aceea, să ajungă în Pakistan, departe de război. Îl binecuvântă pe vărul Farid. Graţie lui, spera să scape de fălcile capcanei care se pregăteau să-l strângă... Va şti să-l recompenseze.

Ridică privirea spre cerul încă înstelat. I se păru că aude un zgomot îndepărtat. Ciuli urechea, întoarse capul şi inima îi bătu mai tare. Zgomotul se apropia. Venea dinspre nord, din direcţia Kandahar. Chiar şi când fu aproape asurzitor, nu distinse masa întunecată a celor două elicoptere decât în ultimul moment.

Zburau foarte jos, cu luminile de poziţie practic invizibile de la sol. Aterizară greoaie în locul prevăzut, ridicând un nor de praf care îl făcu să tuşească. Apoi, rotoarele se opriră şi liniştea se lăsă din nou.

*

* *

Oameni cu căşti, încărcaţi ca nişte catâri, debarcau prin trapa din spate a celor două Chinook. Colonelul Davidson se apropie de Malko. Graţie unei lanterne cu infraroşu fixată pe cască, îl vedea ca la lumina zilei.

– Au făcut destul de mult zgomot, remarcă Malko, încordat.

Americanul nu se agită.

– Nu se aude decât la mai puţin de doi kilometri, afirmă el. În plus, zburăm foarte jos. Şi, în fine, sunt frecvent zboruri de noapte ale avioanelor sau elicopterelor, oamenii sunt obişnuiţi.

– *Inch'Allah!* concluzionă Malko. Aveţi pe cineva care vorbeşte paştuna?

– Da, un ofiţer de legătură cu armata afgană. Nu i-am spus nimic de obiectivul misiunii noastre.

– Bine, o să-l prezint „ghidului" nostru.

Prezentările se făcură în şoaptă, iar oamenii porniră la drum, în două şiruri. Graţie aparatelor de vedere nocturnă, pe acest teren plat, nu se aşteptau la surprize sau ambuscade. Cele două Toyota rămăseseră lângă elicoptere. Nu se mai auzea decât zgomotul bocancilor pe sol. Comandoul dispunea de lansator de rachete, două mitraliere uşoare şi destulă muniţie pentru o bătălie ca aceea de la Stalingrad. Malko se întreba cum vor înainta.

Din fericire, noaptea era în continuare la fel de întunecată. Habib Noorzai, prins la mijloc între Malko şi agenţii „Blackwater", se clătina pe solul denivelat.

Malko îşi impuse să nu se uite la ceas până în momentul propice. Când o făcu, constată că plecaseră de patruzeci şi cinci de minute. Grăbi pasul, depăşi soldaţii şi se alătură grupului din frunte: colonelul Davidson, Jalladuddin ghidul, interpretul de paştună. Aproape imediat, cei trei se opriră, iar ofiţerul dădu un ordin prin radio. Soldaţii se culcară la pământ, invizibili.

– Jalladuddin zice că suntem la cel puţin cinci sute de metri, explică ofiţerul afgan. Se va lumina de ziuă într-o oră. Sugerez să acţionăm acum. Graţie echipamentului, avem un oarecare avantaj. Cu condiţia să nu greşim ţinta.

Aplecaţi, „ghidul" vărului Farid şi ofiţerul afgan discutau în şoaptă. Acesta din urmă traduse:

– După el, nu este decât o intrare în această clădire şi cinci sau şase oameni înarmaţi înăuntru. Între surpriză, grenadele orbitoare şi puterea de foc, nu ar trebui să fie vreo problemă.

– Nu e nevoie decât de câteva secunde pentru a tăia gâtul cuiva, remarcă Malko, sobru.

Colonelul Davidson nu era neliniştit.

– Ori au auzit elicopterele şi sunt pregătiţi, ori dorm. În acest caz, oamenii mei sunt antrenaţi să neutralizeze adversarul în câteva secunde.

– Dumnezeu să vă audă! făcu Malko. Este absolut sigur că este vorba de acea clădire?

Şuşoteli. Ofiţerul afgan concluzionă:

– Zice că da. A fost acolo chiar el.

Colonelul Davidson şi Malko schimbară o privire lungă. S-ar fi auzit şi musca.

– *Let's roll!* făcu Malko, în şoaptă.

CAPITOLUL XVII

Ron Lauder nu reuşea să adoarmă. Spasmele cauzate de infecţia de la ochiul stâng îi provocau fără încetare valuri de durere care îl făceau să urle. Ochiul îi rămânea închis, cu pleoapele lipite de puroi. Talibanii nu îi dădeau niciun medicament. Pentru ei era un fleac. Obişnuiţi să supravieţuiască în condiţii foarte dificile, îi aplicau acelaşi tratament ca şi lor.

Fără răutate, dar şi fără cea mai mică urmă de omenie.

Fusese schimbat din nou în alt loc de detenţie în urmă cu trei zile. Fără menajamente, transportat de această dată într-un vechi 4x4, ascuns sub prelate. Tot drumul, un tânăr taliban stătuse cu el, cu un pumnal în mână, cu lama pusă la gâtul său. Erau suficiente o răsucire de încheietură şi o mişcare rapidă pentru a-l ucide. Ceea ce era prevăzut în caz de control inopinat. Talibanii nu uitau nimic. Zece ani de război împotriva Armatei Roşii îi formaseră pe cei mai bătrâni, iar ceilalţi învăţau repede.

Noua sa închisoare semăna cu celelalte: un hambar cu pardoseală din pământ bătătorit, cu eternele baloturi de opiu şi recipiente cu „precursori" chimici, plus câteva instrumente de lucrat pământul.

Popor de agricultori, afganii erau foarte activi. Se întrebă unde se afla Suzie Foley. De la „apropierea" lor, nu mai aflase nimic. Echipa care îl păzea acum nu vorbea decât paştuna. Îl regreta pe Amin, talibanul care se interesa de viaţa sexuală a necredincioşilor.

Uneori, Ron Lauder era martor involuntar la câte o împreunare rapidă între doi talibani, în miezul nopţii, în fundul hambarului. Aceşti foarte tineri bărbaţi trebuiau să-şi satisfacă impulsurile sexuale. Pentru ei, nu era homosexualitate, ci igienă.

Deodată, auzi foşnete şi tresări.

Un şobolan sau un animal mic.

Zgomotul încetă, dar i se păru că aude un altul dinspre exterior. Îi luaseră ceasul din prima zi şi nu avea nicio idee în legătură cu ora. Aştepta, cu inima bătând repede, să se întâmple ceva.

*

* *

Cu o cască prevăzută cu un aparat de vedere nocturnă, Malko zărea clar contururile unei clădiri joase din piatră şi chirpici, cu acoperişul aproape plat, la vreo treizeci de metri, ca o siluetă verzuie.

Colonelul Davidson se apropie de el şi zise în şoaptă:

– Suntem la H-2.

Adică mai erau două minute până la asaltul destinat eliberării ostaticului. Oamenii din Forţele Speciale se desfăşuraseră fără niciun zgomot, încercuind clădirea-ţintă, apoi stabilind un cordon de securitate între sat şi ţintă, astfel încât să evite orice surpriză.

Grupul însărcinat să-i neutralizeze pe călăii lui Ron Lauder era format din şase oameni: un sergent şi cinci soldaţi. Toţi antrenaţi pentru astfel de acţiuni.

Malko, cu ochii la ceasul Breitling, urmărea mişcarea acului secundar luminos. Făcu un tur complet şi porni din nou în cursa fără sfârşit. Fără să-şi dea seama, i se uscase gura. Ultimele secunde păreau că se scurg mai repede. Acul trecu din nou pe la ora douăsprezece. Erau în întârziere.

Şi, deodată, liniştea nopţii fu spartă.

Mai întâi, o explozie surdă, urmată de mai multe lumini orbitoare. Apoi, câteva bubuituri, atât de slabe, încât aminteau mai degrabă de o joacă de copil decât de o operaţiune militară. Oamenii colonelului Davidson utilizau arme cu amortizor. În acelaşi timp, mai multe rachete de semnalizare se ridicară în aer, luminând casele satului ca ziua.

– *Let's roll!* zise colonelul Davidson, trăgându-l pe Malko după el.

În urma lor, Habib Noorzai rămase pe loc, înconjurat de cei patru „Blackwater". Cu mâna crispată pe patul pistoletului. Temându-se că, odată recuperat ostaticul, aceştia se vor lăsa pradă instinctelor rele. Avea spatele *camiz*-ului lipit de piele din cauza transpiraţiei. Rachetele luminoase lăsau să se vadă siluete care se deplasau rapid, dar liniştea se lăsase din nou. Malko şi ofiţerul american intrară în acelaşi timp în hambar. Chiar în momentul în care unul din membrii comandoului trăgea un glonţ în spatele urechii unui bărbat care încă mai mişca slab. Acestea erau ordinele. În această unitate, nu se luau

niciodată prizonieri. Sistematic, toţi adversarii erau eliminaţi cu câte un glonţ de calibru mic, tras cu un pistol echipat cu amortizor.

Un soldat, dotat cu o puternică lanternă electrică, inspecta locul. Colonelul Davidson se precipită spre sergent.

– L-aţi găsit?

– Negativ, *sir*, răspunse subofiţerul. Am neutralizat cinci oameni, toţi înarmaţi. Dormeau.

Nici nu fuseseră văzuţi murind. Malko simţi cum îi coboară inima în şosete. Dacă „ghidul" se înşelase în privinţa locului, ostaticul trebuia să fie deja mort!

Ghemuit într-un colţ, Jalladuddin părea terifiat, admonestat de interpretul afgan. Acesta ridică privirea.

– Spune că asta era clădirea pe care şeicul Farid i-a arătat-o.

– A văzut el ostaticul?

– Nu, nimeni nu avea dreptul să intre acolo. Dar şeicul Farid i-a jurat că l-a văzut.

Altfel spus, vărul Farid... Malko era prăbuşit. Soldaţii tocmai mutau baloţii enormi care degajau un miros fad de opiu. Verificarea fu repede încheiată.

– Nu este nimeni aici, îl asigură sergentul. Am găsit, în spate, un mic depozit de muniţii. O duzină de RPG 7 şi muniţie pentru Kalaşnikov.

Ceea ce se putea găsi în fiecare sat din regiune...

Văzând figura lui Malko, colonelul Davidson zise:

– O să scotocim satul, casă cu casă. Dacă este acolo, îl vom găsi.

Ceva mai departe, izbucni o rafală de Kalaşnikov şi inima lui Malko tresări. Primele raze ale răsăritului începeau să lumineze cerul. Soldaţii trăgeau cadavrele celor cinci talibani afară, pentru a-i fotografia.

– Mergeţi după Habib Noorzai, ordonă Malko.

Membrii comandoului se răspândiseră în tot satul, scotocind fiecare locuinţă... Habib Noorzai sosi, cu trăsăturile încordate, privirea înnebunită.

– Nu era nimeni în acest hambar, în afară de cinci talibani, anunţă Malko. Vărul dumneavoastră, Farid, v-a tras pe sfoară.

Habib Noorzai părea sincer dezamăgit. Îşi şterse fruntea cheală şi scoase telefonul mobil.

– Nu înţeleg, bâigui el. Mi-a spus că era absolut sigur. A văzut ostaticul. Aţi găsit locul care trebuia?

Malko îi întinse telefonul Thuraya.

– Sunaţi-l.

Ceea ce şi făcu. Malko auzi soneria răsunând în linişte, apoi o înregistrare în dari. Vărul Farid nu era de găsit. Habib Noorzai închise telefonul. Desfigurat.

– Nu răspunde, zise el.

Rămase cu telefonul în mână, ameţit.

În ciuda a tot ceea ce se petrecuse, Malko avea impresia că afganul nu se prefăcea.

– De ce vărul dumneavoastră Farid a acceptat să vă ajute?

Habib Noorzai schiţă un zâmbet slab.

– Dar este vărul meu... Este normal. Suntem din acelaşi trib. Aş fi făcut la fel pentru el.

Malko se simţi cuprins de o furie rece.

– Vărul dumneavoastră Farid v-a păcălit pe dumneavoastră şi pe mine! zise el. Pentru un motiv pe care nu-l ştiu.

Gândul că va raporta CIA că fusese „afumat" de vărul Farid îl umplea de furie. Cei patru „Blackwater" observau scena, impasibili.

Afganul corpolent se apropie de Malko şi zise în şoaptă:

– Nu-i lăsaţi să mă omoare...

Cei patru americani îl pândeau precum pândeşte un motan un şoarece gras. Şi ei ştiau acum că ostaticul nu se afla acolo. Ray Rainer, „Spiderman", se apropie de Malko cu un fals zâmbet inocent.

– *Sir*, noi vom pleca, am chemat maşina prin radio. Îl luăm cu noi?

Habib Noorzai nu ar mai fi ajuns viu la Kandahar... Malko îşi zise că nu putea să-i lase să asasineze această târâtură. Nu aşa.

– OK, plecaţi, zise el. Va veni cu noi, cu elicopterul. Nu există riscul să scape.

„Spiderman" nu îndrăzni să insiste şi se întoarse fără niciun cuvânt. Ziua se instala foarte repede. Acum, se distingeau perfect casele de culoarea deşertului. Soldaţi americani luaseră poziţie în jur, în timp ce ceilalţi terminau de scotocit satul. Colonelul Davidson apăru şi se apropie de Malko.

– *Sir*, am scotocit toate casele şi am întrebat oamenii. Nici urmă de ostatic, iar locuitorii pretind că nu au auzit niciodată de aşa ceva...

– Am auzit focuri de armă. Ce era?

– Un bărbat înarmat. A tras asupra noastră când am vrut să intrăm în casa lui. A fost neutralizat. Din fericire, oamenii mei au protecţii din ceramică... Care sunt ordinele, *sir*?

– Sunt pagube colaterale?

– Nu, *sir*, doar „adversari combatanţi". Şase, cu toţii.

– Foarte bine, chemaţi elicopterele, ne întoarcem. Inutil să mai zăbovim aici.

– Foarte bine, *sir*.

Malko îl chemă din nou.

– Trebuie distrus acest depozit de opiu înainte de a pleca, zise el. De acolo au cu ce să facă mii de doze de droguri.

Faţa colonelului se încruntă şi acesta răspunse pe un ton sec.

– *Sir*, nu intră în cadrul misiunii date de Cent-Com din Bagram. Căutăm un ostatic, nu opiu. În plus, nu am cu ce să-l distrug şi ar lua prea mult timp.

– Ce veţi face?

– În raportul meu, o să semnalez prezenţa acestui opiu şi să cer să fie transmisă informaţia către DEA.

Ca şi cum americanii de la „stupefiante" aveau să vină să percheziţioneze în acest sat de la capătul lumii! Era grotesc. Brusc, Malko avu o idee de a transforma acest eşec în succes. Utilizând enormul stoc de opiu pentru a realiza operaţiunea propusă de Bobby Gup, agentul DEA! Schimbarea ostaticului american contra opiului pe care tipul de la DEA voia să-l „confişte" de la guvernatorul provinciei.

Or, acest opiu era disponibil imediat şi nici nu mai era apărat.

Cele două elicoptere Chinook tocmai aterizaseră la liziera satului. În ordine, oamenii colonelului Davidson evacuau locul, după ce fotografiaseră cadavrele talibanilor. Malko realiză deodată că lipsea cineva. Jalladuddin, „ghidul" oferit de vărul Farid! Logic, ar fi trebuit să se îmbarce înapoi cu ei, pentru a scăpa de răzbunarea locuitorilor satului. Se adresă căpitanului interpret afgan:

– L-aţi văzut pe cel care ne-a condus aici?

– A dispărut. Am impresia că nu mai este în sat. Trebuie să se ascundă prin zonă. Oricum, nu mai aveam nevoie de el.

Hotărât în noul său plan, Malko merse spre colonelul Davidson, care superviza retragerea oamenilor săi.

Primul Chinook era deja în faza de decolare, cu rotoarele şuierând ca nişte şerpi. Malko trebui să urle pentru a se face auzit.

– Colonele, îmi puteţi lăsa un detaşament de-al dumneavoastră pentru a securiza acest depozit de opiu? întrebă el.

Colonelul american nu ezită:

– Negativ, *sir*, urlă el la urechea lui Malko. Ar fi mult prea riscant. Talibanii pot să revină în forţă, aflând ce s-a întâmplat. Îmi pare rău.

Îi întoarse spatele. Din cauza prafului ridicat de rotoarele enorme, nu se mai vedea nimic. Câteva siluete apăreau timid în mijlocul satului. Era timpul să plece. De acum era ziuă şi se făceau 45 de grade...

Împingându-l înaintea sa pe Habib Noorzai, Malko urcă ultimul în al doilea Chinook, care se

ridică în aer cu un zgomot infernal. Toţi ocupanţii erau încordaţi: era momentul cel mai periculos. Dacă aveau ascunse RPG în sat, o rachetă putea doborî uşor aparatul aflat încă aproape de sol.

Din fericire, nimic nu se întâmplă şi cele două elicoptere porniră spre nord. Malko se gândea deja la faza următoare. Când zgomotul se mai reduse puţin, se apropie de colonelul Davidson.

– Puteţi să-mi daţi localizarea exactă a satului?

Ofiţerul american îi arătă mapa aşezată pe picior. Districtul Daman, cu un punct şi coordonate GPS.

– L-am numit satul Shangri-La, anunţă ofiţerul.

Malko notă coordonatele şi se duse să se aşeze pe bancheta din tablă, în mijlocul soldaţilor care moţăiau deja, cu echipamentul pe ei.

Douăzeci de minute mai târziu, cele două aparate aterizau în tabăra „New Frontier". Înainte de a se despărţi, colonelul Davidson îi explică lui Malko:

– O să fac un raport în care voi menţiona că, în baza unei informaţii, am efectuat un raid într-un sat şi am neutralizat şase „inamici combatanţi". Astfel, pot justifica cheltuielile fără să afectez confidenţialitatea operaţiunii.

Soldaţii se întorceau în dormitoarele lor, debarasându-se de echipament. Malko rămase singur cu Habib Noorzai, care avea o figură jalnică.

– Ce veţi face cu mine? întrebă afganul. O să încerc să aflu ce s-a întâmplat.

– Eu, ştiu deja, oftă Malko. Vărul dumneavoastră Farid şi-a bătut joc de noi. Rămâne de aflat motivul.

– Şi acum?

– Rămâneţi aici. Poate că este o mică şansă să vă salvaţi pielea. Deci, rugaţi-vă la Allah sau cui vreţi dumneavoastră.

– Voi face nişte verificări prin telefon, promise afganul.

Malko nu îl mai asculta deja. Ştia că soldaţii de gardă aveau ordin să-l doboare dacă încerca să părăsească tabăra. În această privinţă, nu risca nimic... Maureen îl aştepta, îmbrăcată şi machiată, deşi nu era decât ora şase dimineaţa.

– Era o informaţie falsă, zise Malko. Ostaticul nu a fost niciodată acolo... Du-te să te odihneşti.

Acum, trebuia să planifice urmarea. Şi, mai înainte, să dea de Bobby Gup.

Imediat ce ajunse în cameră, îl sună pe agentul DEA, care răspunse cu greu.

– *Who's calling?* întrebă el cu o voce somnoroasă. Ştiţi ce oră este?

Malko nu pierdu vremea.

– Sunt Malko Linge, zise el, şi ştiu că este ora şase. Dar trebuie să discutăm de urgenţă.

– Daţi-i drumul, făcu americanul, complet treaz.

– Pentru operaţiunea dumneavoastră aflată în derulare, sunteţi sigur că puneţi mâna pe stocul promis de informatorul dumneavoastră? întrebă Malko.

Agentul DEA râse, nu prea sigur pe el.

– Ştiţi bine că nu eşti niciodată 100% sigur. De ce?

– Dacă vă aduc eu un stoc echivalent, propunerea dumneavoastră rămâne valabilă în continuare?

– Adică?

– Prin intermediul contactelor dumneavoastră, faceţi un târg cu mollahul Dadullah şi recuperaţi ostaticul. În schimb, vi-l înapoiez pe Habib Noorzai.

Până la urmă, era o soluţie morală, nu prea dezonorantă...

Liniştea se prelungi la celălalt capăt al firului. Evident, americanul era mirat de propunerea lui Malko. Zise:

– De unde veţi lua un asemenea stoc?

– L-am văzut mai devreme, explică Malko, ştiu unde se află... Nici măcar nu mai este păzit, dar trebuie să ne mişcăm repede.

– Este la Kandahar?

– Nu, în districtul Daman. La vreo sută de kilometri spre sud.

De această dată, agentul DEA înţelese că Malko vorbea serios.

– OK, zise el, *we have a deal*[1]! Ce facem?

– Unde sunteţi?

– La Kabul.

– În cât timp puteţi ajunge aici?

– Între ora nouă şi zece.

– OK. Până atunci, interpreta dumneavoastră Tatiana poate găsi două camioane? Ştiu că este aici, am văzut-o.

– Da, cred că da. Şi eu, dacă le cer canadienilor.

– OK. Imediat ce decolaţi de la Kabul, mă sunaţi. Mai am câteva treburi de rezolvat aici.

Abia închise telefonul, că se duse la colonelul Davidson, care ieşea de sub duş.

---

[1] Încheiem afacerea,

– Am nevoie de un Blackhawk, anunţă Malko. Gata să decoleze de pe aeroport în două ore, maximum.

Ofiţerul american scutură din cap.

– Nu am acces la un astfel de aparat. Trebuie să cer de la canadieni. Sau de la „Enduring Freedom".

Malko era deja la telefon cu John Muffet.

– Îl aveţi? întrebă americanul, chiar înainte ca Malko să poată spune ceva.

– Nu, era o informaţie falsă. Nu a fost niciodată în acel sat. Poate că am o soluţie de rezervă.

Îi explică rapid planul său şi concluzionă:

– Am nevoie să „securizez" de urgenţă acest stoc de opiu. Singurul mod de a ajunge în acest sat repede este elicopterul.

– Este riscant, remarcă şeful staţiei CIA. Şi dacă talibanii s-au întors?

– Nu mă voi duce singur. Colonelul Davidson îmi va împrumuta nişte oameni.

– O să întreb la statul major al canadienilor, aici, la Kabul, zise John Muffet. Dar se mişcă lent...

– Scuturaţi-i, concluzionă Malko.

Alertată, Maureen Kieffer îl sună pe şoferul „clientului" ei. După o jumătate de oră, debarcau la pensiunea Continental. Cum se aştepta, o găsi, aşezată la o masă din grădină, pe Tatiana, interpreta kirghiză a lui Bobby Gup, apelând la mai multe telefoane.

Ea îl primi cu un zâmbet larg.

– Încerc să găsesc camioane, anunţă ea. În colaborare cu cei de la „stupefiante" de aici, afgani. Dar vor să fie plătiţi.

– Plătiţi-i! zise Malko. Când le veţi avea?

– Într-o oră, dacă totul merge bine.

Telefonul lui Malko sună. Era John Muffet, disperat.

– Nu reuşesc să găsesc un elicopter, anunţă el. Sunt obligat să ajung până la CentCom. Vor să ştie pentru ce.

– Minţiţi-i! îl sfătui Malko. Spuneţi-le că este nevoie de el pentru a căuta ostaticul.

– Nu este adevărat.

– În parte, da.

Lângă el, Tatiana, kirghiza, conversa în paştună. Abia terminase, că primi un mesaj de la Bobby Gup: „Decolez de la Kabul. Voi fi la Kandahar la ora opt."

Se mişcase repede. Malko se întoarse spre Tatiana.

– Imediat ce aveţi camioanele, veniţi la aeroport.

*

* *

Două camioane pakistaneze tocmai opreau în faţa hambarului unde se afla stocul de opiu din satul botezat Shangri-La. După ce trecuseră frontiera pakistaneză la Spin Boldak, urmaseră şoseaua asfaltată spre Kandahar, tăind apoi deşertul.

Şoferii cunoşteau foarte bine drumul, pentru că veniseră deja să mai încarce opiu.

Îl găsiseră la intrarea în sat pe Jalladuddin, „ghidul" care îi condusese pe americani, şi care se ascunsese. Acesta ţinea legătura prin Thuraya cu şeful său, Farid Noorzai. Acesta din urmă petrecuse noaptea în deşert, în maşina 4x4 climatizată, aşteptând ca

Jalladuddin să-l anunţe de sfârşitul operaţiunii americane.

Dăduse apoi ordin camioanelor să meargă în sat, sigur că nu vor întâlni opoziţie armată, talibanii care păzeau opiul fiind eliminaţi de Forţele Speciale americane.

Nu îi venea să creadă ce şansă avusese.

Imediat ce vărul Habib îi vorbise de ostatic, se gândise la această manevră. De mult timp, cunoştea de existenţa acestui stoc de opiu aparţinând mollahului Dadullah, care nu voise să-l pună pe piaţă pentru a nu scădea preţul.

Acest sat era în afara zonei de acţiune a canadienilor şi a britanicilor, deci nu avea nevoie de o pază numeroasă. Era aproape simbolică. Nimeni nu se ducea să se atingă de opiul talibanilor. Atunci, Farid Noorzai avusese o idee genială: să-i elimine pe talibanii care păzeau stocul prin intermediul americanilor şi să-l preia el.

Făcând să se creadă că americanii îl „confiscaseră".

Era suficient să-i convingă că îl vor găsi pe ostatic...

Prima parte a manevrei mersese superb. Acum, mai rămânea să mute stocul de opiu înainte ca talibanii să reacţioneze. Era o chestiune de ore. Îngroziţi, sătenii stăteau închişi în casele lor.

Graţie unui Thuraya, Farid Noorzai urmărea în timp real operaţiunile conduse de Jalladuddin. Vreo douăzeci de zilieri pakistanezi, recrutaţi la Spin Boldak, se ocupau cu transferul opiului din hambar în

camioane. Acestea vor porni apoi la drum spre Spin Boldak. Acolo, totul era aranjat: vameşii cumpăraţi şi opiul deja revândut unui mare traficant pakistanez. Desigur, cu un *discount*. Dar pentru cât costase...

Farid Noorzai se uită la telefon. Habib, vărul său, îi trimisese o jumătate de duzină de mesaje, tot mai neliniştite. Le şterse, senin. Urma să petreacă câteva luni la Quetta, pentru a lăsa lucrurile să se mai calmeze şi să plaseze cele zece milioane de dolari obţinuţi prin această combinaţie.

CAPITOLUL XVIII

Un gradat al armatei afgane, în uniformă, care se plimba prin aerogara pustie, se apropie de Malko cu un zâmbet încurcat şi murmură:

– *Money...*

Malko îi dădu două bancnote de cincizeci de afghani şi omul se îndepărtă, mulţumit. Având în vedere numărul limitat de pasageri care tranzitau Kandahar, nu făcea nicio avere. Deschisă în toate direcţiile, aerogara părea abandonată. Singur, bătrânul american, cu şapca de baseball pe care scria „Custom Officer", contempla terenul pustiu, aşezat la umbră.

Un C-130 aştepta, apoi două F-16 decolară la interval de câteva secunde. Malko se uită la ceas. Aproape două ore trecuseră de la telefonul dat lui Bobby Gup.

Telefonul lui sună: era kirghiza Tatiana.

– Am camioanele, anunţă ea.

– Unde?

– În faţă la Pensiunea Continental.

– Veniţi la aeroport.

Erau cam cincisprezece kilometri şi era în direcţia bună: merita drumul... Abia închisese, că apăru un mic avion, care efectuă un viraj strâns şi se aşeză pe pistă. Malko se apropie imediat de bătrânul „Custom Officer" american, aflat în legătură radio cu turnul de control.

– Ce zbor este?

– Zbor privat de la Kabul, răspunse „Custom Officer"-ul.

Avionul rula deja înspre aerogară. Se opri, pasarela se deschise şi mustaţa lui Bobby Gup apăru din cabină. Agentul DEA veni spre Malko, urmat de un bărbat masiv, cu părul ras.

– Ted Kennedy, adjunctul meu, anunţă el. Cum stăm?

– Aştept în continuare un elicopter, mărturisi Malko. Îl mai sun pe John.

Reuşi cu greu să dea de John Muffet. Şeful staţiei CIA era furios.

– Imposibil să obţin un elicopter într-un timp atât de scurt! explodă el. Mai ales că destinaţia este vagă. Riscă să dureze mai multe ore.

– Lăsaţi-o baltă, zise Malko, vom merge pe şosea. Vă ţin la curent.

Imediat, îl sună pe colonelul Davidson, semnalându-i plecarea lor spre satul Shangri-La.

– Nu mă aştept să întâmpin rezistenţă, explică Malko. Dar vreau să pot conta pe dumneavoastră pentru a ne scoate de acolo, dacă e nevoie.

– Nicio problemă, afirmă ofiţerul de la Forţele Speciale. Pun un Chinook în *stand-by*. Nu va dura mai mult de o jumătate de oră din momentul în care mă sunaţi şi vom fi acolo. Îi anunţ şi pe britanici, ca să fie gata de intervenţie.

Se duseră spre ieşirea din aerogară. Maureen Kieffer era acolo, cu Tatiana kirghiza, certându-se la telefon cu oamenii de la primul punct de control al aeroportului care refuzau să lase camioanele să treacă.

De această dată, sud-africana ţinuse să-l însoţească, împreună cu cei patru „Blackwater" ai lui Habib Noorzai.

– Ce facem? întrebă Bobby Gup.

Malko întinse pe capota Land Cruiserului harta pe care erau notate coordonatele satului şi îi arătă traseul.

– Mergem pe şoseaua spre Spin Boldak. Trebuie să o luăm la dreapta în această zonă, şi să continuăm pe un drum. Şoferii trebuie să ştie locul.

– Sunt doi agenţi afgani de la Stupefiante, zise imediat agentul DEA. Dar dacă talibanii sunt acolo, ce facem?

– Vom aştepta „cavaleria", concluzionă Malko.

Evident, cu un elicopter ar fi fost mai rapid şi mai simplu. Dar şoseaua spre Spin Boldak era relativ sigură.

– *Let's roll*, zise agentul DEA.

*

* *

Unul dintre cei doi agenţi afgani de la Stupefiante din Kandahar examina deşertul în dreapta şoselei. Ajunseseră în zona unde trebuiau să iasă de pe şoseaua asfaltată pentru a merge prin deşert. Un drum foarte vag apăru şi cele patru vehicule intrară pe el, hurducăind pe solul desfundat, într-un nor de praf.

Douăzeci de minute mai târziu, ajunseră într-un sat pierdut în deşert, cu o pompă de benzină care era acţionată cu mâna. Ceea ce presupunea un trafic intens. Apoi, drumul se bifurca spre sud. Ceea ce nu

era în direcţia bună. Unul din agenţii afgani se duse să se intereseze şi reveni, arătând spre vest.

– Este un sat pe acolo, la vreo treizeci de kilometri. Drumul este practicabil.

Graţie GPS-ului, stabiliră o direcţie de mers şi traversară imensitatea pietroasă. Termometrul ajunsese la 50 de grade. Bobby Gup se întoarse spre Malko.

– Aţi văzut opiul?

– Da. Hambarul era plin.

– Ar fi formidabil! oftă americanul. Atât pentru mine, cât şi pentru dumneavoastră...

Continuară, scuturaţi prea puternic pentru a mai putea vorbi. De-atâtea zdruncinături, îi dureau rinichii. Cele două camioane îi urmau cât puteau de aproape. Deodată, Malko zări, în momentul în care întâlniră o caravană de cămile, un nor de praf la orizont. Vehicule care se deplasau în direcţia lor. Toţi se agitară, iar Maureen Kieffer îşi luă Kalaşnikovul. Bobby Gup nu se mai simţea în largul său.

– Poate că sunt talibani! mormăi el.

– Talibanii se deplasează cu motocicleta, îl corectă sud-africana.

Or, erau două camioane. Cum se apropiară, identificară camioane pakistaneze, uşor de recunoscut după partea din faţă pictată. Nu erau departe de frontieră şi nu era deloc de mirare. Deşertul, aparent pustiu, era în realitate foarte populat. Câteva minute mai târziu, două camioane mari se intersectară cu ei, rulând cu aproape patruzeci de kilometri la oră, ceva uimitor pe acest drum greoi. Malko avu brusc un presentiment.

– Mă întreb dacă aceste camioane nu vin din satul Shangri-La? zise el.

Bobby Gup tresări.

– Evacuează opiul?

– Este posibil, făcu Malko. Dar trebuie să alegem. Ori mergem în sat, ori întoarcem şi încercăm să îi ajungem din urmă.

Agentul DEA luă telefonul Thuraya.

– Îi alertez pe oamenii noştri de la Kandahar, ca să anunţe postul vamal din Spin Boldak, în cazul în care o vor lua pe acolo.

Agăţat de telefon, reuşi să transmită ordinele. Malko, aplecat pe hartă, ridică privirea.

– Ajungem în cinci minute, anunţă el.

Maureen Kieffer băgă un glonţ pe ţeava armei AK 47. Scrutând cu privirea, Malko reuşi să distingă primele case din sat, identice cu deşertul. Se opriră pentru a-şi pregăti intrarea.

Bobby Gup le explică situaţia şoferilor camioanelor, care rămaseră pe loc. Apoi, cele două Land Cruiser intrară cu viteză redusă pe unica stradă. Doi copii îi priviră miraţi. Traversară satul fără să întâlnească vreun adult. În fine, Malko recunoscu clădirea cu acoperiş plat, atacată în noaptea trecută de Forţele Speciale ale colonelului Davidson. Corpurile talibanilor doborâţi dispăruseră, iar uşa hambarului era deschisă. Deodată, un sătean ieşi din spatele unui perete, iar unul din agenţii afgani îl interpelă, întorcându-se apoi spre Bobby Gup şi Malko.

– Zice că nu este nimeni, în afară de ei. Au îngropat morţii dimineaţă, după obicei. Niciun taliban nu a dat vreun semn de viaţă. Nu erau cu camioanele.

– Care camioane? întrebă imediat Malko.

– Cele care au venit după ceea ce era în hambar, răspunse săteanul.

– Ce era?

Omul făcu pe prostul.

– Nu ştiu... Era ceva înfăşurat într-un plastic negru.

– Cele două camioane pakistaneze! explodă Malko. Au venit să ia drogurile.

Alergară până la hambar. Inspecţia se făcu repede. Era gol. Doar mirosul gras şi fad de opiu indica ceea ce se aflase acolo.

Malko tuna şi fulgera.

– Dacă am fi putut avea un elicopter, am fi ajuns înaintea lor!

Bobby Gup striga deja în Thuraya, alertând toţi agenţii din provincia Kandahar.

– Să mergem, îl sfătui Malko, poate mai este vreo şansă să-i prindem din urmă.

Cele două camioane nu mai aveau nicio utilitate. Şoferii celor două 4x4 reluară traseul pe drumul pe care veniseră, cât de repede putură. Bobby Gup, agăţat ca un înecat de telefonul Thuraya, continua să alerteze toată planeta. Se opri pentru a anunţa:

– „Stupefiantele" locale tocmai au făcut un baraj la intrarea în Kandahar. Le-am dat semnalmentele camioanelor. Vor opri tot ce mişcă...

Cele două 4x4 rulau cu o viteză infernală, sărind din groapă în groapă, lăsând în urma lor un nor de praf ocru. Era foarte dificil de urmat un drum aproape invizibil; de două ori, se pierdură, se întoar-

seră. În fine, zăriră în depărtare fâşia asfaltată a şoselei Kandahar – Spin Boldak.

Paradisul urma infernului.

Malko se uită la Breitling. Întâlniseră cele două camioane pakistaneze în urmă cu o oră şi jumătate. Dacă acestea, o luaseră spre Kandahar, ajunseseră deja la punctul de control. Bobby Gup tocmai verifica. Se întoarse spre Malko, dezamăgit.

– Nu au văzut nimic, mărturisi el.

– Dar la Spin Boldak?

– O să verific.

Cele două camioane încărcate cu opiu nu se putuseră evapora...

Malko auzi imediat un strigăt, urmat de un val de înjurături. Bobby Gup spumega.

– *Motherfuckers! Idiots! Fuck you! Fuck you!*

Se opri pentru a-şi trage răsuflarea şi zise precipitat:

– Cele două camioane au trecut frontiera pe la Spin Boldak! Vameşii au fost plătiţi, cu siguranţă. Nici măcar nu le-au inspectat.

– Şi unde sunt acum?

– Rulează spre Quetta...

În „gaura neagră" a zonei tribale pakistaneze. Altfel spus, pe o altă planetă. Prăbuşit, agentul DEA îşi pierduse glasul. Nu mai avea decât să se întoarcă la Kandahar, cu coada între picioare.

Descumpănit, Malko rumega eşecul. Ceea ce tocmai se întâmplase ilustra de minune problema Afganistanului. Un amestec de dezorganizare şi de corupţie neruşinată. Nu te puteai baza pe nimeni.

Şi, în acest timp, Ron Lauder, ostaticul, zăcea undeva în deşertul din Hilmand. De acum, singura opţiune pentru a-l salva era să facă ceea ce cerea mollahul Dadullah: să-l predea pe Habib Noorzai. Două zile trecuseră de la expirarea ultimatumului. Exista riscul ca mollahul Dadullah să-şi piardă răbdarea, chiar dacă Malko îi ceruse un răgaz. Habib Noorzai era o târâtură abominabilă, dar această soluţie îi provoca oroare lui Malko.

*
* *

Obrajii lui Habib Noorzai se lăsaseră. Cu coatele pe masa din cantină, zise cu o voce slabă, fără timbru:

– Vărul Farid m-a tras în piept. Acum ştiu.

– Ce vreţi să spuneţi? întrebă Malko, abia întors din expediţie.

– Unul din oamenii săi mi-a povestit. Farid cunoştea de mult timp acest stoc de opiu, dar nu îndrăznea să pună mâna pe el căci era păzit de talibanii subordonaţi mollahului Dadullah.

– De ce nu l-au vândut?

– Ca să nu scadă cursul; s-a recoltat prea mult opiu anul trecut, deci a trebuit depozitat. Ca să-l vândă înainte de următoarea recoltă, când este cel mai mare curs. Atunci când i-am spus de ostatic, Farid a văzut imediat că putea profita. Ştia că nu fusese niciodată ţinut acolo, dar era imposibil de verificat. Ştia şi că americanii nu vor ignora această informaţie. Or, ei aveau mijloacele de a-i neutraliza pe talibani. Eu l-am crezut când a afirmat că îl văzuse cu ochii lui. Totul era pregătit. A adus camioane

din Pakistan, pentru a transporta opiul acolo. Cunoaşte pe toată lumea la frontieră.

– Şi unde se află vărul dumneavoastră, Farid, acum? întrebă Malko.

Habib Noorzai făcu un gest dezamăgit.

– Nu ştiu. Nu răspunde la telefon. Nu este la proprietatea sa, trebuie să fie de cealaltă parte...

Malko aproape că l-ar fi deplâns! Vărul Farid urma să aştepte liniştit ca Habib Noorzai să fie ucis de talibani ori trimis înapoi în Statele Unite, pentru a reapărea după aceea...

Afganul îi aruncă o privire disperată.

– Ce veţi face?

Malko îl privi fix.

– Aveţi vreo idee pentru a rezolva problema?

Habib Noorzai nu avea nicio idee, decât cea care îi făcea, evident, oroare: să îşi atribuie rolul pe care CIA i-l dăduse de la început, pentru a-şi răscumpăra păcatele: cel de capră legată de un ţăruş, devorată de tigru.

Malko îşi zise că nu mai rămânea decât planul B al lui Bobby Gup pentru a evita o soluţie dezonorantă.

Lăsându-l pe Habib Noorzai la cantina taberei „New Frontier", se duse după Maureen Kieffer.

– Mergem la Continental, zise el.

Decât să vină în tabăra Forţelor Speciale, agentul DEA se instalase acolo, la fel şi interpreta sa, Tatiana. Talibanii nu erau interesaţi în mod special de oamenii de la DEA care nu prea îi deranjau.

Dacă Bobby Gup chiar putea pune mâna pe stocul de opiu de care vorbise, şi dacă mollahul

Dadullah chiar era dispus să-l schimbe contra ostaticului american, avea o mică şansă de reuşită.

*

* *

După cartierul Kotali Murcha, şoseaua mergea spre nord, înspre Uruzgan. Bobby Gup încetini în dreptul ultimelor case.

– Aici trebuie să fie, zise Tatiana kirghiza.

Ţinuseră toţi patru – Maureen rămăsese tăcută tot timpul discuţiilor – un mini-consiliu de război pe peluza de la Continental. Malko îl întrebase direct: DEA era în continuare interesată de Habib Noorzai?

Răspunsul lui Bobby Gup era la fel de clar: da.

Credea în continuare că mollahul Dadullah ar fi interesat de acest schimb?

Credea, dar singurul mod de a se convinge era să-l întrebe prin intermediul lui Teymour, informatorul DEA la Kandahar, care jura că avea relaţii foarte bune cu mollahul Dadullah. Tatiana programase o întâlnire prin telefon. Nici vorbă ca Teymour să se afişeze cu americanii la Continental. Conveniseră deci să se întâlnească discret, la ieşirea din oraş.

Abia oprise maşina 4x4, că un tip rotofei, în *camiz-charouar,* apăru din spatele unui zid şi sări pe bancheta din spate a Land Cruiserului.

Cu faţa rotundă, bine făcut, cu un barbişon bine îngrijit, ochi bulbucaţi şi, în ansamblu, un fizic destul de respingător. O figură de trădător. Privirea îi fugi la părul blond al Maureenei, îi adresă un zâmbet servil lui Malko şi îi strânse mâna lui Bobby Gup. Acesta nu pierdu timpul cu politeţuri inutile.

– Teymour, întrebă el, stocul de opiu de care mi-ai vorbit, care este deţinut de guvernator, este încă acolo?

– *Baleh! Baleh!* afirmă imediat afganul.

– Am putea deci să-l „confiscăm"? continuă agentul DEA.

– Da, dar va trebui să neutralizaţi soldaţii care îl păzesc.

În timpul discuţiei, continuau să meargă, îndepărtându-se de Kandahar. Bobby Gup se întoarse spre Malko.

– Am nevoie de patruzeci şi opt de ore pentru a organiza operaţiunea, explică el. Ştiu că guvernatorul pleacă poimâine la Kabul pentru a se întâlni cu Hamid Karzai. Ar fi o ocazie excelentă.

Malko scutură din cap.

– Bobby, mă aştept în orice moment să primesc un mesaj de la mollahul Dadullah prin care să mă întrebe când i-l predau pe Habib Noorzai. Dacă îl amân, va da un ultimatum, care riscă să fie bun, dacă se poate spune aşa. Nu pot aştepta patruzeci şi opt de ore, plus timpul necesar unei întâlniri cu mollahul Dadullah. Trebuie să declanşăm operaţiunea acum.

Se întoarse spre afgan.

– Sunteţi sigur că mollahul Dadullah va fi interesat de schimbul care i se propune: ostaticul pe care îl deţine contra unui foarte important stoc de opiu?

– Cred, făcu Teymour, fără prea multă convingere.

– Ştie că lucraţi cu DEA?

– Nu, nu cred. Îl cunosc bine pe mollahul Dadullah, afirmă el. Mă iubeşte mult, fiindcă am scris

multe articole elogioase despre el în ziarele locale. Când am scris că a devenit mai puternic decât mollahul Omar, a fost foarte mulţumit.

– Cum îl puteţi contacta?

– Este simplu, răspunse Teymour, trimit un SMS la un număr pe care îl ştiu şi mi se răspunde în acelaşi mod, fixându-se o întâlnire.

– Cam cât timp ia asta? se interesă Malko.

– Între o jumătate de zi şi două zile; depinde de locul în care se află.

– Cum estimaţi că veţi prezenta cazul?

Teymour nu se încurcă:

– Toată lumea ştie că am legături cu mollahul Dadullah. O să-i spun că am fost contactat de oameni de la DEA care vor să-l trimită pe Habib Noorzai înapoi în închisoare. Eu nu sunt decât un intermediar.

– Mai este o „mică" problemă, sublinie Malko. Nu putem aştepta până vom avea drogurile în mâinile noastre. Trebuie să-i spuneţi că le avem deja.

Fu rândul lui Bobby Gup să tresară.

– Dar dacă Dadullah îşi dă seama că nu este adevărat?

Teymour răspunse:

– Ar fi foarte dificil s-o facă. Este departe, în Hilmand.

El părea cel mai entuziast. Se uită la ceas.

– Dacă vreţi, o să-l sun imediat ce mă lăsaţi de unde am urcat.

Bobby Gup şi Malko se consultară din priviri şi, în final, agentul DEA acceptă. Întoarseră şi îl lăsară acolo de unde urcase.

– Imediat ce aveţi un răspuns, sunaţi, recomandă Bobby Gup.

Malko nu se putu abţine să nu remarce:

– Pare foarte cooperant.

Bobby Gup zâmbi cinic.

– Încasează 5% din valoarea drogurilor capturate în baza informaţiilor lui. Sunt mulţi bani.

Cei treizeci de arginţi ai lui Iuda nu se învechiseră... În orice caz, orele care urmau le vor pune nervii la încercare. Se despărţiră la intrarea la Continental şi, după modul în care Tatiana îl privea pe agentul DEA, Malko îşi zise că nu era deranjată că se află singură cu el, departe de Kabul.

– Ne întoarcem în tabără, zise el.

În fiecare secundă, se temea că va auzi ţiuitul care anunţa primirea mesajelor. Era pe un teren sensibil, cu aliaţi mai mult decât îndoielnici, angajat într-un proces mai mult decât complex.

CAPITOLUL XIX

Malko era atât de absorbit de gândurile sale sumbre, că avu nevoie de câteva secunde pentru a realiza că soneria care îi răsuna în urechi era a telefonului său.

Vocea lui Bobby Gup îl informă direct:

– Acest mic *son of a bitch* s-a descurcat bine. Are un răspuns de la mollah. Am stabilit o întâlnire cu el pentru a detalia.

– Când?

– Acum. În acelaşi loc ca după-amiază. Ne vedem la Continental într-o jumătate de oră...

– La ora asta, nu mai am decât vehiculele de la Forţele Speciale, obiectă Malko. Iar ele nu sunt prea discrete.

– Aveţi dreptate, acceptă agentul DEA. Trec să vă iau într-o jumătate de oră. La postul de gardă.

Malko urma să-i anunţe. Contrar aşteptărilor, planul complicat al lui Bobby Gup părea să funcţioneze.

*

* *

– Are întâlnire mâine dimineaţă! îl anunţă Bobby Gup, imediat ce Malko se urcase în Land Cruiser. Trebuie să meargă pe şoseaua spre Marwand

şi va fi contactat pe drum. Corespondentul său i-a luat numărul maşinii.

– Îl va întâlni pe mollahul Dadullah?

– Asta a şi cerut, făcu prudent americanul, iar pentru o afacere ca asta, mollahul nu va delega pe nimeni. Ne vom lămuri mâine.

– Să ne rugăm, făcu sobru Malko.

– Am o idee pentru a evita să fim traşi pe sfoară, adăugă Bobby Gup. O să-l „sonorizăm" pe Teymour. Aşa, nu va putea să ne spună baliverne.

– Nu credeţi că este imprudent? reacţionă imediat Malko. Dacă talibanii îşi dau seama, riscă să nu se mai întoarcă...

– Nu vor vedea nimic, afirmă agentul DEA. Nu îl vor dezbrăca...

În Statele Unite DEA îşi echipa destul de des informatorii pentru a înregistra confesiuni ale suspecţilor fără ca aceştia să realizeze. Evident, era riscant pentru cel care se înhăma la o asemenea misiune. Destui informatori au sfârşit cu două gloanţe în cap.

– L-aţi întrebat pe Teymour?

– Nu, mărturisi americanul. Dar va accepta. Nu are de ales.

– Este nu risc inutil, care poate face să eşueze operaţiunea, obiectă Malko.

– *Fuck you!* mormăi Bobby Gup în mustaţă. Teymour este informatorul *meu*.

Malko nu răspunse, reţinându-şi furia. Rulară un timp, fără să întâlnească pe nimeni, apoi americanul încetini: se apropiau de locul unde îl întâlniseră pe informator în ajun. Bobby Gup semnaliză cu

farurile şi o siluetă apăru pe marginea şoselei. Într-o clipă, Teymour urcă în maşina 4x4.

– *You did a good job*[1]! îi zise agentul DEA afganului, care zâmbi modest.

Bobby Gup mai merse puţin, apoi ieşi de pe şosea pentru a intra pe un fel de drum, şi se opri.

– La ce oră plecaţi mâine dimineaţă? îl întrebă pe informator.

– La şapte.

– OK. Mai este un mic detaliu. O să vă sonorizăm. Cum am făcut în cazul Chovni. Scoateţi-vă cămaşa.

Teymour se foi fără să se conformeze.

– Chiar credeţi că este indispensabil, *sir*? întrebă el timid. Mollahul Dadullah este foarte suspicios.

– Este prietenul dumneavoastră, nu? Nu vă va dezbrăca. Haideţi, nu o să stăm aici două ore.

Americanul coborî de la volan, se duse în spate şi deschise o servietă metalică. Cu regret, afganul îşi scoase lungul *camiz*, descoperindu-şi bustul păros şi gras.

Bobby Gup deschise servieta şi începu să-i lipească pe piept, cu bandă adezivă, două microfoane ultrasensibile, apoi firele care ieşeau din ele, legate la aparatul de înregistrare.

– Lăsaţi în jos *charouar*-ul! ordonă americanul.

Cu delicateţe, fixă aparatul între două pliuri de grăsime, cu bucăţi mari de bandă adezivă. Apoi, fixă,

---

[1] Ai făcut o treabă bună!

mai întâi în jurul taliei, apoi de-a lungul coloanei vertebrale, un fir galben care urca până aproape de ceafă.

– OK, concluzionă el. Coborâţi din maşină şi săriţi pe loc.

Teymour se supuse, cu bustul gol, şi începu să ţopăie. Scenă suprarealistă în mijlocul deşertului... Când urcă înapoi în Land Cruiser, Bobby Gup verifică dacă s-a desprins ceva.

– Merge! zise el. Îmbrăcaţi-vă la loc.

Teymour se conformă. Graţie lărgimii hainelor afgane, nu se vedea absolut nimic. Evident, nu trebuia pipăit.

– Şi nu cumva să vă distraţi scoţându-l! îl ameninţă americanul. Vreau să ştiu exact ce discutaţi. Nu trebuie să atingeţi nimic. Nu se reglează nimic. Începând de acum, înregistrează timp de douăzeci şi patru de ore.

Se urcă la volan şi reveni pe şoseaua asfaltată. În spate, afganul stătea mut ca un peşte.

Nu era chiar bucuros.

Când maşina 4x4 se opri, coborî cu un timid *good night*. El risca să nu aibă o noapte plăcută.

Bobby Gup se întoarse spre Malko cu un zâmbet triumfător.

– Iată! Nu ne mai rămâne decât să urmărim...

– Este o imprudenţă inutilă.

Bobby Gup izbucni într-un râs sardonic.

– Ba nu, nu v-am spus totul. Acest aparat nu doar înregistrează. Este şi un emiţător GPS miniatural. Altfel spus, îl putem urmări pe Teymour, cu aproximaţie de zece metri. Aceasta ne va permite să-l

localizăm pe mollahul Dadullah. Ştiu cum procedează talibanii. Un tip important ca el se instalează într-un sat şi rămâne acolo mai multe săptămâni. Deci, dacă mollahul Dadullah refuză propunerea, avem un plan B!

– Ostaticul nu va fi, desigur, în acelaşi loc cu el, obiectă Malko.

– Nu, dar dacă reuşim să-l răpim pe Dadullah, vom putea cu siguranţă să-l schimbăm cu ostaticul. Şi eu îmi voi îndeplini contractul. Mi-l veţi da pe Habib Noorzai.

– Cum veţi recepţiona semnalul?

– Cu avionul. Este echipat pentru aşa ceva. Decolează mâine la şapte şi nu-l va mai scăpa din vedere pe Teymour. Va zbura destul de sus pentru ca nemernicii de talibani să nu-l repereze.

În ochii agentului DEA, omenirea se împărţea în două categorii: oamenii „clean" şi nemernicii, aceştia din urmă fiind mai numeroşi decât ceilalţi. Malko se întrebă în ce categorie era inclus. Mulţumit de el, Bobby Gup concluzionă:

– OK, vă duc înapoi la tabără.

*

* *

John Muffet nu găsise nimic de zis despre planul lui Bobby Gup. Malko îl sunase imediat ce ajunsese în tabăra „New Frontier". Americanul rezumă:

– Oricum, nu avem nimic de pierdut şi nu riscăm nimic. Dacă acest Teymour este tăiat în bucăţi din cauza prostiei acestui netrebnic de „Smiling Cobra!, este problema lui. Dar trebuie totuşi să ne rugăm să meargă... Altfel...

Lăsă fraza în suspans.

Recuperarea ostaticului CIA se transforma în coşmar, din cauza „păcatului originar", Habib Noorzai. Degeaba ar fi orientat Malko puterea formidabilă a Statelor Unite împotriva mollahilor nebuni, ascunşi în sate fără nume în fundul deşertului, că nu era de niciun folos.

Se auzi ciocănind la uşă şi Maureen Kieffer intră în „celula" lui. Imediat, fu frapat de privirea ei şireată şi ţinuta provocatoare. O fustă mini roşie şi un tricou alb foarte mulat, fără sutien. Dacă ieşea aşa în Kandahar, ar fi fost lapidată.

– Am chef să mă destind, îl anunţă ea. Nu mai ai nimic de făcut în seara asta?

– Nu.

– Nu mai pot să stau aici, să mergem în altă parte.

– Vrei să ne întoarcem la Continental?

– Nu, e aproape la fel de sinistru ca aici. Am o altă idee. O să ne plimbăm.

– Dar cum?

– Cât ai lipsit, l-am sunat pe şofer. Mi-a adus maşina Cherokee şi apoi a plecat cu altă maşină. E parcată în faţa postului de gardă.

– Bine, să mergem, acceptă Malko, intrigat de această idee ciudată.

Când ajunseră în faţa maşinii, Maureen se instală pe locul pasagerului.

– Condu tu, zise ea, am chef să mă relaxez.

– Unde vrei să mergi?

– Spre centru, la Charzoo.

Cartierul bazarului.

Rulă un timp pe şoseaua pustie. Niciun pieton. Nicio maşină. Când ajunseră în oraş, situaţia nu se schimbă prea mult. În afară de un modest iluminat public şi câteva magazine încă deschise, s-ar fi crezut într-un oraş mort. Un şofer de ricşă dormea pe bancheta motorului de un roşu aprins, ghemuit. Incursiunile talibanilor fiind frecvente, oamenii nu întârziau pe străzi.

Deodată, o văzu pe Maureen cum îşi ridică fusta până peste şolduri. Cu un gest rapid, îşi dădu jos chilotul şi îl trase de-a lungul picioarelor. Apoi, cu picioarele depărtate, se întoarse spre Malko.

– Mângâie-mă. Vreau să juisez în mijlocul acestor refulaţi.

Erau pe Aga-Khan Street, în mijlocul bazarului. Toate buticurile erau închise. Sub degetele lui Malko, Maureen începu să respire tot mai accelerat. Deodată, văzu cum mâna ei dreaptă se crispează pe butonul geamului electric, coborându-l silenţios. Nu era ceva involuntar. Câteva secunde mai târziu, scoase un geamăt lung, care se termină cu un ţipăt ascuţit. Chiar în momentul în care treceau prin faţa unui negustor ambulant de mango, luminat de o lampă cu ulei. Malko îl văzu tresărind, apoi urmărind maşina din priviri.

Sud-africana izbucni în râs.

– Este tare! Nu am mai avut un asemenea orgasm! În mijlocul acestui oraş de nebuni.

Se aplecă spre Malko şi puse mâna pe el.

– Hei, hei! făcu ea şmechereşte, te-a deranjat aşa ceva?

Malko putea cu greu să nege... Într-o clipă, îi scoase membrul din pantalon pentru a-l cuprinde cu gura. Întinsă pe burtă, îşi mişca buzele cu o abilitate extremă. Malko văzu că îşi băgase mâna dreaptă între picioare: nu se lăsa deoparte nici pe ea...

Ciudata plimbare în acest oraş auster era un mare moment de erotism.

Trecând prin faţa mausoleului lui Ahmad Shah Baba, Malko nu mai rezistă, eliberându-se în gura ei. Maureen se ridică după câteva secunde, îşi puse la loc chilotul şi oftă uşurată.

– Am petrecut o seară foarte plăcută, făcu ea. Putem să ne întoarcem.

Cinci minute mai târziu, dădeau peste un punct de control al armatei afgane supervizat de canadieni nervoşi şi speriaţi. Văzând albi la volan, nici măcar nu verificară maşina.

Revenit cu picioarele pe pământ, Malko începu din nou să se gândească la a doua zi. Numai de-ar funcţiona planul lui Bobby Gup!

*

* *

Teymour nu avea un fir de păr uscat. Plecat din Kandahar la ora şapte dimineaţa, conform instrucţiunilor din mesaj, o luase pe şoseaua spre Marwand care ducea la Farah şi Herat, frontiera iraniană. I se spusese să ruleze drept, până va primi alte instrucţiuni. Or, tocmai intra în provincia Hilmand fără să vadă nimic.

Deodată zări, pe partea dreaptă a şoselei, un pick-up oprit, cu capota ridicată. Spectacol curent.

În acelaşi moment, sesiză două motociclete în retrovizoare. Mai devreme nu erau, deci apăruseră de pe unul din numeroasele drumuri din deşert. Unul dintre motoare ajunse în dreptul lui şi îl zări pe şofer, un tânăr bărbos, care îi făcu un semn. Pulsul îi crescu brusc: erau talibani. Încetini, încadrat de cele două motociclete, iar cel din stânga lui îi făcu semn să oprească lângă pick-upul cu capota ridicată. Ceea ce şi făcu.

Trei bărbaţi cu turbane, bărboşi, care aşteptau aşezaţi pe jos, se urcară în cabină.

– Urcă în spate, îi ordonă unul din motociclişti. Lasă cheile pe maşina ta.

Ordinele talibanilor nu se discutau. Teymour se urcă pe platformă şi se aşeză pe tabla fierbinte. Camioneta mergea deja spre sud-vest, hurducăind pe un drum aproape invizibil, care ducea la Lashka Gah, regiune controlată de talibani bine înarmaţi. Deci, chiar urma să-l întâlnească pe mollahul Dadullah. Erau aproape în fiecare zi ciocniri în această zonă şi se uită neliniştit la cerul albastru. Ar fi fost o prostie să fie atacaţi de un elicopter britanic! Britanicii distrugeau cu rachete orice vehicul suspect. Şi, în zonă, o camionetă cu mai mulţi bărbaţi la bord *era* suspectă.

Orăşelul Lashka Gah se afla între două braţe ale râului Hilmand.

Teymour se pipăi, atingând dispozitivul lipit de piele şi se blestemă că fusese atât de slab.

Degeaba, era prea târziu.

Camioneta intră într-o zonă mlăştinoasă şi plină de vegetaţie. Pentru a se opri în mijlocul unui sat,

sub un umbrar. Teymour sări jos, încadrat imediat de talibani. Îşi ţinu respiraţia, temându-se că va fi percheziţionat, dar îi ordonară doar să-i urmeze, până la o casă anonimă, cu pereţi groşi, unde era chiar răcoare...

Fără electricitate, doar mai multe lămpi cu petrol. Mollahul Dadullah, cu turban negru, era pe jumătate întins pe perne şi covoare, cu un Kalaşnikov cu pat pliant lângă el, cu trei încărcătoare lipite la un loc. Teymour se precipită să-i sărute mâna şi apoi se plecă în faţa lui. Cei cinci tineri talibani care îl înconjurau păreau ocupaţi de rugăciuni.

Băură ceai, apoi schimbară câteva informaţii despre situaţie. Teymour începea să se destindă. Vizibil, mollahul Dadullah era în dispoziţie bună. Şi nimeni nu avea chef să i-o strice. Pe un ton jucăuş, mollahul întrebă:

– Ai cerut să mă întâlneşti, fratele meu?

Era momentul delicat. Teymour bău ceai pentru a-şi umezi buzele uscate şi se lansă într-o tiradă pe care o pregătise cu Bobby Gup.

Impasibil, mollahul Dadullah asculta, ronţăind fistic...

Teymour îi relată cum DEA pusese mâna pe un stoc foarte important de opiu şi, decât să-l ardă, era dispusă să-l dea mollahului în schimbul ostaticului american pe care acesta din urmă îl deţinea. Tăcu şi o linişte apăsătoare se prelungi mai multe secunde. Şeful taliban încerca, cu o unghie neagră şi lungă, să-şi scoată dintre dinţi bucăţi de fistic pe care le scuipa în faţa lui. Apoi, ridică ochii şi îl privi pe Teymour.

– Crezi că am nevoie de acest opiu? întrebă el cu vocea lui blândă.

O lumină periculoasă plutea în privirea sa întunecată. Teymour simţi cum îi alunecă o picătură de transpiraţie pe spate.

– Aveţi nevoie de mai mulţi bani pentru a cumpăra arme ca să combateţi străinii care ne-au invadat.

– Este adevărat, recunoscu mollahul, şi îţi mulţumesc că vrei să participi la jihad. Apropo, de unde provine acest opiu?

– Este depozitat în spaţiile deţinute de guvernator, preciză Teymour. A fost capturat de DEA, căci guvernatorul a plecat la Kabul.

– Este mult opiu?

Teymour făcu un gest care arăta că este vorba de o cantitate enormă. Mollahul Dadullah mai bău puţin ceai, îşi îndoi piciorul amputat şi zise:

– Trebuie să mă gândesc. Este, desigur, o propunere interesantă, dar acest om a fost condamnat la decapitare de un tribunal islamic. Nu pot să-l scap de soarta sa fără o decizie religioasă.

Teymour simţi cum i se dilată pieptul de uşurare. Mollahul primea bine propunerea sa. Îi cunoştea pe talibani. Ştiuseră întotdeauna să jongleze cu religia, când le convenea.

– Bine, concluzionă Teymour. Ce trebuie să le spun celor care m-au trimis?

– O să mă gândesc, zise mollahul Dadullah. Este ora rugăciunii, vrei să participi cu noi?

Teymour, bineînţeles, acceptă.

Toţi îngenuncheară pe covoarele vechi, întorşi spre Mecca. Apoi, doi talibani îl conduseră până la o minusculă casă din piatră. Resturile unui covor acopereau solul din pământ bătătorit, căldura era apăsătoare şi mirosul insuportabil. Teymour auzi zgomotul unui zăvor. Era prizonier.

Poate că, în cele din urmă, lucrurile nu se prezentau atât de bine pe cât credea.

CAPITOLUL XX

– *So far, so good!* zise Bobby Gup. Totul este sub control. Teymour a plecat la timp şi se află în acest moment într-un sat din provincia Hilmand. Emiţătorul său funcţionează. Nu s-a mişcat de când a ajuns acolo.

Malko tocmai se alăturase agentului DEA la Pensiunea Continental şi se instalaseră în grădină, la umbră, în compania Tatianei, cu o hartă întinsă în faţa lor. Era aproape unu după-amiaza.

– Este normal? întrebă Malko.

– Da, nu le place să se deplaseze pe căldură. Şi apoi, mollahul trebuie să se gândească.

– Unde se află?

– Aici, făcu Bobby Gup, arătând cu degetul un punct pe hartă. Satul Samizi, foarte aproape de râu. Emiţătorul GPS continuă să funcţioneze, deci nu a fost descoperit.

– Doar dacă talibanii nu l-au găsit şi îl lasă să funcţioneze pentru a ne păcăli, remarcă Malko.

– Este posibil, recunoscu americanul. Sunt perfizi.

– Credeţi că mollahul Dadullah se află în acest sat?

– Corespunde zonei sale de influenţă.

– Ce face acolo? întrebă Malko.

– Nimic. Aşteaptă. Avionul meu va fi nevoit să se întoarcă pentru a face plinul.

– OK, concluzionă Malko, mă întorc în tabără.

Ca să-i lase pe Bobby Gup şi pe Tatiana singuri. Şi, efectiv, nu mai avea decât să aştepte să se întoarcă Teymour. Se duse la maşina Cherokee a clientului lui Maureen Kieffer. Cuprins de o nelinişte surdă. În fiecare secundă, se aştepta să primească un mesaj de la mollahul Dadullah prin care i-l cerea pe Habib Noorzai.

Tăcerea şefului taliban era chiar surprinzătoare. Pentru a nu zice îngrijorătoare.

Revenind în camera sa, privirea îi căzu pe pachetul pus pe un scaun: cel înmânat de tânărul taliban de la Abasa Shrine, vinerea trecută. Uitase complet să-l dea destinatarului, Habib Noorzai. Îl luă şi începu să-l caute pe acesta din urmă, care rămăsese în camera sa, în cea mai mare parte a timpului. Ca un condamnat la moarte care aşteaptă sosirea călăului.

Îl găsi, în cele din urmă, la cantină, unde afganul citea în faţa unui ceai, abătut. Malko îi întinse pachetul, explicându-i de unde provine. Intrigat, Habib Noorzai îl deschise, descoperind o ţesătură albastră, pe care era pusă o bucată de hârtie. Habib Noorzai citi biletul şi se albi. Când ridică privirea, ochii lui mari erau plini de lacrimi!

– Ce se întâmplă? întrebă Malko, intrigat.

Habib Noorzai luă ţesătura şi o întinse: era o *burqa* albastră, ca cea purtată de femeile din zonă.

– Este o *burqa*, remarcă Malko.

– Da, un cadou de la mollahul Dadullah, făcu Habib Noorzai cu o voce slabă. Îmi spune în bilet

că este mulţumit că a găsit mărimea mea, că îmi va veni bine...

Părea total bulversat... Malko nu înţelegea.

– Ce vrea să însemne?

– În Afganistan, când se oferă o *burqa* unui bărbat, este semn de ură absolută. Înseamnă că este considerat ca o femeie!

Altfel spus, între câine şi cămilă.

– Este cea mai rea insultă! continuă Habib Noorzai. Mollahul Dadullah ar vrea să se folosească de mine ca de o femeie. Sunt dezonorat!

Privi *burqa* şi începu să plângă, cu capul între mâini. Neaşteptat, din partea unui bărbat care trimisese pe lumea cealaltă douăzeci de persoane fără regret, care îşi trăda semenii şi trăia din trafic de heroină! Unde se mai ascundea mândria?

Depăşit, Malko nu putu spune altceva:

– Strângeţi această *burqa*. Doar eu am văzut-o...

Habib Noorzai îl privi, cu ochii plini de lacrimi.

– Mollahul Dadullah va spune tuturor membrilor tribului. Sunt dezonorat. Copiii mei vor fi dezonoraţi.

– Ce puteţi face?

Privirea afganului se întunecă.

– Trebuie să-l ucid.

Malko îl privi, uimit.

– Sau să mă sinucid, completă imediat Habib Noorzai. Altfel, viaţa mea s-a terminat, nu voi mai îndrăzni să mai privesc pe nimeni în ochi.

Un înger trecu. Cele două soluţii erau deranjante. Dacă era omorât mollahul Dadullah, ostaticul

risca să fie executat, iar dacă Habib Noorzai se sinucidea, Malko nu mai avea monedă de schimb.

– Calmaţi-vă, îl sfătui el. Se va aranja.

Fără niciun cuvânt, Habib Noorzai părăsi masa, luând *burqa* dezonoarei.

Încă o problemă.

*

* *

Ziua era pe sfârşite. Teymour număra minutele. Erau peste şase ore de când era închis. Nu i se adusese nici de mâncat, nici de băut.

Şi, mai ales, neliniştea îi usca gâtul. De ce se comporta astfel mollahul Dadullah? Auzi în cele din urmă clinchetul metalic din exterior şi sări în picioare. Tocmai se descuia zăvorul. Doi tineri talibani apărură în cadrul uşii.

– Vino, ordonă unul dintre ei.

Uşurat, Teymour îl urmă, fără ca măcar să ceară să bea, până la casa unde îl întâlnise pe mollahul Dadullah dimineaţă. Acesta se afla tot singur, ronţăind fistic şi bând ceai. După ce îi sărută mâna, Teymour se instală în faţa lui, aşezat într-o parte. Mollahul Dadullah scuipă câteva resturi şi îl privi pe Teymour cu uitătura sa impenetrabilă.

– În numele Domnului Atotputernic şi Milostiv, de ce m-ai minţit, fratele meu? întrebă el cu vocea sa blândă.

Teymour avu impresia că primeşte o lovitură în faţă. Pielea i se acoperi de transpiraţie şi începu să protesteze.

– Nu te-am minţit! De ce aş face-o? Allah mi-e martor că inima mea este curată.

Trăsăturile mollahului Dadullah se schimonosiră a dezgust.

– Nu umbla cu blasfemii, câine infam! zise el. Cere-i imediat iertare lui Allah. Pretinzi că nu ai minţit, dar am verificat: stocul de opiu al târâturii de guvernator – Dumnezeu să-l pedepsească – este la locul lui. Deci, continuă el pe un ton mieros, dacă acest opiu este acolo, care este cel pe care prietenii tăi necredincioşi mi-l propun?

Teymour rămase mut, cu creierul blocat. Efectiv, minţise, şi se decise să mărturisească.

– Este adevărat, pledă el, am ascuns adevărul. Acest opiu este încă acolo, dar este suficient să-ţi dai acordul pentru a-l obţine.

Mollahul Dadullah nu se clinti, dar se aplecă în faţă şi zise pe un ton şuierător, plin de ură şi furie:

– O să-ţi spun de unde vine acest opiu! Este cel pe care câinii necredincioşi mi l-au furat, asasinând mai mulţi *mujahedini,* Allah să-i aibă în pază!

– Dar care opiu? bâigui Teymour care simţea că-i cade cerul pe cap.

Evident, nu era chiar la curent cu vicleşugul pus la cale de Farid Noorzai. Mollahul Dadullah întinse ciotul piciorului amputat, se scărpină uşor şi zise:

– Poate că eşti sincer, dar folosit de necredincioşi. O să te trimit la Kandahar, cu răspunsul meu. Să ştii, oricum, că nu amestecăm jihadul sfânt cu interesele financiare.

Teymour vru să răspundă, dar nu mai avu timp. Unul dintre talibani, aşezat în spatele lui, tocmai îi trecea un laţ în jurul gâtului şi strângea cu toată forţa.

*

* *

– Se întoarce! anunţă triumfător Bobby Gup. Am primit un SMS pe telefon. Îmi dă întâlnire la Continental pe la ora nouă.

– Nu este imprudent? obiectă Malko.

Bobby Gup radia.

– Din contră, este semn bun! Înseamnă că mollahul Dadullah este interesat de negociere.

– Sunteţi optimist, zise Malko.

– Nu, îl asigură agentul DEA. Avionul meu a decolat la sfârşitul zilei. A putut constata, graţie emiţătorului GPS fixat pe Teymour, că acesta a părăsit satul Samizi puţin înainte de ora şase. Semnalul se deplasează înspre Kandahar. Totul se potriveşte. Avionul se întoarce, nu mai am nevoie de el...

Malko nu reuşea să împărtăşească complet optimismul lui Bobby Gup, dar trebuia să ia în calcul evidenţa: lucrurile se derulau cum prevăzuse agentul DEA.

– Foarte bine, făcu el, voi fi la Continental la ora nouă. Să sperăm că Teymour va aduce veşti bune. Altfel, va trebui să găsim altceva.

– Nu vă faceţi griji, îl asigură americanul, de acum, avansăm.

– Riscă să fie puţin cam complicat, remarcă Malko.

– Ştie unde se află Dadullah. Dacă Teymour ne spune că nu vrea să facă schimbul, îi sărim în spate în zori, cu prietenii dumneavoastră de la Forţele Speciale, fiindcă dumneavoastră aveţi dreptul să-i activaţi.

– Să sperăm că putem evita, oftă Malko. Ar fi, totuşi, o operaţiune de mare risc. Există pericolul ca, în furia lor, talibanii să ucidă ostaticul.

– Nu se va ajunge la asta, afirmă Bobby Gup. *Everything is gonna be all right!*[1]

*

* *

Ron Lauder moţăia în semiîntuneric, când uşa hambarului în care se afla de trei zile se deschise. Era a treisprezecea ascunzătoare. Nu se mai gândea, nu se mai ruga, ros de durerea de la ochi. Doi tineri talibani apărură în uşă, formând un fel de gardă de onoare a unui bărbat căruia îi lipsea piciorul drept, amputat de la genunchi, şi care mergea cu ajutorul cârjelor. Un turban negru, ţinută kaki, cartuşiere, un Kalaşnikov după umăr. Ron Lauder încă nu îl mai văzuse pe mollahul Dadullah, dar era singurul comandant taliban căruia îi lipsea o gambă. Cu o lovitură de picior, unul dintre talibani îl făcu să se ridice. Cu mâinile legate la spate, gleznele înlănţuite, abia stătea în picioare.

Comandantul taliban îi adresă o lungă frază în paştună, din care reţinu cuvintele *„Bismallah Al-Rahin Al-Rahman"*. Cu care începeau inevitabil toate declaraţiile importante. Talibanul care îl lovise cu piciorul traduse într-o engleză proastă:

– În numele Domnului Atotputernic şi Milostiv, comandantul Dadullah vă anunţă că veţi fi omorât la

[1] Totul se va derula bine.

răsăritul zilei de vineri, căci prietenii dumneavoastră au încercat să ne păcălească.

Cei trei bărbaţi se retraseră fără niciun alt cuvânt. Ron Lauder se lăsă să cadă pe jos, cu creierul gol. Cuvintele nu mai însemnau nimic, era prea obosit, prea slăbit. Moartea semăna cu o eliberare, la capătul acestui interminabil coşmar. Chiar şi instinctul său de supravieţuire se tocise. Avea o sete oribilă, iar asta eclipsa totul.

*

* *

Era ora opt şi jumătate şi temperatura coborâse uşor: nu mai erau decât 45 de grade... Bobby Gup şi Malko, instalaţi în fotolii de plastic alb pe terasa pensiunii, nu scăpau din ochi intrarea care dădea spre parcare, supravegheată de un paznic înarmat cu Kalaşnikov.

Cei patru „Blackwater" din garda apropiată a agentului DEA se răspândiseră între o clădire în construcţie, la stânga intrării, şi parcarea situată între stradă şi intrarea în pensiune.

– Priviţi! făcu deodată Malko.

Un catâr, tras de un puşti, tocmai intra pe stradă şi mergea de-a lungul parcării, sub privirea indiferentă a celor doi „Blackwater" instalaţi la primul etaj al imobilului în construcţie. Ceva ce semăna cu un corp omenesc era aşezat pe spatele animalului, cu picioarele atârnând pe o parte, mâinile de cealaltă parte, peste doi desagi mari din pânză.

Pulsul lui Malko crescu brusc.

Omul culcat pe catâr stătea nemişcat sau era mort. Coincidenţă îngrijorătoare în momentul în care îl aşteptau pe Teymour.

Tras de băiat, catârul se afla în mijlocul parcării, înaintând spre ei.

– Ce se întâmplă? întrebă Bobby Gup; parcă ar fi Teymour.

Timp de câteva minute, nimic nu se întâmplă. Catârul continua să înainteze cu paşi regulaţi şi aproape ajunsese la intrarea în pensiune. Paznicul cu Kalaşnikov înaintă să-l controleze.

Cei doi „Blackwater" nu se clinteau. Deodată, Malko zări în stradă, în faţa intrării în parcare, un tânăr care stătea nemişcat şi înţelese instantaneu ce se petrecea.

– Bobby! *Dug!*[2]

Se aruncă înspre peluză, pe dreapta, urmat la câteva secunde de Bobby Gup. Aterizară amândoi pe burtă în spatele unui mic zid.

Tânărul şi catârul nu mai erau acum decât la câţiva metri. Malko întoarse capul şi distinse figura celui care era pe catâr. Era Teymour, care avea în locul ochilor două găuri roşii.

Într-o clipă, realiză că acesta era răspunsul care venea de la mollahul Dadullah. Neputincios, se lipi de zid. Aripa morţii era pe cale să-l atingă.

---

[2] Adăpostiţi-vă!

CAPITOLUL XXI

Alertat, paznicul îşi dădu jos de pe umăr Kalaşnikovul. În acelaşi moment, puştiul dădu drumul catârului şi alergă înspre parcare.

Catârul se opri imediat, singur.

Instinctiv, cei doi „Blackwater" din parcare vrură să-i taie calea băiatului care alerga. Bobby Gup îi strigă lui Malko:

– Ce se...?

Sfârşitul frazei fu acoperit de o explozie asurzitoare. Catârul dispăru într-o bulă de foc, care îi înghiţi pe copil şi pe agentul „Blackwater" care tocmai îl prinsese. Paznicul de la intrare se aprinse ca o torţă şi, cu hainele în flăcări, alerga spre stradă. Un suflu fierbinte mătură terasa de la pensiunea Continental, spărgând toate ferestrele şi proiectând diverse obiecte în toate direcţiile. Întinşi lângă zid, Bobby Gup şi Malko, acoperiţi de rămăşiţe, avură impresia că, pentru câteva secunde, se aflau într-un cuptor. Abia se lăsă liniştea, că se ridicară dintr-un salt.

Acolo unde se aflase catârul, nu mai era decât o mare pată neagră. Animalul, băiatul şi cadavrul legat pe catâr fuseseră volatilizaţi. Agentul „Blackwater" care încercase să-l oprească pe băiat se răsucea pe jos pentru a stinge flăcările ce-i ardeau

uniforma neagră, sub privirea înspăimântată a colegului său, neatins de explozie. Ceilalţi doi, rămaşi în imobilul în construcţie, încercau să ajungă la parter coborând pe schele.

Şeful de la Continental apăru în picioarele goale, înnebunit şi şocat. În parcare, spectacolul era abominabil: bucăţi de carne umană în copaci, pe prelatele maşinilor, pe jos, pete de sânge peste tot. Malko tresări când văzu, la picioarele sale, un picior omenesc tăiat de la încheietură. Probabil al copilului.

– *My God!* făcu Bobby Gup cu o voce slabă. *Motherfuckers!*

Nu reuşea să mai vorbească.

Câteva minute mai târziu, o camionetă albastră a poliţiei intră în trombă în parcare, urmată de un blindat uşor al trupelor canadiene. Explozia trebuie să se fi auzit în tot oraşul... Malko, şocat, se dezbrăcă de cămaşa pătată de resturi variate. În parcare, cei trei „Blackwater" supravieţuitori încercau să-i scoată hainele colegului lor care urla de durere.

Creierul lui Malko începu să funcţioneze din nou. De această dată, nu mai exista un plan B sau C... Toate opţiunile epuizate, pentru a-l salva pe ostaticul Ron Lauder, nu mai rămânea decât atacarea satului unde trebuia să se afle mollahul Dadullah. O operaţiune de mare risc.

*

* *

Infirmieri de la Mirways Hospital îndesau în saci din plastic resturile umane cele mai mari, cu pensete lungi şi, uneori, cu mâinile goale.

Luminată de proiectoare, parcarea era plină de infirmieri. Câţiva gură-cască se strânseseră pe stradă, alungaţi de poliţiştii nervoşi şi uluiţi. Agentul „Blackwater", ars grav, fusese preluat de canadieni. Unul dintre ceilalţi trei supravieţuitori se apropie de Bobby Gup.

– Bobby, veniţi să vedeţi!

În parcare, doi infirmieri erau aplecaţi asupra unui bust uman. Capul şi picioarele lipseau, dar *camiz*-ul maro, sfârtecat de explozie, lăsa să se vadă nişte fire încă lipite pe pielea cadavrului. „Sonorizarea" lui Teymour nu fusese atinsă. Deci, mollahul Dadullah nu se răzbunase din cauza acestei operaţiuni de spionaj.

Ceva nu se potrivea. Chiar dacă nu accepta oferta DEA, de ce acest spectacol sălbatic?

– Trebuie să înţelegem ce s-a întâmplat, îi zise Malko lui Bobby Gup.

Agentul DEA, şocat, nu răspunse. Îi zise câteva cuvinte Tatianei, venită din camera ei imediat după explozie şi care nu îl mai scăpa din ochi. Confuzia era atât de mare, încât niciun afgan nu părea să-i remarce ţinuta foarte scandaloasă. Bustul mare mulat într-un tricou portocaliu, talia strânsă cu o curea lată Dolce & Gabana şi o fustă mini, care părea pictată pe fundul bombat. Plecă alergând şi reveni, cu o sticlă de scotch în mână. Bobby Gup o luă şi bău o înghiţitură sănătoasă. Deodată, coborând privirea, zări ceva agăţat de cămaşă: fragmente de piele umană. Cu o exclamaţie oripilată, începu să se stropească cu whisky, până ce nenumăratele resturi căzură pe jos. Malko se apropie de el.

– Trebuie să acţionăm rapid, zise el. Fiindcă ştim, mulţumită dumneavoastră, unde se află Dadullah, trebuie să atacăm în zori.

Buimac, Bobby Gup scotoci în buzunar şi îi întinse o hârtie.

– *You're right*! bâigui el. Eu renunţ în seara asta. De altfel, nu mai aveţi nevoie de mine.

În fond, în privinţa ostaticului CIA era total indiferent, dar nici nu se mai gândea la Habib Noorzai... Dovadă că era serios afectat. Tatiana îl luă de braţ şi îl trase în partea din spate a pensiunii, unde se aflau camerele moderne, iar el să lăsă în voia ei. Mirosul acru de exploziv plutea încă în aer.

Înţelegând că nu mai avea nimic de scos de la Bobby Gup, Malko, cu bustul gol, merse la agenţii „Blackwater" şi le ceru să-l ducă în tabăra „New Frontier". Dispunea de foarte puţin timp pentru a organiza operaţiunea împotriva mollahului Dadullah.

Ajuns în tabăra Forţelor Speciale, se băgă direct sub duş şi apoi, curat şi îmbrăcat cu haine noi, se duse să-l caute pe colonelul Davidson. Adjunctul său, un căpitan negru, îi spuse că şeful era plecat într-o operaţiune. Nu se va întoarce înainte de miezul nopţii. În lipsa lui, nicio decizie nu putea fi luată. Malko tocmai se pregătea să se întoarcă în camera lui, când se lovi de Habib Noorzai.

Afganul arbora o expresie cam solemnă şi întrebă cu vocea lui apăsată, uşor cântată:

– Pot discuta cu dumneavoastră?

– Evident! făcu Malko.

Intrară în cameră, iar corpolentul afgan se aşeză pe un scaun prea mic pentru el. Privindu-l pe Malko direct în ochi, anunţă:

– Am decis să mă predau mollahului Dadullah.

Lui Malko i se tăie respiraţia. Scrutând figura blajină a interlocutorului său, îl întrebă:

– Ce vreţi să spuneţi?

– O să-i arăt că nu sunt un laş, explică Habib Noorzai. Trebuie să spăl afrontul adus numelui meu.

– Ştiţi ce înseamnă asta?

– Bineînţeles. O să mă omoare, făcu liniştit Habib Noorzai, doar murim cu toţii la un moment dat.

Părea perfect sigur pe el, mortal de serios. Totuşi, Malko îl văzuse deja aranjând atâtea manevre, încât era circumspect.

– Ce v-a făcut să vă decideţi?

Afganul zâmbi.

– Am dat multe telefoane. Vărul meu nu mă mai respectă. Şi-a bătut joc de mine în mod deschis. Până acum, nu ar fi îndrăznit niciodată. Dacă am fi discutat înainte şi dacă am fi pus la cale, împreună, această manevră, ar fi fost altceva. Degeaba, m-a tratat ca pe un străin.

– Înţeleg, zise Malko, dar sunteţi sigur că vreţi să vă sinucideţi?

– Nu este o sinucidere, pledă afganul. Îmi voi recăpăta onoarea. Totuşi, am o condiţie. Vreau să petrec o zi cu familia mea, aici, la Kandahar, în reşedinţa mea, nu în acest loc oribil.

Venea cu ceva cunoscut. Malko se încruntă un pic.

– Nu sunt împotriva acestui principiu, recunoscu el, dar nu trebuie să fie o eventuală încercare de a scăpa...

– Luaţi toate măsurile necesare, afirmă Habib Noorzai, aproape solemn. Vă asigur că nu mai intenţionez să scap de destin. Dumnezeu a dorit-o.

După o scurtă linişte, Malko îl întrebă:

– Când...?

– Am nevoie de timp pentru a-mi aduce familia de la Quetta, explică Habib Noorzai. Să zicem, în maxim trei zile.

Trei zile era mult. Şi, chiar dacă Malko reuşea să dea de mollahul Dadullah, prin intermediul lui Mohammad Saleh Mohammad, nimic nu garanta că şeful taliban ar accepta răgazul.

– Spuneţi-i mollahului Dadullah că am jurat pe Coran să mă predau lui. Pentru a-mi spăla onoarea...

Malko era aproape convins. Mai rămânea să-l convingă pe şeful taliban, dar, între o operaţiune militară extrem de periculoasă şi oferta lui Habib Noorzai, nu era prea mare diferenţă...

– Există un aspect pe care trebuie să-l negociaţi, adăugă afganul. Vreau ca mollahul Dadullah să mă primească personal. Nu vreau să mă predau unuia dintre comandanţii săi.

– Asta ar trebui să se rezolve, afirmă Malko. Foarte bine, accept oferta dumneavoastră.

*

* *

Degeaba se umplea mollahul Dadullah cu ceai negru dintr-un ceainic verde vechi, tot nu reuşea să-şi calmeze furia. Când îl convocase pe Teymour, nu ştia ce voia acest jurnalist afgan. Apoi, după ce îi ascultase propunerea, abia se putuse abţine. Foarte rapid, graţie surselor de care dispunea în anturajul guver-

natorului provinciei, aflase că opiul era încă acolo. În plus, americanii nu puteau să ia acest stoc, păzit de elemente ale armatei afgane. Aceasta ar crea un grav incident diplomatic. În Afganistan, Pentagonul era cel care comanda, iar lupta împotriva traficului de droguri era cea mai mică dintre grijile sale. Faptul că Teymour îl minţise era un păcat major. Dar să se încerce să schimbe ostaticul de mare valoare contra opiului care îi aparţinea şi care îi fusese furat era prea mult!

De fapt, stocul din satul Shangri-La îi aparţinea. Era o enormă pierdere pentru el. Bineînţeles, ştia că fusese nevoie de complici afgani pentru ca DEA să reuşească şi identificase deja unul: Farid Noorzai, un văr al celui pe care jurase să-l decapiteze. Nu pierdea nimic aşteptând, dar, pentru moment, acesta se evaporase: ca şi cele patruzeci de tone de opiu. Aparent, transferate în Pakistan.

Îşi termină ceaiul şi se pregăti să doarmă, înfăşurat într-un cearşaf, după ce îşi aşezase deoparte turbanul şi îşi verificase încărcătorul pistolului mitralieră AK 47.

Îşi făcu cea de-a cincea rugăciune a zilei, întors spre Mecca, rugându-se la Dumnezeu pentru ca a doua etapă a răzbunării sale să decurgă după voia sa.

A treia etapă urma să fie execuţia spionului american, care i-ar consolida definitiv puterea asupra tuturor luptătorilor talibani din Sud, de la Herat la Ghasni, trecând prin Hilmand şi Kandahar. Visul său secret era să-l substituie în sufletul talibanilor pe mollahul Omar, care nu se mai implica în lupte şi trăia retras în zona tribală pakistaneză.

Or, în Afganistan, finişul se adjudeca mereu într-o cascadă de orori. Poporul simplu, impregnat de violenţă, îl recunoştea ca şef pe cel care lovea cel mai tare. În plus, multiplele victime colaterale suferite în urma bombardamentelor orbeşti ale americanilor exacerbaseră ura tuturor afganilor împotriva Americii. Să ucidă un spion al acestei ţări, să-i filmeze execuţia şi să o difuzeze pe internet i-ar spori considerabil prestigiul. Aşteptând, spera să aibă veşti bune de la Kandahar înainte de răsăritul soarelui.

Închise ochii cu acest gând plăcut.

*

* *

Orele treceau fără ca Malko să fi reuşit să dea de Mohammad Saleh Mohammad, al cărui telefon nu răspundea. Malko, neavând cum să dea de mollahul Dadullah, nu mai vedea decât o singură soluţie: atacarea satului unde se afla şeful taliban, localizat datorită regretatului Teymour.

Trebuia să discute cu colonelul Davidson. Acesta din urmă trebuia să se fi întors, iar Malko se duse în sala de operaţiuni.

Colonelul american îi ascultă explicaţiile, se uită pe hartă la coordonatele satului unde se bănuia că ar fi mollahul Dadullah şi concluzionă:

– Este fezabil. Dar îmi trebuie aprobarea de la CentCom. La această oră, nu este prea simplu.

– O veţi avea cu siguranţă, pretinse Malko. Este vorba de salvarea unui ostatic american. Dar, după părerea dumneavoastră, care sunt şansele de reuşită?

Ofiţerul nu ezită.

– Ale operaţiunii: 100%, dacă includem şi F-16. Nu va mai rămâne un taliban în stare de luptă.

– Iar cele de a-l recupera pe mollahul Dadullah în viaţă?

– 10%, zise americanul. În afară de planul dumneavoastră, nu dispunem de nicio informaţie. Riscăm să ne luptăm până la ultimul cartuş. Este un dur.

Malko nu avu nevoie de mult timp pentru a lua decizia. Mort, mollahul Dadullah nu folosea la nimic. Iar primul reflex al celor care îl păzeau pe ostatic ar fi să-l omoare pentru a-l răzbuna pe conducătorul lor.

– Renunţaţi, îi zise colonelului Davidson. Sunt prea multe riscuri.

Uşurarea americanului fu evidentă.

– Cred că aţi luat decizia bună, concluzionă el.

Rămas singur, Malko începu să-şi rumege furia. De această dată, nu mai avea nimic de făcut.

CAPITOLUL XXII

Bobby Gup se trezi tresărind, realizând că adormise! Se uită la ceas: zece şi jumătate. Trecuseră două ore de la atentat. Băuse două treimi din sticla de scotch pentru a-şi şterge din minte oroarea, mirosul şi imaginea membrelor sfâşiate. Nu-l mai plângea pe Teymour, dar îi era foarte frică pentru el.

– Trebuie să plec, mormăi el.

Fără să ştie cu adevărat unde. După atentat, o urmase pe Tatiana şi se întinsese pe pat, fără să realizeze că se afla în camera interpretei. Cei trei „Blackwater" supravieţuitori din garda sa se instalaseră în camerele din fundul pensiunii.

Îşi luă cămaşa îmbibată în alcool şi începu să o îmbrace, când privirea îi căzu pe kirghiză. Aşezată pe singurul scaun din cameră, cu picioarele încrucişate foarte sus, cu bustul scos în faţă, îl privea cu un zâmbet provocator întins pe gura sa mare, roşie. Înţelesese că norocul îi aducea o ocazie nesperată, care ar putea să-i ofere Graalul dorit de toate interpretele care aveau contract cu DEA: un „greencard" care să-i permită să lucreze în Statele Unite. Pentru aceasta, avea nevoie de un sprijin serios...

– Trebuie să vă odihniţi, zise ea. La această oră, este periculos să ieşiţi.

Se ridică pentru a se opri lângă pat, cu centura lată Dolce & Gabbana strângându-i talia, cu bustul semeţ sub mătasea bluzei.

Pe scurt, excitantă la maximum posibil.

– Trebuie să plec, repetă cu o voce greoaie agentul DEA, străduindu-se să îmbrace cămaşa pe dos.

Totuşi, avea chef să plece cum avea chef să se spânzure.

Tatiana se aşează pe marginea patului, cu un zâmbet şiret.

– Trebuie să vă odihniţi, repetă ea.

Se aplecă şi, punându-şi mâinile direct pe bustul lui Bobby Gup, îl împinse spre pernă. Americanul se lăsă în voia ei, anesteziat de whisky. Închise ochii, mormăind sunete incomprehensibile. Kirghiza îşi zise că trebuia să dea marea lovitură.

Îşi dădu jos bluza, descoperind un bust greu, apoi dezbrăcă sutienul, eliberând nişte sâni cu sfârcuri lungi, brune. Bobby Gup, cu ochii închişi, nu părea să observe nimic. Tatiana trecu la etapa următoare: cocoţându-se în pat, se aşează călare peste el şi se aplecă, atingând pieptul americanului cu sânii şi legănându-se încet.

Bobby Gup avu nevoie de câteva secunde pentru a deschide ochii. Senzaţia era foarte plăcută, dar nu o identificase. Când văzu sânii grei mişcându-se la câţiva centimetri de faţa lui şi zâmbetul de târfă al Tatianei, se dezmetici brusc şi rosti expresia lui favorită.

– *Motherfucker!*

Mâinile îi cuprinseră automat sânii kirghizei care înţelese că deja câştigase prima manşă. Întinzându-se complet peste el, începu să-şi frece pubisul de abdomenul americanului. Acesta uită

instantaneu de intenţiile lui de a pleca. Mâinile îi alergau de la sânii goi la fundul strâns în fusta mini, încercând să-şi strecoare degetele între material şi piele. Tatiana se agita tot mai aprig, sporindu-i excitaţia.

Ea se opri şi şopti:

– Nu stai bine!

Se ridică, descheie cureaua agentului DEA şi trase de pantalon până ce îi căzu pe jos. Chilotul în dungi al lui Bobby Gup acoperea o erecţie încordată. Ignorând-o într-o primă fază, Tatiana se întinse din nou peste el, pentru un body-massage drăcesc. De fiecare dată când sfârcurile sânilor ei atingeau mameloanele lui Bobby Gup, acesta avea impresia că primeşte o descărcare electrică. Cu mâinile lipite de fundul ei, nu avea decât un gând: să-şi înfigă sexul în vintrele Tatianei. Aceasta prelungea plăcerea, eschivându-se de fiecare dată când el se lega de cureaua ei.

Voia să fie încins bine.

La rândul ei, se ridică şi îşi dădu jos fusta şi cureaua, păstrând doar un minuscul string negru, apoi reveni din nou peste el. De această dată, sexul încordat îi apăsa pielea goală.

– *I want to fuck you!*[1] mormăi Bobby Gup.

– *Da, da!* aprobă kirghiza.

Bobby Gup reuşi să se descheie la chilot, iar sexul i se ridică aproape la verticală. Apucând stringul, trase de el până ce rupse elasticul. Acum erau piele pe piele.

---

[1] Vreau să ţi-o trag!

Tatiana reacţionă cu viteza unei cobre.

Se întoarse, aşezându-se cu capul spre picioarele americanului. Acesta nu avu timp să protesteze. Gura roşie a kirghizei îl acaparase, până la rădăcină!

Avu impresia că inima îi urca până în gât. Buzele groase se mişcau lent în timp ce limba Tatianei se agita nebuneşte.

Era foarte diferit de ceea ce se practica în Carolina de Nord.

Tatiana se întrerupse câteva secunde pentru a zice:

– *Eat my pussy*[2].

Nebun de excitare, agentul DEA apucă fesele care se mişcau în faţa ochilor şi începu să o lingă pe tânără, care, imediat, gemu fără încetare. Era plăcerea ei favorită.

Brusc, Bobby Gup scoase un urlet.

– *I am coming! I am coming!*[3]

Era rezultatul abilităţii premeditate a kirghizei, care nu prea aprecia penetrarea. Bobby Gup nu pierduse nimic în schimb. Cu ochii închişi, gâfâia ca o focă, cu pulsul la 200, când auzi un zgomot de cealaltă parte a uşii şi întoarse capul.

Uşa tocmai se întredeschidea.

– *Who is there?*[4] strigă el.

– Sunt Aziz, răspunse o voce tremurată.

Cea a angajatului însărcinat să cureţe camerele şi să aducă ceai sau apă.

---

[2] Soarbe-mă!

[3] Îmi dau drumul!

[4] Cine e acolo?

– Fugi de-aici, Aziz! zise Bobby Gup, închizând ochii, cuprins de extaz.

Americanul nici nu văzu cele trei siluete intrând în cameră, tineri bărboşi cu turban şi o privire nebună. Aziz zăcea pe peluză, cu gâtul tăiat, după ce servise ultima dată. Un afgan care lucra pentru străini merita să moară. Cum durata de viaţă medie în Afganistan era de cincizeci de ani, iar el mai avea trei luni până să-i împlinească, nu-şi schimbase cu nimic soarta.

Tatiana îi văzu prima. Urletele ei îl înghețară pe Bobby Gup care, fără să se gândească, se aruncă pe jos pentru a încerca să-şi ia pistolul, agăţat în tocul de la cureaua pantalonului. În acea poziţie, unul dintre tineri îi înfipse un pumnal lung în claviculă, atingându-i inima. Întorcând privirea pentru a nu vedea corpul gol, al doilea taliban, cu un gest larg, tăie dintr-o lovitură gâtul kirghizei.

Tânăra se prăbuşi în faţă, precedată de cele două jeturi de sânge din carotide.

Pentru mai multă siguranţă, al treilea taliban îi tăia gâtul lui Bobby Gup, scuturat de spasmele agoniei. Apoi, mai dădură câteva lovituri de pumnal, mai mult din răutate pură decât pentru siguranţă. Cele două victime nu mai respirau.

Totul nu durase mai mult de un minut.

Primul taliban scotoci prin hainele de pe jos şi scoase un pistol automat pe care îl băgă sub *camiz*.

Pradă de război.

Îşi impuseră să nu privească trupul femeii. Chiar dacă era necredincioasă, era *haram*. Apoi, se retraseră, după ce îşi ştersese pumnalele de hainele răspândite pe jos.

Întreaga pensiune dormea.

Cei trei „Blackwater", aflaţi în capătul celălalt, nu auziseră nimic.

Talibanii plecară aşa cum veniseră. De la atentat, nu mai era niciun paznic la intrare.

Mollahul Dadullah avea să fie foarte mulţumit.

*

* *

Neliniştile îl treziseră pe Malko la ora şapte dimineaţa. Îmbrăcat, duşat, i se alătură Maureenei Kieffer care tocmai îşi lua micul dejun. Îl sună pe John Muffet care era la fel de neliniştit ca şi el.

– Nu mai este nimic de făcut, zise Malko.

Americanul explodă.

– Nu putem sta cu mâinile încrucişate în timp ce Ron Lauder este decapitat.

– Dacă am reuşi să dăm de mollahul Dadullah, sublinie Malko, schimbarea de decizie a lui Habib Noorzai ar putea să ne avantajeze. Dar Mohammad Saleh Mohammad nu răspunde.

– Nu cred, oftă John Muffet, ne pregăteşte ceva... Mergeţi să-l treziţi pe Bobby Gup. Poate are vreun mijloc să dea de el, prin intermediul contactelor sale locale.

Malko se întoarse spre Maureen.

– Mergem în oraş, o anunţă el. Sună-l pe prietenul tău.

Căldura era în continuare insuportabilă. Chiar înainte de a ajunge la Continental, se loviră de un baraj de poliţişti isterici şi zdrenţăroşi, care pretindeau că nu au voie să treacă. Graţie şoferului paştun, reuşiră să treacă de cordon. Cu cât se apropiau de

pensiune, cu atât poliţiştii erau mai numeroşi. În cele din urmă, întâlniră o patrulă mixtă canadiano-afgană şi Malko reuşi să întrebe ce se petrecea.

– Doi străini au fost asasinaţi noaptea trecută în pensiune, le spuse locotenentul canadian.

Îi conduse până la camera unde avusese loc masacrul. Cele două cadavre fuseseră acoperite cu cearşafuri pătate de sânge.

– Nimeni nu a văzut nimic, anunţă locotenentul canadian. Au utilizat arme albe. Ceea ce este grav este că au furat un pistol automat...

– Au asasinat şi două persoane, îl corectă Malko.

În mod clar, canadienii nu erau făcuţi pentru acest război... Patronul pensiunii, în papuci, părea dărâmat.

– L-au ucis pe bătrânul Aziz, Allah să-i dea pace! zise el pe un ton smiorcăit.

– Nu au lăsat nicio revendicare? întrebă Malko.

– Nu, nimic. Un vecin de cameră a văzut uşa deschisă dimineaţă şi a dat alarma.

Nu mai avea nimic de făcut. Plecară, revenind direct în tabăra Forţelor Speciale. În acest început de zi, Kandahar zumzăia de animaţie, totul părea normal.

Pe drumul de întoarcere, Malko îl sună pe John Muffet fără să reuşească să dea de el. Era gata să treacă de postul de gardă al taberei „New Frontier", când şeful staţiei sună înapoi.

– Eram în avion, explică el. Tocmai sosesc la Kandahar. Agenţia mi-a cerut să coordonez operaţiunile.

CIA nu mai avea încredere în Malko...

*
* *

John Muffet părea că se micşorase sub soarele arzător. Malko se dusese să-l ia de la aeroport, în maşina Cherokee a clientului lui Maureen Kieffer, urmat de un 4x4 al „Blackwater" din garda lui Habib Noorzai. Şeful staţiei CIA la Kabul debarcă dintr-un mic avion, escortat de opt gărzi de corp – şase „Blackwater" şi doi ofiţeri de rang inferior – plin de transpiraţie, epuizat.

– Aceşti canadieni proşti au zis că nu îmi pot asigura securitatea! zise el. Ar fi trebuit să nu plec. Mereu este aşa de cald?

– Mereu! zise Malko.

Îl puse la curent cu uciderea lui Bobby Gup şi a interpretei sale. Aceasta nu îi ridică moralul. În cele din urmă, canadienii trimiseseră totuşi două blindate uşoare pentru a-l escorta până la tabăra Forţelor Speciale.

Nu mai lipseau decât F-16.

În maşina climatizată, John Muffet îşi mai reveni.

– Ieri seară primisem undă verde de la Langley pentru o operaţiune militară, în ultimă instanţă.

– Vom vedea, zise Malko. În stadiul în care suntem, nu putem neglija nicio şansă.

Urmau să intre în tabără, când Malko primi un mesaj:

„Întâlnire pe Aga Khan Street, cartierul Charsoo, în faţa magazinului de bijuterii Bakhtiar, la ora zece."

Nu era semnat, dar nu putea veni decât de la mollahul Dadullah. Care se trezea la viaţă. După

treaba cu catârul şi dubla crimă din noaptea ce trecuse, era de mirare. Malko îi arătă mesajul americanului, care tresări:

– Vă interzic să mergeţi la această întâlnire!

– Dacă nu merg, sunt sigur că, mâine dimineaţă, Dadullah îl decapitează pe Ron Lauder, răspunse Malko. Dumneavoastră aţi spus că nu putem sta cu braţele încrucişate lăsându-l pe Ron Lauder să fie decapitat...

Americanul era palid.

– Nu vă ajunge? şuieră el. Ieri, un „Blackwater", un informator afgan torturat şi ucis, plus doi morţi din noaptea trecută. Nu am de gând să vă adaug numele pe listă... Această întâlnire este o cursă!

Malko rămase tăcut câteva secunde, după care zise calm:

– John, nu pot să nu merg la această întâlnire... Este ca şi cum eu l-aş decapita pe Ron Lauder... Dadullah aşteaptă să i-l predau pe Habib Noorzai. Trebuie cel puţin să-i vorbesc. În plus, întâlnirea este în oraş şi în plină zi. Nu risc mare lucru.

John Muffet scutură din cap.

– *You're fucking crazy!*[5]

[5] Sunteţi complet nebun!

CAPITOLUL XXIII

Cei doi bărbaţi se înfruntară din priviri câteva secunde interminabile, iar americanul citi în pupilele aurite ale lui Malko o hotărâre neclintită. Dădu din cap, resemnat.

– OK, dar este decizia dumneavoastră. Eu nu vă impun nimic.

– Împrejurările o impun, făcu Malko. Dacă este vreo şansă să-i salvăm viaţa lui Ron Lauder, nu trebuie să o lăsăm să ne scape.

– Cu o condiţie, zise John Muffet: preiau eu comanda operaţiunii. Vă veţi duce la această întâlnire, dar cu o protecţie serioasă.

– Adică?

– Echipa „Blackwater" pe care am adus-o de la Kabul nu vă va scăpa din ochi...

– Nu trebuie să fie prea vizibili, răspunse Malko, altfel riscă să provoace eşecul întâlnirii. Or, este crucial.

– Nu vor fi lipiţi de dumneavoastră, dar nu vor fi departe, cel puţin. După ceea ce s-a petrecut, ne putem aştepta la orice.

– Dacă Dadullah a vrut să reia legătura, înseamnă că vrea să negocieze, susţinu Malko. În plus, graţie schimbării de opinie a lui Habib Noorzai, avem soluţia.

– Dacă nu se răzgândeşte. În orice caz, fiţi vigilent.

– Nu putem prevedea totul...

John Muffet scutură din cap, admirând evident fatalismul lui Malko. Era deja la telefon pentru a organiza protecţia. Operaţiunea de recuperare a ostaticilor provocase deja destui morţi.

*

* *

Un generator pus direct pe trotuar, la intrarea într-o fundătură din labirintul de străduţe care se întrepătrundeau dincolo de Aga-Khan Street, tresărea făcând un zgomot de elicopter... Toate vitrinele de la stradă semănau, scânteind de brăţări şi bijuterii din aur şi argint, toate identice. Magazine nu mai largi de un culoar, ţinute exclusiv de bărbaţi.

Nicio vânzătoare.

Câteva cliente în *burqa* discutau aprig în jurul tejghelelor sau cutreierau trotuarele aglomerate de tarabele negustorilor ambulanţi. Aga-Khan Street se întindea de la est la vest, în plin centrul Kandaharului, animată de valul de taxiuri galbene, şarete şi ricşe pictate în culori ţipătoare dar închise ermetic.

Malko se abţinea să se uite prin vitrine, rămânând aproape de cea care avea deasupra inscripţia „Bakhtiar and Son". O ricşă complet albă se opri în faţa magazinului şi pulsul lui Malko se acceleră. Din ea coborî o umbră albastră care dispăru pe o străduţă din faţă. Se întoarse, zărind maşina 4x4 cu geamuri fumurii ale agenţilor „Blackwater" însărcinaţi cu protecţia sa, oprită la treizeci de metri mai departe. O maşină de poliţie cu numere roşii trecu prin

faţă şi ocupanţii îi aruncară priviri intrigate. Pentru şaptezeci şi cinci de dolari pe lună, poliţiştii nu aveau chef să-şi rişte pielea.

Malko se opri. Cu ţinuta lui occidentală, era uşor de remarcat, ca o muscă într-un pahar cu lapte, dar prezenţa sa nu declanşa nicio reacţie de ostilitate. Afganii nu erau fanatici, în ciuda misoginismului lor. Singurul risc pentru un străin era de a fi luat drept un american, căci, pentru autohtoni, toţi străinii erau americani. Era suficient să întâlneşti un supravieţuitor dintr-un sat distrus de bombele ISAF, înarmat cu un Kalaşnikov, pentru a avea o problemă serioasă... Un vânzător bărbos înaintă spre trotuar, cu un zâmbet linguşitor, şi îi propuse lui Malko să vină să bea un ceai în magazinul său.

Chiar la „Bakhtiar & Son".

Magazinul nu depăşea doi metri în lungime, pe trei în lăţime. Nu putea ascunde capcane, dar refuză oferta. Avea întâlnire în faţa magazinului, nu înăuntru. Coborî ochii la ceasul Breitling: zece şi cinci şi 51 de grade...

Se întoarse şi zări, ceva mai departe, jeepul Cherokee în care se afla Maureen Kieffer, care ţinuse să vină şi ea. Mult mai discret, cu numerele locale. Oamenii mollahului Dadullah întârziau. Transpirat, continuă să se învârtă, privind discret grămăjoarele de aur. Aici, nu exista spargere. Toţi oamenii erau înarmaţi, iar hoţii prudenţi. În plus, aplicarea de către talibani, din 1996 în 2000, a legii *sharia*, legea islamică în virtutea căreia li se tăia mâna dreaptă hoţilor, potolise considerabil tentativele.

O ţară *aproape* binecuvântată.

O maşină veche, de origine japoneză, albă, se opri în faţa magazinului, cu roţile pe jumătate în şanţul de lângă trotuar. Un tânăr bărbos cu turban verzui era la volan şi nu coborî. În spatele maşinii se vedeau numai cutii.

Malko se întorsese la privitul vitrinelor, când un claxon uşor îl făcu să se întoarcă. Pulsul îi crescu brusc. Tânărul din maşina albă îi făcea semn! Traversă trotuarul şi deschise portiera, de pe partea pasagerului. Tânărul îi adresă un zâmbet, urmat de un *„salam aleikum"* respectuos, şi îi întinse un telefon conectat cu un fir la tabloul de bord. Coborând imediat din vehicul, traversă şi dispăru pe străduţe, îndepărtându-se spre bazar.

Maşina mirosea a grăsime, seu de oaie şi diverse alte mirosuri greu de definit. În plus, domnea o căldură infernală. Deodată, o voce păru că se aude din tabloul de bord.

– CIA?

Deloc agresivă, doar curioasă.

Malko înţelese că telefonul fusese legat la un difuzor ascuns în tabloul de bord.

– *Yes*, răspunse el.

– Vă urcaţi la volan, făcu în engleză vocea, tânără şi afgană. Întoarceţi şi vă îndreptaţi spre şoseaua Herat. Porniţi.

– Aşteptaţi, zise Malko, unde are loc întâlnirea?

– Aici. Începând de acum, sunteţi un combatant al jihadului aflat în subordinea mollahului Dadullah.

Malko nu mai înţelegea. Vocea continuă, exprimându-se într-o engleză foarte bună. Evident, cea care vorbea era o persoană educată.

– Această maşină este încărcată cu o sută de kilograme de explozibil militar în portbagaj şi pe banchetă, continuă interlocutorul. Dacă încercaţi să ieşiţi din ea sau dacă nu urmaţi întocmai instrucţiunile mele, voi declanşa explozibilul şi veţi muri degeaba. Dacă vă supuneţi, ne vom regăsi în paradis, căci veţi muri în slujba lui Allah!

Tonul devenise declamatoriu. În alte circumstanţe, ar fi fost comic, dar Malko realiză deodată că picături fine de transpiraţie îi cădeau în ochi. Nu era numai din cauza căldurii.

– Porniţi, repetă vocea, pe un ton fără replică.

Se supuse. Trebuia, înainte de toate, să câştige timp. Cel care vorbea era ascuns undeva în mulţimea care se înghesuia pe trotuar. Cu ajutorul telefonului mobil, se putea declanşa perfect o încărcătură explozivă. La Bagdad, aceasta se întâmpla în fiecare zi.

– Bine, încuviinţă „controlorul", acum demaraţi încet. Şi nu încercaţi să coborâţi.

Malko nu avea deloc această intenţie. Dacă maşina exploda, totul ar fi fost distrus pe o rază de douăzeci de metri. Nici măcar o pisică nu ar fi putut sări atât de departe...

Aruncă o privire în retrovizoare, zărind maşina celor din „Blackwater" care pleca de lângă trotuar. Nu erau îngrijoraţi. Furios, îşi aminti avertismentele lui John Muffet. Americanul avusese dreptate. Se aruncase prosteşte în gura lupului.

Iar pentru a scăpa...

Încetini uşor când trecu prin faţa maşinii Cherokee în care era Maureen Kieffer. Rugându-se cu

toate puterile ca ea să privească în direcţia lui. Privirile li se întâlniră. Rapid, se întoarse pe jumătate, arătând cu degetul înspre partea din spate a maşinii. Sperând să fie cât mai expresiv posibil. Dar ea nu mai era în câmpul lui vizual. Şi, chiar dacă înţelesese ce voise să-i spună, ce putea face ea?

Cu trupul său, devenise o bombă umană. Vocea „controlorului" reluă:

– Nu închideţi acest telefon. Dacă încercaţi să îl folosiţi pe al dumneavoastră, veţi sări în aer. La următorul sens giratoriu, o luaţi la dreapta pentru a intra pe şoseaua spre Herat.

Trebui să se oprească, blocat de un ambuteiaj, şi încercă să vadă unde se afla „controlorul". Acesta trebuia să se afle într-un vehicul, în faţa sau în spatele lui. Se şterse pe frunte, gândindu-se la atâtea lucruri plăcute pentru a uita de drumul spre infern: la picioarele lungi ale Alexandrei, pe care ea le depărta pentru el, iar el o penetra; la dineurile de la castelul din Liezen, în compania invitaţilor de seamă, cu multe femei foarte frumoase din care, uneori, gustase; la viaţă, în general, şi la cortegiul său de minuni... Reuşi în cele din urmă să demareze. Difuzorul emise din nou instrucţiuni.

– Luaţi-o pe şoseaua spre Herat.

Două sute de metri mai departe, casele se împuţinau. Ateliere de mecanici auto, comercianţi de fructe. Apoi, brusc, se trezi în afara oraşului. Unde voiau să meargă? Era clar: nu doar el era vizat. Circulaţia era în continuare la fel de intensă. Aruncă o privire în retrovizoare şi văzu maşina „Blackwater" care se apropia pentru a merge chiar în spatele său.

Probabil, se întrebau de ce nu comunică cu ei. Astfel, se mai întrevedeau patru morţi: vehiculul lor nu era blindat. Brusc, se revitaliză mintal şi decise să încerce să trăiască. Opţiunile sale erau limitate de acest „controlor" invizibil şi omniprezent. Puse mâna pe portieră. Dacă sărea din mers, fără să oprească maşina, avea o minusculă şansă să scape. Doar dacă „controlorul" nu era departe în urma lui. Îi trebuia doar o fracţiune de secundă pentru a declanşa explozia. Decise să facă un test, puse mâna pe mânerul portierei şi trase în jos pentru a o deschide. Aceasta se deschise uşor şi un vânt fierbinte invadă maşina. Nicio reacţie din difuzor.

Un enorm camion îl depăşi. Dacă ar fi sărit, ar fi fost zdrobit. Fără oprire, vehicule veneau din sens invers. Nu aveau timp să-l evite, dacă sărea pe şosea. În plus, vehiculele care veneau în urma lui îl puteau şi ele strivi.

Ajunse la o bifurcaţie. Şoseaua care mergea spre Herat continua drept, iar o alta, la stânga, ocolea enormul bloc de stâncă în formă de dinte de deasupra taberei Forţelor Speciale. Spaţiul, în jur, era înconjurat cu sârmă ghimpată şi minat pentru a evita infiltrarea răufăcătorilor.

– Luaţi-o la stânga! ordonă vocea.

De această dată, era clar: acest drum ducea direct la tabăra Forţelor Speciale. Talibanii voiau să se folosească de el ca de o bombă umană pentru a-i ataca pe americani! Maşinal, ridică piciorul de pe pedală. Câteva clipe mai târziu, vocea izbucni în difuzorul din tabloul de bord.

– Ce faceţi? Nu încercaţi să vă opriţi!

Cu furie, Malko apăsă din nou acceleraţia. Sigur de un lucru: era supravegheat cu privirea, ceea ce diminua şi mai mult şansele de supravieţuire. Îi mai rămâneau aproximativ trei kilometri de parcurs. Ştia cum vor reacţiona gărzile taberei „New Frontier" când vor vedea o maşină necunoscută, cu un singur bărbat la bord, apropiindu-se de blocajele de la intrare: vor trage liber.

Avea de ales între două modalităţi de a muri. Lăsând volanul câteva secunde, îşi şterse mâinile transpirate de pantalon. Fără să vadă cum va scăpa.

Şoseaua vira uşor, apropiindu-se de masivul stâncos şi, apoi, era o lungă linie dreaptă de aproape doi kilometri.

După care, moartea. Un moment neplăcut, dar care dura după aceea foarte mult.

Nimeni nu ştia cu siguranţă ce există după acea, dar faptul că nimeni nu dăduse vreodată semn de viaţă, dacă se poate spune aşa, nu era încurajator.

Deodată, privirea i se agăţă de un punct negru care tocmai se ridicase spre cer, din spatele „dintelui". Un elicopter. Pentru câteva clipe, fu cuprins de o speranţă nebună, dar aparatul se îndepărtă spre vest, înspre Herat.

O privire în retrovizoare: „Blackwater", în urma lui, se pregăteau să moară, fără să-şi dea seama. Dar, mai în spate, zări o motocicletă neagră, condusă de un bărbat cu turban. Instantaneu, înţelese că era „controlorul" său. De altfel, motocicleta nu reducea viteza, pentru a nu-l pierde din vedere. Puse mâinile pe volan şi îşi zise că se va proiecta cu maşina în sârma ghimpată, înainte de a ajunge la tabără. Inutil să împărtăşească soarta sa şi altora.

Nici măcar nu-i mai era frică. O senzaţie de gol, ca o anestezie, ceea ce se numea în secolul trecut „împăcare sufletească". Muribunzii aveau adesea o figură senină. O frază din îndepărtatele sale studii îi veni în minte: *„Ave Caesar, morituri te salutant*[1]*."*

Salutul gladiatorilor către împăratul roman, înainte de a înfrunta leii din arenă. Apoi, deliberat, nu se mai gândi şi căută în faţă un loc unde avea să-şi termine cursa, şi viaţa.

*

* *

– Motocicleta! Motocicleta! O vedeţi?

Oprită lângă gardul de sârmă ghimpată care încercuia „dintele", Maureen Kieffer urla în telefon. Maşina condusă de Malko se afla la cinci sute de metri în faţă, urmată de maşina 4x4 a agenţilor „Blackwater". Chiar în urma acesteia, între celelalte vehicule, sud-africana reperase motocicleta neagră condusă de un bărbat cu turban, *camiz-charouar*, mai degrabă tânăr, bărbos, ochelari cu ramă metalică, cu eşarfa turbanului strânsă în dinţi.

Maureen Kieffer îl remarcase pe Aga-Khan Street, când Malko trecuse prin faţa ei, făcând un gest pe care iniţial nu-l înţelesese. Parcat nu departe de maşina albă, motociclistul demarase chiar în urma ei. Fără să stea pe gânduri, Maureen Kieffer îl urmase, îngrijorată la culme, încercând să înţeleagă. Malko era singur în maşină, în mijlocul oraşului,

[1] Slavă ţie, Împărate, cei care se duc la moarte te salută.

protejat de „Blackwater" şi, totuşi, după trăsăturile lui încordate, înţelesese că se simţea în pericol.

O amintire de la Kabul îi atrăsese atenţia. O discuţie cu un poliţist. I se explicase, referitor la recrudescenţa atentatelor teroriste, că talibanii angajau tineri pentru a conduce maşinile umplute cu explozibil, explicându-le că era suficient să pornească un dispozitiv înainte de a sări din maşină, deci că nu vor muri. În realitate, un taliban urmărea vehiculul şi declanşa încărcătura de la distanţă, pulverizându-l pe naivul şi nevinovatul şofer... Ceea ce trebuia să se întâmple şi cu motocicleta care îl urmărea pe Malko. Conducătorul ei trebuia să declanşeze explozia. Dat fiind traseul, urmarea nu era dificil de ghicit. Era vizat cartierul general al Forţelor Speciale.

O voce confuză se auzi din telefon.

– Afirmativ! O văd.

Elicopterul zbura staţionar, destul de departe spre vest. De la plecarea de pe Aga Khan Street, Maureen Kieffer dăduse alarma în tabăra „New Frontier" unde rămăsese John Muffet. Explicându-i teoria: Malko fusese atras într-o maşină-capcană controlată de cineva care se afla într-un alt vehicul. Imediat ce l-ar fi putut identifica pe acesta, singura şansă de a salva viaţa lui Malko era să îl distrugă. Pentru aceasta, nu era decât un singur mijloc: o rachetă trasă din elicopter. Israelienii făceau asta foarte bine în fâşia Gaza, dar dispuneau de complici la faţa locului care puneau pe vehiculele vizate carduri electronice pentru ghidarea rachetelor.

John Muffet înţelesese imediat, iar colonelul Davidson reacţionase cu la fel de multă rapiditate.

Exact la douăsprezece minute după apel, un Appache decola şi se îndrepta spre maşina unde se afla Malko, ghidat de Maureen Kieffer. De acum, totul era pregătit de acţiune, cu un detaliu de luat în seamă. Rata de reuşită trebuia să fie de 100%.

– Îl puteţi distruge? strigă sud-africana în telefon.

Pornise din nou pe şosea şi accelera pentru a prinde din urmă motocicleta şi maşina.

– Afirmativ, răspunse pilotul.

– Cu ce grad de precizie?

– Optzeci la sută, auzi ea printre zgomote.

Ceea ce lăsa 20% şanse ca racheta să rateze motocicleta. Ştiindu-se vizat, talibanul nu ar ezita nicio secundă.

– Nu puteţi îmbunătăţi precizia?

– Negativ.

Maureen Kieffer nu ezită. Mai avea doar şase sau opt minute.

– *Stand-by*, zise ea. Voi încerca altceva. Dacă ratez, urmaţi voi.

– *Roger!*

Tânăra aruncă telefonul pe scaun şi, cu piciorul apăsat la maximum, acceleră să ajungă din urmă motocicleta. Rugându-se din toate puterile ca motociclistul să nu se întoarcă spre ea.

*

* *

Abdul Shahi era nebun de fericire. El era cel căruia îi revenea dubla onoare de a elimina un spion american şi de a lovi unul din punctele forte ale

prezenţei necredincioşilor în sudul Afganistanului. Medic la Alhad Hospital, îngrijea în fiecare zi supravieţuitorii bombardamentelor britanice sau americane, copii şi femei mutilaţi atroce, care nu avuseseră decât neşansa de a se afla la momentul nepotrivit în locul nepotrivit... El care, în timpul studiilor, cam uitase de religie, regăsise credinţa şi începea să-i urască pe americani.

Când, într-o zi, unul din colegii săi îl întrebase dacă putea procura antibiotice talibanilor, le furase chiar el din spital... Apoi, legăturile cu talibanii se apropiaseră. Îl întâlnise pe mollahul Dadullah în persoană. Devenind, cu trecerea lunilor, un militant al Emiratului Islamic al Afganistanului pe care talibanii visau să-l reinstaureze.

Când i se oferise această misiune, acceptase fără să ezite. Conducând, strângea în mâna stângă telefonul care trebuia să declanşeze explozia. Numărul era format. Era suficient să iniţieze apelul. Al doilea aparat care îi servea să comunice cu agentul CIA era în buzunar şi utiliza doar sistemul hands-free. Roata din faţă trecu peste o enormă groapă şi fu gata să scape telefonul. Furios, se resemnă şi îl băgă în buzunarul *camiz*-ului. În primele câteva sute de metri, şoseaua era complet desfundată şi avea nevoie de amândouă mâinile...

Nu mai avea decât doi kilometri până la intrarea în tabără şi, în câteva minute, ar fi dus la capăt misiunea. Chiar dacă nu ar reuşi să fugă, ar muri ca un martir.

*

* *

Maureen Kieffer avea impresia că mâinile îi erau sudate de volan. Transpiraţia îi curgea în ochi. Era aplecată în faţă, fără să scape din ochi motocicleta de care se apropia. Un mic vehicul negru ca alte sute care erau folosite în Afganistan. Mai avea trei sute de metri până la ea.

Cu pulsul la maximum, acceleră progresiv şi semnaliză ca şi cum se pregătea să depăşească maşina 4x4 a agenţilor „Blackwater" şi maşina-capcană. Nimic nu trebuia să-i atragă atenţia şoferului motocicletei. Era suficientă o fracţiune de secundă pentru a acţiona. Dacă vedea în retrovizoare o maşină condusă de o femeie, care tocmai îl depăşea, nu ar trebui să-l alarmeze.

Distanţa se micşora. Maureen nu era decât un bloc de muşchi încordaţi. Cherokee-ul ajunse în dreptul motocicletei. Sud-africana privea drept în faţă, ca şi cum motocicleta nu exista. Rugându-se cu toată puterea, trebui să vireze larg pentru a evita o gaură mare şi fu obligată să accelereze din nou pentru a ajunge în dreptul motocicletei. Cu colţul ochiului, îşi verifică poziţia şi trase violent de volan spre dreapta. Aripa maşinii Cherokee lovi motociclistul în genunchiul stâng, dezechilibrând vehiculul care se îndrepta spre şanţ. Maureen acceleră şi viră din nou, de această dată lovind roata din spate a motociclistului pe care şoferul încerca disperat să o redreseze. De această dată, motocicleta aproape se răsuci şi căzu în şanţul adânc, aruncându-l pe şofer.

Maureen Kieffer apăsa deja frâna. Sări din maşină, apucând Kalaşnikovul. Motocicleta zăcea în

şanţ şi, pe o parte, şoferul, cu turbanul smuls, se ţinea de piciorul stâng urlând. Sud-africana nu ezită nicio secundă: cu toată forţa, lovi cu crosa armei în faţa rănitului, iar şi iar, simţind cum se crapă oasele. Când se opri, motociclistul nu mai avea o figură umană: doar o masă roşiatică din care ieşeau bule de aer. Maureen Kieffer se precipită, verificându-i mâinile. Erau goale. Îl pipăi pe tânăr şi simţi sub degete forma dreptunghiulară a unui telefon mobil. Pulsul îi crescu. Foarte, foarte încet, băgă mâna în buzunar şi îl scoase. Inima îi bătea puternic în piept.

Era un Nokia gri, model de bază care se găsea peste tot cu patru dolari. Îl puse pe marginea şanţului şi privi apoi spre şosea. Maşina 4x4 şi cea condusă de Malko erau deja departe.

Cum să-l anunţe?

*

* *

Mai întâi, lui Malko nu-i veni să creadă: motocicleta dispăruse! Încetini, cu privirea lipită de retrovizoare, fără să-l vadă, deşi până acum apărea în urma lui la fiecare treizeci de secunde.

Doar maşina „Blackwater" rula în urma lui. Nu mai vedea nici Cherokee-ul lui Maureen Kieffer. Cu creierul fierbând, îşi zise că avea foarte puţin timp pentru a lua o decizie. Mai puţin de un kilometru îl separa de intrarea în tabăra „New Frontier". Mai puţin de un minut până când gărzile din spatele barajelor ar deschide focul asupra lui.

Se uită din nou în retrovizoare.

Nici urmă de motocicletă.

Încetini. Nicio reacţie în difuzor.

Încetini şi mai mult, coborând spre douăzeci de kilometri la oră. Land Cruiserul celor din „Blackwater" era în urma lui.

Deschise portiera. Tot nimic.

Atunci, trase de volan spre dreapta, frână brusc, opri pe acostament, sări jos şi alergă cu toată viteza de care era în stare, perpendicular pe şosea, aruncându-se pe burtă pe solul aspru, cu gura uscată, respiraţia întretăiată, pulsul la 150.

Se întoarse, văzu maşina albă nemişcată sub soarele arzător şi înţelese că era salvat.

*

* *

Cei patru „Blackwater" desfăşuraţi în jurul locului accidentului interziceau oricui să se apropie de motocicletă şi de şoferul ei, care gemea în şanţ. Poliţişti afgani, alertaţi de martori, stăteau la distanţă, speriaţi de o confruntare cu aceşti Supermen înarmaţi până în dinţi.

Maureen Kieffer, plecată să-l recupereze pe Malko, reveni cu acesta.

Patru Humwee ale Forţelor Speciale întrerupseră circulaţia, stabilind un cordon de siguranţă în jurul maşinii-capcană. John Muffet era cu ei.

Malko nu mai simţea căldura. Privi cum infirmieri îl aşezau pe motociclist pe o targă.

– Unde îl duc? întrebă John Muffet pe un poliţist afgan anglofon.

– La spitalul Alhad. Este grav rănit.

– Nici vorbă, zise americanul. Acest om este arestat. Îl preluăm noi.

Talibanul ar avea lucruri interesante de zis. John Muffet se apropie de Malko.

– Sunteţi OK?

– Merge.

Se lăsă tăcerea câteva clipe. Americanul adăugă:

– Nu mai sunt şanse prea mari să-l salvăm pe Ron.

– Nu, recunoscu Malko.

Ceea ce tocmai se petrecuse evidenţia serios starea de spirit a mollahului Dadullah. Declarase război până la moarte americanilor, iar „sacrificarea" lui Habib Noorzai risca foarte mult să rămână în stadiu de intenţie.

CAPITOLUL XXIV

Şocul fusese prea mare, căci Malko avea senzaţia că este un computer scos din priză. Lângă el, Maureen încerca să-l facă să-şi revină, dar nu reuşea. Pe lângă emoţie, era obsedat de orele care se scurgeau inexorabil. Era trecut de ora patru după-amiaza. După ce revenise în tabăra „New Frontier", îl sunase pe Mohammad Saleh Mohammad. Fără să reuşească să dea de el. Iar telefoanele afgane nu aveau mesagerie. Oricum, soarta lui Ron Lauder părea pecetluită. Dacă nu era deja târziu.

Malko reuşea cu greu să-şi calmeze amărăciunea. Toţi aceşti morţi, toate aceste riscuri pentru un eşec!

Se auzi ciocănind la uşă.

– *Briefing!* strigă John Muffet.

Se întâlniră în sala de operaţiuni cu colonelul Davidson, un maior al armatei britanice şi un pilot american de F-16 de la baza din Kandahar. Telefonul găsit la şoferul motocicletei lăsase multe urme. Graţie colaborării cu Roshan, reţeaua de comunicaţii afgane, ştiau că tânărul medic care încercase să-l conducă pe Malko spre moarte sunase de mai multe ori la un număr din provincia Hilmand, lângă Lashka Gah, care activase un releu extern. În raza acestuia nu era decât un mic sat în inima unei zone pline de talibani, Sayadan. Erau şanse mari ca mollahul

Dadullah să se afle acolo, după ce părăsise Samizi, satul unde îl întâlnise pe Teymour.

Şoferul motocicletei, Abdul Shahi, cu maxilarul rupt, nasul spart, faţa mutilată de loviturile de pat de Kalaşnikov date de Maureen Kieffer, era la reanimare, dificil de interogat.

Va supravieţui, dar era desfigurat pe viaţă. Cel puţin cu un ochi lipsă, zdrobit de cioburile de sticlă de la lentilele ochelarilor. Se găsiseră exact o sută şaizeci şi cinci de kilograme de explozibil în maşina-capcană. Tânărul taliban care adusese maşina în bazar era de negăsit.

– Ce facem? întrebă John Muffet.

– Nu reuşesc să dau de Mohammad Saleh Mohammad. Fără el este imposibil să-l găsesc pe mollahul Dadullah, mărturisi Malko.

Şeful staţiei CIA îi aruncă o privire furioasă.

– Ca să vă întindă din nou o cursă... Sunteţi masochist?

– Mai avem să-i transmitem oferta lui Habib Noorzai, pledă Malko.

– Nu cred, i-o reteză John Muffet. Problema este simplă. Pentru a doua oară în patruzeci şi opt de ore, avem elemente precise cu privire la localizarea lui Dadullah. Vom exploata această informaţie!

Privirea lui făcu turul mesei. Colonelul Davidson reacţionă primul.

– Pot să organizez pentru mâine dimineaţă un atac asupra acestui sat, dar, fără informaţii precise, vom avea pierderi şi nu este sigur că ne vom atinge obiectivul.

Malko se întoarse spre şeful staţiei CIA.

– John, chiar dacă îl lichidăm pe mollahul Dadullah, nimeni nu spune că ostaticul s-ar afla în acelaşi sat.

Un înger trecu, zburând greoi. Era de înţeles. Pilotul de F-16 completă:

– Putem interveni foarte rapid, dar ne-ar lipsi precizia. Vor fi pagube „colaterale".

O manieră pudică de a spune că vor strivi satul sub bombe mai mult sau mai puţin inteligente. Malko reveni.

– Mollahul Dadullah, după cum se vede, ne-a declarat război. Dar, de la început, vrea să-l schimbe pe Ron Lauder contra lui Habib Noorzai. Or, acesta din urmă, din motive personale, a decis să se predea lui Dadullah. Ar trebui să-l convingem că este o ofertă serioasă.

John Muffet se sufoca.

– Nu credeţi că Noorzai ne-a dus prea mult de nas? Şaptesprezece morţi la Kabul... Apoi vărul Farid care s-a folosit de noi pentru a fura o grămadă de opiu...

– Cred că Habib Noorzai nu ştia, susţinu Malko. Oricum, în afară de atacarea acestui sat mâine dimineaţă foarte devreme, cu riscurile pe care le comportă, este singura şansă care ne rămâne pentru a-i salva viaţa lui Ron Lauder.

John Muffet oftă.

– Aş vrea să o aud cu urechile mele de la Habib Noorzai.

– O să-l caut, zise Malko ridicându-se.

*

* *

Habib Noorzai, foarte demn în tradiţionalul port maro, evoca o anumită nobleţe. Se aşează la capătul mesei şi întoarse privirea spre Malko, întrebându-l cu accentul său cântător:

– Ce doriţi?

– Să repetaţi în faţa acestor domni ceea ce mi-aţi spus mie.

Afganul îi parcurse pe toţi cu privirea şi zise pe un ton calm:

– Mollahul Dadullah mi-a transmis că mă urăşte profund şi că dezonorez numele tribului meu. Atunci am decis să discut cu el şi să dau curs invitaţiei sale. Oricare ar fi riscurile...

Se vedea că John Muffet simţea nevoia să se frece la ochi.

– Dar riscurile, zise el, le cunoaşteţi: vă va ucide.

Habib Noorzai nu clipi.

– Este posibil, recunoscu el, chiar probabil, dar este problema mea. Onoarea tribului meu este mai importantă decât viaţa mea.

Celor trei americani aşezaţi la masă nu le venea să creadă. John Muffet se scutură şi zise:

– Ştiţi că mollahul Dadullah a cerut să vă predăm la schimb cu un ostatic pe care îl deţine. Sunteţi de acord?

– Sunt de acord.

– Va fi ceva delicat...

Afganul dădu din cap.

– Desigur. Va trebui să luăm anumite măsuri de precauţie, dar la noi, în Afganistan, acest gen de schimb este o monedă curentă. Este suficient să numeşti un intermediar agreat de ambele părţi.

– Aveţi un nume?

– Da, poate Qari Abdul Jawad, care este respectat de toţi datorită cunoştinţelor sale religioase. Cred că ar accepta. Dacă acceptaţi şi dumneavoastră.

– Există o altă problemă, sublinie Malko. Mollahul Dadullah pare foarte pornit împotriva noastră. Chiar în această dimineaţă, mi-a întins o capcană pentru a mă folosi într-un atentat în care aş fi murit, desigur, în timp ce eu i-am cerut o întâlnire pentru a-i transmite oferta.

Habib Noorzai zâmbi.

– Nu v-a crezut. Este foarte furios pentru ce a făcut vărul meu, Farid.

– Nu mai avem nicio legătură cu el, iar timpul trece, sublinie Malko, dacă nu este deja prea târziu.

Habib Noorzai se gândi câteva clipe.

– Dacă îmi aprobaţi, o să intru în legătură cu Qari Abdul Jawad printr-un canal sigur. Ştie cum să dea de mollahul Dadullah. Dacă îi spun că sunt dispus la acest schimb, mă va crede.

– Vă aprob, confirmă Malko. Dar, aveţi grijă, nu aş vrea să vă sacrificaţi degeaba.

– Nu este un sacrificiu, îl corectă aprig Habib Noorzai cu vocea lui blândă, este o obligaţie faţă de mine însumi. Orice final este de preferat în locul anilor de închisoare în America, departe de ai mei şi de ţara mea... Dar v-am cerut altceva: vreau să-mi petrec o zi cu familia mea. Va fi probabil ultima. Nu pot trece peste acest aspect.

Malko schimbă o privire cu John Muffet şi răspunse:

– Cred că se poate rezolva. Imediat ce veţi avea răspunsul mollahului Dadullah.

Habib Noorzai se ridică, salută uşor din cap şi se retrase. Imediat, John Muffet explodă:

– Este o altă manevră pentru a ne scăpa printre degete!

– Securizaţi la maximum locul întâlnirii, îl sfătui Malko. Dar, dacă dumneavoastră nu credeţi în această variantă, declanşaţi atacul mâine dimineaţă. Cu riscurile pe care le cunoaşteţi.

Linişte apăsătoare. John Muffet scoase un fel de şuierat descurajat şi zise:

– O.K:, încercăm varianta Noorzai. Dar îmi trebuie un răspuns din partea lui în această seară, la ora opt. Să putem organiza un eventual plan B.

*

* *

Ron Lauder încerca să nu se gândească. Aplecat în faţa lui, un tânăr taliban îl privea ca pe o insectă. Un individ pios. Reglat ca un orologiu, îngenunchea la intervale regulate pe un capăt de covor uzat până la urzeală, cu faţa spre Mecca. Nicio vorbă către prizonier. Acesta din urmă era dincolo de disperare. Ştia că tocmai îşi trăia ultimele ore şi nu reuşea să articuleze un gând logic.

Neputincios.

Se gândise să sară pe paznicul său, dar, mai întâi, era prea slăbit, apoi, cu picioarele înlănţuite, nu se putea deplasa şi, în fine, ar fi fost lovit crunt. Ceea ce nu ar mai fi putut suporta. Prefera să moară decât să mai sufere.

Din când în când, se gândea la soţia sa, la fiica sa, dar era un gând aproape abstract, ca şi cum ar fi

fost deja dincolo. Nu ura nici Agenţia care nu reuşise să-l scoată de acolo. Nu mai resimţea decât un mare gol. Iar ochiul continua să îi provoace suferinţă. Nimeni nu se mai preocupa de asta. Se culcă pe o parte şi încercă să adoarmă în temperatura ca de cuptor. Sub privirea indiferentă a tânărului bărbos.

*

* *

– Am vorbit cu Qari Abdul Jawad, anunţă calm Habib Noorzai. Este un om bun şi drept. M-a crezut şi l-a contactat imediat pe fratele mollahului Dadullah, pe care îl cunoaşte bine: erau amândoi în aceeaşi *madrasa*. Acesta, la rândul său, l-a contactat pe Dadullah şi tocmai am primit răspunsul, din gura lui Qari Abdul Jawad. Fiindcă are cuvântul meu, garantat de Qari Abdul Jawad, acceptă să lase ostaticul în viaţă încă patruzeci şi opt de ore, timp în care se va organiza schimbul.

Malko se uită mai întâi la ceas: şapte şi zece. Mai aveau timp. Resimţea o uşurare incertă: ostaticul era încă în viaţă!

Îl privi pe Habib Noorzai, perplex, uitând chiar şi faptul că afganul voise să-l omoare la Kabul. Părea transformat, calm, cu privirea sigură.

– Domnule Noorzai, zise el, sunteţi sigur de decizia dumneavoastră? Cunoaşteţi consecinţele...

– Bineînţeles, răspunse imediat afganul. Nu mă voi răzgândi. Deja, mollahul Dadullah mi-a transmis prin fratele său că regretă că mi-a trimis acea *burqa*.

– Cum întrevedeţi acest schimb?

– Cred că ar trebui să-i cereţi lui Qari Abdul Jawad să-l organizeze. Dacă mollahul Dadullah se angajează faţă de el, nu va putea să revină asupra deciziei.

Se înclină uşor şi ieşi. Malko era înmărmurit! Vorbea de această întâlnire ca de un lucru banal. Când mergea la o moarte sigură... Era încă pe gânduri când apăru Maureen Kieffer. O rochie lungă, mulată pe bust şi ajungând până la glezne. Machiată şi cu cercei la urechi.

– Eşti magnifică! zise Malko.

Zâmbi.

– Mulţumesc. După această dimineaţă, aveam nevoie să mai uit din gânduri. L-am sunat pe Tony Hamilton, de la Crucea Roşie. Ne invită în seara aceasta la cină. Ar fi mai plăcut decât aici...

– O idee bună, încuviinţă Malko.

După discuţia cu Habib Noorzai, se simţea mai bine.

– Dimineaţă, continuă sud-africana, când urmăream motociclistul, am crezut că o să-mi explodeze inima! La fiecare rotaţie a cauciucurilor, îmi era atât de frică să nu văd maşina ta explodând! A fost oribil. Şi, chiar când l-am răsturnat, eram complet crispată. Nu se va şti niciodată de ce nu a apăsat pe declanşator.

– Puţin contează, zise Malko, mi-ai salvat viaţa...

Ea ridică din umeri.

– Nu m-am gândit. Mergem?

În momentul în care plecau, se întâlniră cu Habib Noorzai.

– Qari Abdul Jawad vă va contacta imediat ce va stabili cu mollahul Dadullah modalităţile de realizare a schimbului. Cred că ar fi bine dacă ar interveni şi Crucea Roşie. Talibanii au încredere în membrii acesteia.

– O să discut în această seară, zise Malko.

– *Roh*[1]. Doresc să merg la proprietatea mea mâine dimineaţă. Nu voi ieşi de acolo decât pentru a merge la întâlnirea cu mollahul Dadullah, dacă nu aveţi ceva împotrivă...

– Voi da ordine în acest sens, promise Malko.

John Muffet avea să se rostogolească din nou pe jos, dar, de această dată, Malko avea încredere. Nu avea decât o singură temere: ca mollahul Dadullah să nu se ţină de promisiune şi să execute ostaticul. În acest caz, ar fi fost ultima sa acţiune.

*

* *

Era aproape o sărbătoare! O grădină mare, plină cu lămâi şi portocali, o piscină şi oameni normali! Complexul Crucii Roşii din Kandahar era foarte mare, incluzând mai multe clădiri separate de spaţii verzi, pentru a caza o duzină de expatriaţi, totul protejat de ziduri înalte.

Malko lăsă puţină şampanie să-i dezmierde limba. Maureen adusese cu ea trei sticle de Taittinger din cele luate de la Kabul. Era chiar prima ocazie de

[1] Bine.

a sărbători! Era încă foarte cald, dar suportabil. Tânăra, care îşi regăsise o coreligionară, Jane, era preocupată de spitalul administrat de Crucea Roşie la Kandahar. Se întoarse spre Malko.

– Îţi dai seama! I-au adus un bebeluş de opt luni care cântărea două kilograme...

– Aici, viaţa umană valorează zece dolari, zise Tony Hamilton, directorul Crucii Roşii.

Malko profită de moment pentru a-l trage deoparte.

– Voi avea nevoie de dumneavoastră, zise el. Probabil după-amiază.

Britanicul îl privi mirat.

– Se aude un zvon urât în oraş: ostaticul ar fi executat mâine dimineaţă. Asta zic oamenii lui Dadullah. Sunt peste tot.

– Aşa se preconiza, recunoscu Malko, dar cred că am ajuns la un acord cu mollahul Dadullah. Dacă totul decurge bine, sunteţi dispus să mergeţi să-l preluaţi pe Ron Lauder, ostaticul deţinut?

– Dacă mollahul Dadullah mi-o cere, bineînţeles. Cu condiţia să am un rol exclusiv pasiv. Mi se fixează un loc de întâlnire şi mi se predă ostaticul. Este ceea ce îmi permite să fac statutul meu.

– Aşa va fi, promise Malko. *Inch'Allah*, voi şti mai multe mâine dimineaţă.

Se aşezară la masă. Mielul era delicios. Iar angajaţilor de la Crucea Roşie nu le venea să creadă că beau la cină Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs. Puţin câte puţin, tensiunea nervoasă a lui Malko se diminua şi, dintr-odată, libidoul îi reveni.

Schimbă mai multe priviri elocvente cu Maureen Kieffer, care părea să fie pe aceeaşi lungime de undă. Era aproape ora unsprezece când terminară.

Tony Hamilton se uită la ceas.

– O să mergem la culcare, mâine începem foarte devreme...

Malko se ridica deja când Maureen întrebă:

– Am putea folosi piscina, Jane şi cu mine?

– Bineînţeles, acceptă delegatul Crucii Roşii. O să vă lăsăm prosoape.

Zece minute mai târziu, plecaseră toţi la culcare. Din fotoliul lui de răchită, Malko se uita la cele două femei care se jucau în piscină. Jane avea costum de baie, Maureen nu. Ceea ce îi permitea lui Malko să admire fundul cambrat şi sânii care se legănau pe apă, ca nişte nuferi. Sud-africana îi făcu semn.

– Vino şi tu!

– Nu am costum de baie, făcu Malko.

– Şi ce dacă?

Discret, Jane ieşi din apă.

– Mă duc la culcare, zise ea.

Când Malko se băgă în apa călduţă, complet dezbrăcat, Maureen îl cuprinse imediat de după gât.

– Ştii ce îmi doresc...

Îi masa deja sexul, stând în picioare în apă. Nu avu nevoie de mult timp să-l facă să se întărească. Liniştea era absolută, cu excepţia câtorva păsări de noapte şi a zumzăitului aparatelor anti-insecte. Se auzi o explozie surdă în depărtare, urmată de câteva rafale, ca pentru a aminti că nu erau pe Coasta de Azur, în ciuda aerului cald şi a piscinei.

Maureen Kieffer se întoarse, cu antebraţele sprijinite pe marginea din piatră, în picioare, pe vârful degetelor, şi îşi împinse fundul spre Malko.

– Aşa! zise ea.

O penetră dintr-o mişcare, vertical, apucându-i sânii grei cu amândouă mâinile, o dată pentru a nu cădea în apă, apoi pentru a profita de o posedare totală. Ca de fiecare dată după un pericol, libidoul îi exploda. La fel şi instinctele. Când se retrase, Maureen scoase o exclamaţie dezamăgită. Care se transformă într-un ţipăt scurt când simţi membrul tare şi cald pipăind între fese.

– Aşa! zise Malko.

Cu amândouă mâinile agăţate de şoldurile lui Maureen, forţă încet dar sigur sfincterul care nu rezistă decât de formă.

*

* *

Relaxaţi, se jucau în apă. Rămânând în piscină, terminaseră ultima sticlă de şampanie Taittinger. Era aproape ca în civilizaţie! Un fel de paranteză ireală, punctată de rafale îndepărtate şi de decolarea unui F-16. Afganistanul era în război, iar ei făceau dragoste. Malko privi cerul înstelat.

Cum să fie sigur că, de această dată, mollahul Dadullah se va ţine de promisiune?

Când termină distracţia, nu găsise încă răspunsul.

CAPITOLUL XXV

Se mijea de ziuă.

Malko privea cerul care se lumina, cuprins din nou de nelinişte. Scurtul moment de relaxare din ajun, la Crucea Roşie, părea departe. Ultimele reacţii ale mollahului Dadullah nu îi inspirau optimism. Se îmbrăcă şi se duse la cantină.

John Muffet era deja acolo, încordat.

– Am organizat transferul lui Habib Noorzai la reşedinţa sa, anunţă el. A plecat cu cei patru „Blackwater" care nu îl vor scăpa din ochi nicio secundă. Ţin legătura permanent prin radio. Sper că nu este încă o manevră de-a lui...

– Aţi discutat despre modalităţile de realizare a schimbului?

– Da, mi-a spus că i se va comunica direct locul unde trebuie să meargă pentru a se preda mollahului Dadullah şi ni-l va spune imediat şi nouă.

– Oricum, completă Malko, nu se pune problema ca Dadullah să îl preia până ce Ron Lauder nu va fi în mâinile noastre.

John Muffet bău o gură de cafea şi zise:

– Langley este nerăbdător să vadă ce se petrece aici. Mai avem încă douăzeci şi patru de ore dificile. Am prevăzut ce este mai rău, în acord cu CentCom. Dacă apare vreo problemă, vor ataca simultan cele două sate unde s-a aflat Dadullah recent. Cu Forţele Speciale şi F-16 ale NATO. Şi îl vom trimite pe acest nemernic în infern!

– Nu va fi nevoie să se ajungă până acolo, îl asigură Malko.

Pentru anumite momente, trebuia să aplice metoda Coué[1].

*
* *

Întins pe un şezlong, în grădina proprietăţii sale, Habib Noorzai citea un verset din Coran. Fusese întotdeauna un om pios, chiar dacă îşi permisese câteva abateri de la preceptele religiei sale. Astăzi, pentru prima dată după o lungă perioadă de timp, se simţea împăcat. Vorbise îndelung la telefon cu soţia sa, rămasă la Quetta, şi cu copiii. Nu voia să-i vadă şi nu le spusese nimic despre decizia sa.

Doar câţiva apropiaţi erau la curent.

Un servitor veni să-l anunţe că sosise vărul său Kebir şi se duse să-l întâmpine. Cei doi se îmbrăţişară. Kebir era mult mai tânăr. Îi arătă lui Habib un sac mare din pânză verde pus la picioare.

– Ţi-am adus ţinuta pe care ai cerut-o, îl anunţă el.

– Vom vedea asta imediat, zise Habib Noorzai. Să bem mai întâi un ceai...

Rămaseră un timp tăcuţi, apoi vărul Kebir îi arătă ceea ce îi adusese şi se retrase. O jumătate de oră mai târziu, o maşină intră în curte: un 4x4 înmatriculat la Kabul, la bordul căruia se afla amanta sa canadiană, Bianca Robinson. Maşina nu făcuse decât şase ore pentru a parcurge cei 485 de kilometri.

---

[1] Metodă eficace de sporire a încrederii de sine, prin gândire pozitivă (n. trad.)

Îl îmbrăţişă pătimaş şi exclamă:

– Este minunat să te regăsesc! Crezi că te întorci la Kabul cu mine?

– Încă nu ştiu, făcu evaziv afganul. Tu vei pleca mâine dimineaţă. *Inch'Allah.*

Ea se lipi strâns de el.

– O să mă fac foarte frumoasă pentru tine.

*

* *

Orele treceau cu o încetineală exasperantă pentru Malko. Nu avea chef nici măcar să meargă în Kandahar. Ce să facă?

Maureen Kieffer profitase pentru a merge să ia masa cu clientul ei, care avea o afacere de propus: blindarea a două Mercedes 560 furate din Germania, care tocmai trecuseră frontiera la Herat. Cumpărătorul lor, un baron al drogurilor local, cerea un blindaj care să reziste la orice.

*

* *

Habib Noorzai zâmbi la apariţia din pragul camerei. Bianca Robinson semăna cu o prinţesă din Baluchistan! Îşi subliniase sprâncenele cu un rând de perle de culoare şi purta în păr trandafiri din plastic verde. Brăţări grele din argint îi împodobeau încheieturile mâinilor şi gleznele.

Un bolero din mătase brodată cu verde şi auriu îi oferea sânii ca pe o tavă, lăsând să se vadă o porţiune largă de piele, până la fusta cu talie joasă, prinsă cu o curea din argint. Avea în mână un CD Player. Îl porni şi o muzică senzuală şi ritmată inundă camera.

Se apropie de amantul ei, ondulându-se. Acesta se ridică şi, când ea ajunse în faţa lui, îşi puse mâinile pe şoldurile ei.

Dansând, Bianca începea să se frece uşor de el, răsucindu-se, legănându-se, prefăcându-se că scapă. Ca o adevărată dansatoare orientală... De fiecare dată, degetele lui Habib Noorzai îi atingeau un sân, o coapsă, pubisul, lăsându-l să constate că nu purta nimic pe sub fusta lungă. În timp ce dansa, femeia îi dădu jos *camiz-ul,* apoi desfăcu cordonul de la *charouar* şi, în fine, îi descheie chilotul alb, eliberând un sex mare şi întărit.

Habib Noorzai fusese întotdeauna mândru de virilitatea sa, dar nu avusese niciodată senzaţia că este atât de puternic. Bianca se lăsă în genunchi în faţa lui şi, apucându-i mădularul cu mâna, zise extaziată:

– Îţi jur că nu am văzut niciodată un mădular atât de gros şi atât de lung. Vino repede să mă străpungi.

Habib Noorzai se aruncă pe ea, ridicându-i fusta lungă, descoperind o piele unsă cu ulei parfumat, apoi un sex deja umed.

Tânăra îl luă de mână şi îl trase până la pat, ajutându-l să se întindă pe spate, cu sexul impunător ridicat spre tavan. Strângând din dinţi, se aşeză deasupra, lăsându-se încet în jos, până ce se atinseră. Avea senzaţia că această tijă fierbinte şi tare îi ajungea până la stomac. Numai la acest gând, avu un orgasm brusc şi violent, ceea ce o ajută să se umezească şi mai mult.

Habib Noorzai, cu mâinile mari pe şoldurile ei, o ghida. Cu respiraţia oprită pentru a prelungi acest extaz.

După un timp, Bianca se opri şi îi şopti:

– Aşteaptă! O să te fac să uiţi de problemele tale.

Se ridică, scoase sexul şi îl aşeză mai jos, plasând enormul gland plin cu sânge chiar între fese.

– Nu, încetează! şopti Habib Noorzai. O să te rănesc.

Deşi murea de dorinţă, nu sodomizase niciodată o femeie, din cauza dimensiunilor sale excepţionale. Tânăra nu răspunse, dar, cu dinţii strânşi, se lăsă peste el cu toată greutatea. Cum era unsă cu ulei, primii centimetri intrară uşor şi fără durere. Dar era prea mult pentru sfincterul ei, iar mădularul tare ca un ţăruş o răni, iar Bianca îşi muşcă buzele ca să nu urle.

Totuşi, se lăsă în jos până ce anusul îi fu invadat complet de organul monstruos. Gemea, având senzaţia că o ardea cu fierul încins. Totuşi, zise:

– Hai, savurează plăcerea, dragostea mea! Foloseşte-te de mine.

Habib Noorzai ştia că era ultima dată când făcea dragoste. Se dezlănţui, mişcându-se violent, ridicând-o la verticală, ca şi cum ar fi vrut să o crape în două. Ea urla, fără să ştie dacă era de plăcere sau de durere. El nu avusese niciodată o senzaţie atât de violentă. Când explodă, cu mâinile crispate pe şoldurile ei, avu impresia că i se evaporă sufletul.

Inima îi bătea cu două sute de pulsaţii pe minut. Nu se mai gândea la nimic decât la această strânsoare fierbinte şi îngustă care îi provocase o plăcere unică.

Încet, Bianca se ridică de pe el, acoperindu-se cu fusta lungă, pentru ca el să nu vadă sângele care curgea din ea.

*

* *

Primele ore după răsăritul soarelui trecuseră foarte repede. Mai întâi, Malko primise un apel de la Tony Hamilton, care îl avertiza că talibanii îi dăduseră întâlnire la Seh Tutak, minusculul sat de la nord de şoseaua Kandahar, în provincia Hilmand, chiar înainte de Marwand.

La ora opt fix.

Trebuia, ca de obicei, să vină singur, să nu pună nicio întrebare şi să folosească o maşină a Crucii Roşii.

Apoi, îl sunase Habib Noorzai, aflat încă la reşedinţa sa. Perfect calm.

– Am primit confirmarea întâlnirii, anunţă el. Este un loc situat la zece kilometri sud de şoseaua Herat, un drum care se pierde în deşert, înspre Lashka Gah. Într-un anume loc este o colină stâncoasă, iar la un kilometru mai departe, un sat abandonat. Acolo mă întâlnesc cu mollahul Dadullah.

– Va veni personal?

Habib Noorzai râse.

– I-am spus că nu mă voi preda decât lui. Iată ce vă propun... Plecaţi acum şi luaţi poziţie pe acea colină. Mergeţi singur. Oamenii care mă păzesc trebuie să rămână la intersecţia şoselei cu drumul. Trebuie să fiu singur. Mollahul Dadullah cere să nu fie nicio activitate aeriană în zonă.

– Toate se pot rezolva, admise Malko.

Chiar avea impresia că atinge victoria...

– Iată ce i-am propus mollahului Dadullah, continuă Habib Noorzai. Voi coborî din maşină şi voi merge pe jos în direcţia lui. Mă voi opri când voi fi la cincizeci de metri de el, ca să poată să mă identifice. În acel moment, trebuie să dea ordin, cu telefo-

nul Thuraya, să fie predat ostaticul către reprezentantul Crucii Roşii. Odată ce ostaticul este eliberat, mă voi duce spre el.

– Cum vom afla?

– Spuneţi-i reprezentantului Crucii Roşii să vă sune imediat ce va recupera ostaticul. În acel moment, trageţi un foc de armă în aer.

– Este bine, concluzionă Malko, uimit totuşi de calmul incredibil al afganului.

– Nu vom mai vorbi, făcu acesta din urmă. Cred că totul va decurge bine.

Ce mod de a vorbi.

Malko se uită la ceas: şase şi treizeci şi două de minute. Nu avea timp de pierdut. Mergând la cantină, îl găsi acolo pe John Muffet, stresat, fără să se fi atins de gogoşi.

Americanul îşi înălţă barbişonul spre el.

– Deci?

– Dacă nu intervine nimic, acest coşmar se va sfârşi în două ore. Habib Noorzai este deja pe drum împreună cu „baby-sitters". Trebuie să le daţi ordine dumneavoastră. Eu plec direct de aici.

Şeful staţiei CIA îl ascultă atent, apoi dădu din cap.

– Dumnezeu să vă apere! oftă cu o voce sugrumată.

*

* *

Cerul era pustiu, soarele deja sus şi deşertul ocru şi plat părea că se ondulează sub efectul căldurii. Cât vedeai cu ochii, în depărtare, o linie verzuie semnala vag, de la nord la sud, prezenţa râului Hilmand. Maşina 4x4 hurducăia din groapă în groapă,

iar Malko era uneori obligat să părăsească drumul pentru a evita un obstacol prea mare.

Într-o jumătate de oră, nu parcursese mai mult de zece kilometri, fără să întâlnească pe nimeni.

În fine, zări pe partea stângă o grămadă de stânci în deşert, înalte cam de o sută de metri. O ocoli şi se opri în spatele ei. Imediat ce puse piciorul pe pământ, căldura îl învălui ca un văl fierbinte. Trebuiau să fie peste 50 de grade... Se căţără cât putu spre vârful colinei şi se aşeză pe o piatră, punând lângă el un binoclu şi telefonul Thuraya.

Cealaltă întâlnire între talibani şi reprezentantul Crucii Roşii se derula departe, spre nord-est de locul unde se afla Malko, la vreo patruzeci de kilometri. Fierbea pe loc, dar nu avu de aşteptat prea mult: un 4x4 bej se apropia pe drum, venind din aceeaşi direcţie ca şi el. Trecu prin faţa colinei, parcurse câteva sute de metri şi se opri.

Silueta înaltă a lui Habib Noorzai apăru. Afganul arbora un turban dungat, galben şi verde, în culorile tribului său, şi o ţinută tradiţională *camiz-charouar* albă. Se opri lângă vehicul. Malko luă binoclul şi îl văzu aprinzând o ţigară. Scrutând orizontul, văzu, la vest, un nor de praf. Mai multe vehicule se îndreptau spre Habib Noorzai. Pulsul îi crescu repede... Văzu apărând în binoclu două 4x4, urmate de o camionetă pe care era ceva ce semăna cu o mitralieră, şi arborând la capătul unei antene lungi un drapel alb, al Emiratului Islamic al Afganistanului. Mai multe motociclete încheiau cortegiul.

Invizibilul mollah Dadullah şi escorta sa apropiată.

Micul convoi se opri la vreo sută de metri de Habib Noorzai. Oameni coborâră din vehicule şi se desfăşurară.

Apoi, rămaseră toţi nemişcaţi sub soarele fierbinte.

Transpiraţia îi curgea lui Malko în ochi. Respira foc. Soneria telefonului Thuraya îl făcu să tresară. Răspunse şi auzi imediat vocea lui Tony Hamilton.

– Tocmai mi-au predat persoana, anunţă el. Ceilalţi au plecat.

– Cum se simte?

– Foarte slăbit. Un ochi infectat. Mă întorc spre Kandahar.

– John Muffet vă aşteaptă acolo, zise Malko.

Nu îi venea să creadă. Luă pistolul H&K de la curea, băgă un glonţ pe ţeavă, ridică arma la verticală şi apăsă trăgaciul.

Bubuitura răsună slab în acest deşert imens. Aproape imediat, Habib Noorzai începu să meargă, lent, aproape maiestuos.

În faţă, un bărbat se detaşă de grupul talibanilor. Înalt, slab, cu un turban închis la culoare şi asortat cu ţinuta, cu un Kalaşnikov pe umăr. Pentru a merge, se ajuta de cârje, căci piciorul drept îi era retezat de la genunchi. Făcu câţiva paşi şi se opri.

Mollahul Dadullah se deplasa cu greu. Malko, cu ochii lipiţi de binoclu, nu mai simţea căldura inumană. Habib Noorzai era doar la câţiva metri de şeful taliban. Într-un gest aproape teatral, îşi depărtă braţele, ca un prieten care se întâlneşte cu un altul după o lungă despărţire. Deşi unul se pregătea să-l ucidă pe celălalt...

Rezemat în cârje, mollahul Dadullah rămăsese nemişcat. Habib Noorzai se duse la el şi îl îmbrăţişă.

Deflagraţia agită aerul nemişcat al deşertului. Instinctiv, Malko ridică ochii spre cer, apoi îi coborî spre locul întâlnirii.

Habib Noorzai şi mollahul Dadullah dispăruseră. Acolo unde se aflau cu câteva minute mai devreme, era un crater negru în sol, iar vântul împrăştia câteva fuioare de fum negru. Ici şi colo, fâşii de ţesătură pluteau deasupra solului pietros... Mai mulţi talibani alergau ca nebunii spre locul unde cei doi bărbaţi tocmai se volatilizaseră.

Malko se ridică, emoţionat. Oricine face sacrificiul suprem merită respect. Habib Noorzai îşi spălase onoarea şi îşi reglase conturile. Nu se va mai întoarce niciodată în închisoare.

SFÂRŞIT

Malko văzu în urma lui o motocicletă neagră, condusă de un bărbat cu turban, şi înţelese că era „controlorul" său. Cel însărcinat să detoneze explozibilul plasat în maşina pe care el o conducea.

Nici măcar nu-i era frică. Avea doar o senzaţie de gol, ceea ce se numea odată „împăcare sufletească". O frază datând din îndepărtatele sale studii îi reveni în memorie: „Ave Caesar, morituri te salutant". Salutul gladiatorilor romani, înainte de a înfrunta leii din arenă.

Deliberat, încetă să gândească şi căută înaintea lui locul unde avea să-şi încheie cursa şi viaţa.

Numărul 170 al seriei SAS originale, apărut în Franţa la editura Gérard de Villiers în anul 2007.

Alte apariţii SAS la editura Meteor Press:

- **Omorâţi-l pe Dalai Lama**
- **Primăvară la Tbilisi**
- **Piraţii!**
- **Bătălia pentru rachetele S-300 (1)**
- **Bătălia pentru rachetele S-300 (2)**
- **Capcana din Bangkok**
- **Lista Hariri**
- **Filiera elveţiană**

www.met
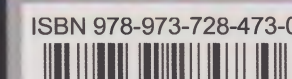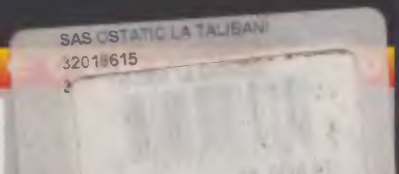
ISBN 978-973-728-473-0